

VRBOVÉ 2017

Ked' si vymýšľam...

Zborník prác 18. ročníka medzinárodnej literárnej súťaže sci-fi

Ked' si vymýšľam...

***Zborník prác 18. ročníka medzinárodnej literárnej
súťaže sci-fi***

Vydalo mesto Vrbové pre Gymnázium J. B. Magina Vrbové
v spolupráci s Rodičovským združením pri gymnáziu a Trnavským samosprávnym krajom

Vážení priatelia literatúry,

v knižnom sci-fi Stopárov sprievodca galaxiou existovalo zariadenie, ktoré mohlo okamžite odpovedať na základné otázky života, vesmíru a všetko, na čo doteraz nepoznáme odpoveď. Kedy sa reálne vyvinie podobný počítač nevedno. Zatiaľ nám musí stačiť naša predstavivosť. A práve v tejto publikácii víťazných prác súťaže o najlepšiu sci-fi poviedku možno nájdeme fantazijné odpovede na otázky, ktoré ľudstvo trápia.

XVIII. ročník literárnej súťaže potvrdzuje, že táto súťaž už dávno prerástla pôvodné rozmery a stala sa vyhľadávanou formou stretávania mladých ľudí, ktorým je tento žáner blízky. Napokon, už štyri roky sa na nej môžu zúčastniť aj súťažiaci zo zahraničia. Každá šanca pre mladých ľudí na vytváranie a snívanie o vlastnom svete budúcnosti je vítaná a zaslúži si našu podporu.

Teší ma, že mládež je ochotná sa o svoj svet budúcnosti podeliť aj s inými a že ho chce sama spoluvytvárať. Aj tento rozmer súťaže je veľmi dôležitý. Preto sa môžeme pozerieť do budúcnosti našich nástupcov s optimizmom, pretože aj takéto možnosti formujú dušu študentov, ktorí sa raz budú podieľať na spravovaní tejto krajiny. Želám preto všetkým, ktorí sa súťaže zúčastnili, aby sa ich vysnívaný svet stal realitou.

Ing. Tibor Mikuš, PhD.
predseda Trnavského samosprávneho kraja

Vážený čitatelia, milí študenti!

Nikdy sme sa nezaoberali myšlienkou, kto je vlastne zakladateľom – otcom tejto našej geniálnej literárnej, dnes už 18-tej a medzinárodnej súťaže sci-fi „Keď si vymýšľam...“

Myslím, že prišiel ten pravý čas poďakovať sa nášmu riaditeľovi gymnázia PaedDr. Ing. Ferkovi Glosovi, PhD., ktorý priviedol na svet i toto už 18. vydanie zborníka vo Vrbovom.

V mene našej mestskej samosprávy, i v mene svojom ďakujem vedeniu Gymnázia J. B. Magina, že dáva našej mládeži čas slobodného uvažovania, fantazирования, príležitosť ukázať svoje umelecké JA.

Všetkým, ktorí sa zapojili do tejto zaujímavej a intelekt rozvíjajúcej súťaže, prajem veľa úspechov! Neochabujte a pokračujte!

Takto svojim spôsobom prispievame k rozvoju vlastnej osobnosti, ale aj nášho okolia, našej vlasti. Neostávajme len pri tom. Ako to pekne vyjadril môj dobrý priateľ, spisovateľ Drahošlav Machala: „Správajme sa šľachetne a konajme tak, aby sa Slovenská republika stala navždy istotou domova.“

Želám príjemné čítanie.

*Dott. Mgr. Ema Maggiová,
primátorka mesta Vrbové*

**Výsledky XVIII. ročníka
medzinárodnej literárnej súťaže sci-fi poviedka 2017
Keď si vymýšľam...**

V prvej kategórii sa zúčastnilo 56 súťažiacich.

Porota: Bc. Petra Filanová, Bc. Natália Semianová, Michal Volár

- 1. Katarína Helmeciová** (Gymnázium, Alejová 1, Košice)
– Voľní
- 2. Júlia Katová** (Evanj. gymnázium J. A. Komenského, Košice)
– Biele krysy
- 3. Simona Gibalová** (Gymnázium, Alejová 1, Košice)
– Cudzincovo nebo

V druhej kategórii sa zúčastnilo 32 súťažiacich.

Porota: Mgr. Zuzana Koišová, Ing. Peter Volek, Mgr. Ivan Pullman

- 1. Magdaléna Martišková** (Gymnázium Topoľčany)
– Správa zvitkov velúrovej kože ... o nikdy „nenarodených knihách“
- 2. Denisa Lakoščíková** (Gymnázium A. Kmeťa, Banská Štiavnica)
– Nedelňý obed
- 3. Noemi Kuliková** (Gymnázium Jána Baltazára Magina, Vrbové)
– B-562

V tretej kategórii poviedok písaných v anglickom jazyku sa zúčastnilo 6 súťažiacich.

Porota: Alan Dykstra M.A., PhDr. Erich Vladár

- 1. Eva Kelešiová** (Škola pre mimoriadne nadané deti a Gymnázium, Bratislava)
– A Man from Another Place
- 2. Monika Miklovičová** (Obchodná akadémia, Trnava)
– The Pond
- 3. Julián Chiesa** (Escuela Provincial, Rosario City, Argentina)
– My Last Human Memories

1. miesto I. kategória

Katarína Helmeciová (Gymnázium, Alejová 1, Košice)

Voľní

Začínalo to ako jemné trhanie vzadu v mysli. Ako otváranie tisícov očí jedno po druhom, až kým som si nezačala uvedomovať existenciu vlastného vedomia. Postupne sa rozpínalo a ja som pocítila nepríjemný tlak na zátylku. To kvôli nemu som sa prebudila. Chladné kamene mi už stihli jemne odrať kožu na krku. Pomrvila som sa a vzápätí sa roztriasla. Schúlila som sa do kľbka a snažila sa udržať si zvyšok telesného tepla. Pokúsila som sa zachytiť vyklíznutú nitku sna. Teplý piesok... hašterenie čajok... vôňa soli... Sen bol až príliš živý... Prudko som otvorila oči. Nebol to sen. Boli to spomienky. Do hlavy sa mi ich odrazu nahrnuli kvantá. Osamelá budova... chlapec s červenými vlasmi... hory... kombinézy... ohne... ticho. Lietali mojou hlavou a narážali do stien mysle ako dezorientované vtáky. Takmer citeľne to bolelo. Pritiahla som si kolená ešte bližšie ku brade a snažila sa prinútiť racionálne premýšľať. Napriek tomu, že by som v tom už mala mať prax, stále trvalo pomerne dlho utíšiť búrku na mojej psychickej a duševnej rovine. Mala som chuť sa šialene zasmiať. Ako som len mohla mať ešte včera takú naivnú nádej, že nezaspím? Alebo, že dokonca ak zaspím, tak sa prebudím na tom istom mieste? Bola to tiež nádej, že celá moja doterajšia existencia bola sen a niekde tam ma čaká skutočný život. Keď som si to takto zas premietla v mysli, mala som ešte väčšie nutkanie sa rozosmiať. Cítila som, že sa znovu raz kolíšem na tenkej hrane medzi šialenstvom a absolútnym zrútením sa. Zuby sa mi nekontrolovateľne rozdrkotali. Rozhodla som sa vstať a ignorovať všetky dobiedzavé myšlienky v mojej hlave. Moje končatiny boli úplne stuhnuté. Ktovie, ako dlho som tam ležala? Vlastne vždy, keď som sa prebudila, tak som nevedela, ako dlho som spala. Možno to bolo tým, že som nestarla a odkedy si pamätám, tak vyzerám približne na 15 rokov. Omnoho pravdepodobnejší dôvod však je ten, že môj život nie je normálnym životom. Vždy, keď zaspím, tak sa prebudím inde. „To nie je nič zvláštne,“ povieť si, „veď mnoho ľudí je námesačných.“ Ja sa ale vždy zobudím v inom storočí, inom meste, inom štáte. Vlastne si tým ani nie som istá. Ľudia môjmu jazyku nerozumejú. Netuším, odkiaľ pochádzam, kedy som sa narodila, kto sú moji rodičia, čo tu hľadám, kam smerujem.... Netuším. Je to naozaj čudný pocit. Trávim hodiny a hodiny presviedčaním sa, že toto je to, čo som vždy chcela. Že som konečne dosiahla absolútnu voľnosť. To slovo si z nejakého dôvodu pamätám. Viem, že pre mňa niekedy znamenalo veľa. Teraz neznamena nič. Je to len vietor, čo rozfukuje popol zhoreného mesta nesplniteľných snov.

Opatrne som vstala. Nepríjemné mravčenie prebehlo mojimi svalmi a mne spomedzi pier uniklo zasipenie. Zdvihla som pohľad od zeme a začala si všímať okolie. Zistila som, že som ležala na čudných, machom obrastených kameňoch. Vôkol bujneli lesy. Nachádzala som sa na kvetmi porostenej lúke, ktorá bola na vrchole menšieho kopca. Na vlastné prekvapenie som zistila, že nie je až tak chladno, napriek tomu,

že slnko sa očividne ešte len nedávno vyplazilo spoza horizontu. Bola to vlastne celkom príjemná zmena oproti môjmu minulému „dňu“. Naposledy som sa totiž zobudila v zápáchajúcom prímorskom mestečku, ktoré určite patrilo do prvého tisícročia. Započúvala som sa do štebotu vtákov v korunách stromov a po naozaj dlhom čase sa ma začala zmocňovať dobrá nálada. Cítila som sa o čosi ľahšia a silnejšia. Do mojej mysle sa vkrádala známa melódia. Netuším, skadiaľ som ju poznala. Ticho som si ju pohmkávala. Vtom sa v nej čosi zmenilo. Najprv len nenápadne. No čím viac sa pesnička naťahovala, tým viac sa mi zdalo, že niečo nie je tak, ako by malo. Zdalo sa mi, že počujem cudzí hlas, ktorý sa... pripájal k môjmu?! Nie, to predsa nie je možné. Asi mi len preskakuje. Hlas sa mi zatriasol. Ten druhý ale neomylné pokračoval. Halucinácie. Len halucinácie. Šepkala som sama sebe. Alebo je to ozvena. Neprestávajúc pospevovať si, som sa snažila upokojiť svoje rýchlo bijúce srdce. Nádyh.... výdych.... Ale nie príliš hlboký, aby sa pesnička ani na moment neprerušila. Bála som sa, že by som zistila, že som sa nemýlila. Vtom som musela samú seba okríknúť. Preboha, veď je to možno človek z môjho storočia. Možno mi bude rozumieť. Náhle som prerušila pieseň. Druhý hlas ju prerušil takmer zároveň so mnou, no predsa som zachytila tú jemnú odchýlku.

„Ahoj,“ ozval sa do pulzujúceho ticha chlapčenský hlas.

Opatrne, tak aby som nevydesila ani dotýčny hlas a ani seba, som sa otočila. Stál tam. Bol ako prízrak. Nie! Ako fatamorgána! Ako prísľub čerstvej vody putujúcemu púšťou. Ako slnko, čo zaženie nočnú moru blúdiaceho. Dívala som sa na približne 19-ročného chlapca. Bol tak prostý a zároveň sa mi zdal tak dokonalý a absolútne správny. Niektoré, kto hovorí svojou rečou a určite bude rozumieť mojim slovám. Konečne sa skončí tá zožierajúca samota a nekončiace utrpenie. Tá neistota zajtrajška a zároveň smrteľná istota večnosti. Vtom som sa musela zastaviť. „Prestaň!“ napomenula som sa v myšlienkach. Začala som si od toho sľubovať veľa. Čo ak sa sklamem? Čo ak je to náhoda? Čo ak si vymýšľam? Cítila som sa stratená. Nemôže to byť nikto, kto by ma poznal. Nikto, kto by mi pomohol. A aj ak by naozaj bol, hneď ako zaspím, tak sa prebudím inde. Vtom jemne pootvoril pery a trasúcim sa hlasom zašepkal: „Chýbala si mi.“

Neveriac čo práve povedal, som sa naňho nevedela prestať dívať.

„Kto si?“ šepla som. Zrazu som si uvedomila, ako dlho som nič nepovedala. Vlastný hlas mi znel neprirodzene a cudzo.

Pozrel sa na mňa s bolesťou v očiach. „Som Jack.“

Nevediac čo mám očakávať, som sa dívala na jeho zlomený výraz. Meno Jack mi nič nehovorilo. Zdalo sa mi, že by som ho mala poznať. Sekundy pomaly unikali vzduchom a ja som nemo stála. Pozeral sa na mňa veľkými vlhkými očami. Pripadala som si, ako keby som ho sklamala. Cítila som sa úplne stratená. Mala som chuť rozplakať sa.

„Kto si?“ opýtala som sa ho znovu, hlasom pokrúteným blížiacimi sa slzami. Obozretnými krokmi sa ku mne priblížil. Stál približne na dĺžku lakťa odo mňa. Vystrel prsty a trasúc sa ich naťahoval ku mojej tvári. Zaspätkovala som. Dotknuto stiahol ruku a neveriacky sa na mňa díval.

„Tvoj brat, Kessy.“

Kessy. Tak takto znie moje meno? Až podozrivo známo.

„Jack“ ochutnávala som chuť jeho mena na jazyku.

„Áno, Jack,“ šepol a jemne takmer neveriacky sa mi dotkol ramena. Po lícach mu prebehol letmý úsmev.

Prešlo už pol dňa odkedy som stretla Jacka a ešte stále sme sedeli na tej istej lúke. Povedal mi aj o tom, prečo som tu. Povedal mi toho naozaj veľa. A predsa sa zdalo, že je to takmer nič. Celé toto je vraj skúška, ktorou musí v modernom svete prejsť každý. Funguje to tak kvôli tomu, aby sa zistilo, ako psychicky silní sú ľudia. Skúšku vymysleli najuznávanejší psychológovia našej doby. Podľa nej sa ľuďom pridelujú zamestnania a sú rozdeľovaní do spoločenských vrstiev. Nie je to dobré rozdeľovanie. Nie je spravodlivé.

„Naša rodina je súčasťou najnižšej vrstvy. Je nám odopierané takmer všetko,“ smutne poznamenal Jack. „Oficiálne nás volajú asistenti, ale sme len niečo ako minimálne platení otroci,“ odfrkol. „Človek by si myslel, že ľudia modernej doby budú aspoň o čosi viac ako zvieratá.“

Potom hovoril ďalej. Nikto z našej rodiny vraj nemal vysoké hodnoty PV- psychickej výdrže.

A potom do tohto polospánkového stavu uviedli mňa.

„Kessy, máš najvyššie namerané PV v celej histórii ľudstva. Môžeš byť, čím chceš.“ Pozrel sa na mňa s neskrývanou hrdosťou.

„Čo tým myslíš, najvyššie?“ nechápala som.

„Najvyššie PV mal doteraz istý matematik svetovej úrovne. Vydržal 3 roky a 4 mesiace. Kessy, ty si tu už 4 roky,“ obdivne sa mi pozeral priamo do očí.

„Štyri roky?“ šepla som. Z jeho hlasu som vycítila, že je to veľa. „Čo,“ sucho som preglgla „čo to pre mňa znamená?“ Vzal mi ruky do dlaní a šťastne sa zasmial.

„Už viac nebudeme otroci!“ potom ma zdvihol a začal so mnou tancovať po lúke. Možno to bolo čarovnosťou okamihu a možno len tým nečakaným návalom šťastia. Rozosmiala som sa a krútila sa s ním, až sa mi začala točiť hlava.

„Počujete?“ zakričal Jack. „Už nebudeme otroci!“

Pár vtáčikov z neďalekého krovia vydesene uletel. Znovu som sa zasmiala a sadla som si na zem. Sadol si vedľa mňa. Zrazu som si uvedomila, že tu niečo nehrá.

„Ako to, že si tu?“ nechápavo a trochu vydesene som sa na neho pozrela.

On sa len usmial a povedal: „Ideme domov, Kessy. Prišiel som po teba.“

„Ale ako je to možné?“ stále mi to nešlo do hlavy.

„Tvoj výkon určili ako vrchnú hranicu testu. Už tu nemusíš byť. Môžeme sa vrátiť,“ povedal znovu. Hlava sa mi znovu zakrútila. Tentokrát to už ale nebolo z točenia sa. Domov. Znelo to čudne. O tomto stále snívala. Nepamätala si, aké to bolo žiť normálne. A teraz ide domov. Bude normálne vyrastať. S vedomím, že zabezpečila svojej rodine dobrý život.

„Ale ako sa dostaneme odtiaľto preč?“ spýtavo som sa na neho pozrela.

Z vrecka vytiahol čudnú, kamienku podobnú vec, čo žiarila zlatomodrou farbou.

„Týmto. Je to teleportačný čip, presne pre takéto prípady.“ Čosi na ňom stláčal

a prepínal.

Vtom ma zasiahla čudná neistota. Idem niekam s cudzím človekom. Ved' ani neviem, kto som. Nič si nepamätám. Mám sa stretnúť s ľuďmi, ktorých nepoznám. S rodinou, ktorú nemilujem. Byť niečím, čím nie som. Srdce mi začalo prudko biť.

„Počkaj,“ šepa som trasľavo a chytila mu ruku. Necháľavo sa na mňa pozrel.

„Čo ak sa niečo pokazí?“ pozrela som sa na neho so strachom v očiach.

„Neboj sa, Kessy, všetko bude v poriadku,“ povedal chlácholivo.

„Ale čo ak nebude?“

„Nič sa nemôže pokaziť,“ ubezpečil ma, vŕtajúc sa v drobnom mechanizme.

„Čo ak si nespomeniem?“ opýtala som sa s plačom v hlase.

Na chvíľu prestal s prácou a chytil ma za ramená. „Spomenieš si, nič sa nepokazí a všetko bude v poriadku. Budeme spolu. Budeme šťastní. A Kessy, vieš čo ešte?“ opýtal sa ma šptom.

„Čo?“

„Budeme voľní.“

2. miesto I. kategória

Júlia Katová (Evanjelicke gymnázium J. A. Komenského, Košice)

Biele krysy

Po celom tele sa mi rozlievala páľivá bolesť. Akoby mi do každučkého nervového zakončenia prúdil elektrický prúd. Cítila som ju všade, od korienkov vlasov až po končeky prstov. Vznikla náhle, neviem z čoho. Cez viečka som vnímala ostré svetlo. Oči neboli zvyknuté a aj keď som ich mala stále zatvorené, páľili ma. Nemohla som dýchať...

Až po niekoľkých hodinách som sa mohla zhlboka nadýchnuť. Potom som sa odvážila pomaly otvoriť oči. Videla som rozmazane, len matne som rozoznávala priestor, v ktorom som sa ocitla. Laboratórium vyzeralo inak, ako som si ho pamätala. Ostala len biela košeľa, ktorú som mala oblečenú. Začula som blížiace sa kroky. Aj napriek tomu, že som mala stále zaľahnuté v ušiach, zreteľne som rozoznávala klopanie podpätkov. Sklonila sa nado mňa akási žena. Z náprsného vrečka vybrala prístroj, ktorý tvarom pripomínal vreckové hodinky.

„Subjekt 0322094 sa po podaní séra W59C práve prebral. Životné funkcie sú optimálne, zrenice mierne rozšírené, srdečný tep zrýchlený,“ nadiktovala do prístroja. Potom ho nasmerovala k počítaču za sklenenou vitrínou. Jej slová sa následne objavili na monitore tenkom ako vlas. „Údaje uložené,“ odpovedal jej prístroj v ruke. Žena sa obrátila naspäť ku mne. Zo skleneného stola vedľa kresla, v ktorom som ležala, zodvihla striekačku a naplnila ju tekutinou. Pichla mi ju do žily.

„Tvoje telo je dehydrované,“ začala rozprávať zvýšeným hlasom, „nehýb sa, aby si si zbytočne nespôsobovala bolesť. Bola si istý čas mimo a teraz ti musím pichnúť“

niekoľko injekcií, aby som pomohla tvojmu telu zase začať fungovať normálne. Vďaka moderným technológiám by to nemalo trvať dlho. Všetky živiny, ktoré budeš potrebovať pre nasledujúce dni, si práve dostala. Nie je potrebné, aby si prijímala potravu. Stečú ti dve infúzie a budeš plnohodnotným spôsobilým jedincom. Rozumela si všetkému, čo som povedala? Ak áno, zdvihni ľavý ukazovák. Ak nie, zdvihni malíček.“

Vtedy sa mi zdalo, že môj prst váži tonu. Ešte nikdy som sa necítila takto slabo. S námahou som zdvihla ukazovák o niekoľko milimetrov, na viac som sa nezmohla. Žena napatrne prikývla a odkráčala.

„Subjekt 0322094 reaguje na rečové signály, rozoznáva ľavú...“ ďalej som ju už nepočula. Sústredila som sa na dýchanie, ešte stále mi spôsobovalo ťažkosti. Nemala som silu zamýšľať sa nad tým, čo sú všetky tieto prístroje okolo mňa a čo tu vlastne robím. Nepokúšala som sa spomenúť si, prečo som tu. Len som tam ležala a počúvala kvapkajúcu infúziu.

„Subjekt 0322094,“ ozvalo sa po nekonečne dlhom čase, „od oživenia subjektu prebehlo dvadsať hodín. Subjektu boli podané všetky potrebné látky na prirodzené fungovanie organizmu vrátane séra 26A7 na okamžitú regeneráciu ochabnutých svalov. Stav subjektu je stabilizovaný.“

„Čo mi to robíte?“ opýtala som sa potichu a hlas sa mi v polovici vety zlomil. „Subjekt sa snaží verbálne komunikovať,“ nadiktovala, potom však odložila prístroj do vrečka.

„Ako sa cítiš?“

„Čo mi to robíte?!“ zopakovala som otázku.

„Si subjekt 0322094. Nachádzaš sa v tajnom laboratóriu, ktoré je špeciálne upravené pre testovanie na ľuďoch. Bolo na tebe testované sérum W62L. Spôsobuje zastavenie všetkých životných funkcií, teda prakticky smrť. Vďaka jeho špeciálnemu zloženiu sa tvoje telo nerozložilo. Pred dvadsiatimi hodinami som ti pichla sérum W59C, ktoré prinútilo tvoje srdce opäť pumpovať krv. Vďaka tejto zázračnej tekutine si sa vrátila späť do sveta živých.“

„Nežartujete...som zmätená. Nevieť, čo tu robím, tak mi to vysvetlite.“

„Som vedkyňa. Nevieť žartovať,“ povedala a dívala sa na mňa smrteľne vážne.

„To predsa nie je možné,“ povedala som s výsmechom v hlase.

Čo si táto žena myslí? Že mi povie, že ma práve vzkriesila a ja jej uverím?

„Donedávna nebolo. Ale vďaka neuveriteľnému pokroku vedy a výskumu sa to podarilo. Nie si prvý subjekt, na ktorom bolo sérum testované. Pred tebou sme tu mali už niekoľko subjektov ale iných vekových kategórií.“

„Aký je dátum?“ prerušila som ju.

„Dvanásteho.“

„Čože?! Chcete mi povedať, že som bola „mŕtva“ celý týždeň?!“

Žena sa zasmiala.

„Je dvanásteho októbra 2076. Bola si mŕtva tridsaťdva rokov...! Vieme, že človeka, ktorý je starší ako šesťdesiat rokov sa oživiť nepodarí. Mali sme tu zdravého muža, ktorý sa o seba a o svoje zdravie celý život staral, ale po podaní séra na opätovné naštartovanie srdca sa už neprebral. Iná štyridsiatnička bola mŕtva viac ako

dvadsaťpäť rokov, ale nepodarilo sa ju oživiť, lebo celý život fajčila. Náš rekord je dvadsaťdva ročný mladík, ktorý od malička športoval a mal upravenú stravu. Podarilo sa ho oživiť po štyridsiatich piatich rokoch! Sme na to neuveriteľne hrdí a...“ žena si uvedomila, že ju vôbec nevnímam a svoj monológ nasmerovala späť k mojej situácii.

„Sérum W62L ti pichli 27. 7. 2044 o 17:19. Po vysokej škole som hneď nastúpila sem. Desať rokov som ťa každý deň pozorovala a pracovala na zdokonaľovaní séra, ktoré ťa oživilo. Musela som presne vypočítať, ako dlho ťa môžem nechať mŕtvu. Bolo to náročné a popravde, prekvapila si ma, keď si začala dýchať. Myslela som si, že som už prestrelila, že už sa nezobudíš. Ale na základe toho, že si opäť živá, budem môcť odvodiť vzorec a určiť tak, koľko rokov môže byť dievča v tvojom veku s podobnými fyzickými dispozíciami ako máš ty mŕtve. No nie je to úžasné? Si moje celoživotné dielo! Samozrejme, vyžaduje si to množstvo ďalšieho testovania a výskumu, ale po mne príde niekto, kto moje dielo dokončí.“

Tridsaťdva rokov, znelo mi v hlave stále dookola. Ležala som tu tridsaťdva rokov. Mŕtva. To predsa nemôže byť pravda! Nie je predsa možné len tak zabiť človeka, a potom ho o pol storočia jednoducho vzkriesiť!

„Chápem, že si zmätená. Ale onedlho by si si mohla spomenúť, čo sa dialo pred tým, ako si sa sem dostala. Mám o tebe nejaké základné údaje. Voláš sa Ivica,“ čítala z monitora zabudovaného v sklenenom stole. „Obaja tvoji rodičia zomreli na novú zákernú chorobu. Priniesol ju hmyz, ktorý sa v našich klimatických podmienkach predtým nevyskytoval. Ale svet sa veľmi rýchlo mení. Otepilo sa natoľko, že tu tento hmyz mohol prežiť a rozšíriť nákazu. Keď vypukla epidémia, účinná protilátka bola len v rannom štádiu vývoja. Zomreli státisíce ľudí. Aj ty si bola nakazená a bolo jasné, že čoskoro zomrieš tiež. Nemocnice boli absolútne preplnené a my sme potrebovali ľudí na testovanie. Museli sme konať veľmi rýchlo. Nebol čas brať ohľad na jeden ľudský život, keď mohol zachrániť tisíce iných. Potrebovali sme ľudí všetkých vekových kategórií. Ty si bola dokonalá. Mladá, donedávna zdravá a sirota. Nikto by ťa nehľadal. Choroba bola nevyliciteľná, takže lekári len skonšatovali tvoju smrť o pár dní skôr. Potom sme ťa priviezli sem. Problém bol, že by si nebola prežila, kým by bola protilátka vhodná na prvé testy. Sérum W62L, ktoré spôsobuje okamžitú smrť, bolo už takmer hotové. Bola to posledná možnosť. Pichli sme ho tebe aj niekoľkým iným ľuďom. Prvého z vás sme skúsili oživiť po dvoch týždňoch. Pokus sa podaril a vírus zahynul spolu s telom. Ako dlho však vydrží ľudské telo bez životných funkcií? Je účinnosť séra dokonalá? Ty si jednou z odpovedí na naše otázky. Prežila si tridsaťdva rokov. Je to fantastické!“

Už som ju nepočúvala. Mala som to pred očami. Všetko. Mamu s otcom ležiacich na nemocničných lôžkach. Tváre mali bledé, pery suché a pohľady prázdne. Volala som ich mená. Zbytočne. Previezli ma na inú izbu. Keď ma opäť niekam prenášali, zahliadla som izbu, kde sme predtým ležali spolu. Bola prázdna. Nikdy som nebola taká zmätená. Teda až doteraz...

Pamätám si všetko. V garáži ma naložili do dodávky. Pýtala som sa, čo sa deje, ale nikto si ma nevšimol. Bola som bezmocná a vystrašená. Nemohla som nič robiť. Potom sme celé hodiny niekam išli. Najskôr po diaľnici, potom po ceste plnej

zákrut. Auto zastalo pred veľkou budovou. Všade okolo boli stromy. Vošlo priamo dovnútra. Vložili ma a preniesli do laboratória.

Splašene tam pobiehalo niekoľko ľudí. Mala som problémy s dýchaním a už som nevidela jasne. Ocitla som sa na koženom kresle. Pripomínalo kreslo u zubára s tým rozdielom, že mi pripútali ruky aj nohy. Z posledných síl som sa snažila vyslobodiť, ale márne. Potom ku mne pristúpil vysoký muž v plášti. Do krku mi pichol injekciu. Zabolelo to.

„Pichol som jej sérum W62L,“ zakričal na kolegov.

„Jej číslo je 0322094,“ znela odpoveď.

Muž zdvihol malý diktafón k ústam a povedal: „Subjektu 0322094 bolo práve podané sérum W62L. Smrť nastane približne za minútu a tridsať sekúnd.“

Prudko som mykla hlavou. Chcela som kričať, ale hlasivky ma už nepočúvali. Posledné, čo som videla, bola moja biela nočná košeľa.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa ma žena.

Neodpovedala som.

„Rozumiem, že so mnou nechceš hovoriť, ale pomohla by si mi, keby si komunikovala,“ upierala na mňa zrak.

Ešte stále som nemohla uveriť.

„Ako chceš,“ povedala po chvíli mlčania, „ani ja nemusím byť taká milá. Si len subjekt na testovanie. Nepotrebujem sa s tebou zhovárať. Všetko čo potrebujem, si zistím sama.“

Načiahla sa a na spánok mi priložila malé koliesko. Na tenkom monitore sa ukázalo množstvo písmen, číslíc a grafov, ktorým som nerozumela. Žena začala ťukať do klávesnice na sklenenej tabuli. Zhervózňovalo ma jej mlčanie. Chcela som vedieť, čo sa so mnou deje.

„Prepáčte,“ ozvala som sa napokon, „len som potrebovala pár minút.“

„V poriadku,“ odpovedala, „na monitore vidím procesy, ktoré sa ti odohrávajú v mozgu. Vyzerá to, že si úplne v poriadku. Isteže si rozrušená, ale to nie je nič vážne. Tridsaťdva rokov bez prúdiacej krvi tvoj mozog vôbec nepoškodilo.“

„Kedy ma odtiaľto pustíte?“

„Prosím?“

„No kedy ma odtiaľto pustíte?“

Zasmiala sa.

„A kam by si išla? V tvojej zložke mám úmrtný list. Si prakticky mŕtva. Nemáš domov, rodinu ani priateľov. Nikto ťa tam vonku nečaká. Ale tu môžeš byť prospešná. Môžem na tebe skúmať a testovať nové protilátky, vakcíny a séra.“

„Ale ja to nechcem! Nie som žiadna biela krysa! Najprv ste ma zachránili, no potom ste ma okradli o tridsaťdva rokov života! Nechcem, aby ste na mne testovali vaše séra a skúmali, či to vôbec prežijem. Na to predsa nemáte právo. Som ľudská bytosť...“

„Ty, si už len subjekt. Za posledných tridsať rokov sa vyvinuli nové, zákerné choroby a dobrovoľníkov, ktorí sa dajú testovať pre peniaze, stále ubúda. Vláda si uvedomuje, že veda musí napredovať. Nikto nezistí, že nie si mŕtva a keby aj, nepomôže ti. Vďaka vede a výskumu si prežila smrtiacu chorobu a teraz jej budeš

splácať dlh.“

Otočila sa a na klávesnici nasvietenej len tak v priestore, vyťukávala nejaké čísla. Potom priložila dlaň k snímaču na dverách. Nemusela sa ho ani dotknúť a dvere sa pred ňou otvorili. Hlavu som bezmocne položila späť na kreslo.

„Od oživenia subjektu ubehlo štyridsaťosem hodín. Všetky životné procesy fungujú aj naďalej normálne. Subjekt pomaly začne s chôdzou,“ nadiktovala.

Na sklenený stôl vedľa kresla položila stojan s niekoľkými injekčnými striekačkami a nôž. Čepeľ sa na ostrom svetle zablysla.

„Čo je to?“ opýtala som sa.

„Prvé sérum neutralizuje činnosť receptorov bolesti. Človek by mal po jeho aplikovaní ostať úplne bdelý a aktívny, akurát nebude cítiť bolesť. V bojových športoch by za to zaplatili milióny. Dnes zistíme, ako dlho to v tvojej váhovej kategórii bude pôsobiť.“ Po chrbte mi prebehol studený mráz. Už som vedela, prečo priniesla ten nôž.

„V druhej striekačke je jeden z najagresívnejších vírusov, aké kedy existovali. Prvýkrát sa objavil pred dvoma rokmi. Spôsobuje smrť za niekoľko hodín. Mám aj protilátku, ale tá ešte ani zďaleka nie je dokonalá. Dúfam, že to bude stačiť na tvoje prežitie. Bola by ťa škoda,“ na chvíľu sa odmlčala, „ale najprv zistíme, ako si na tom s chôdzou.“ Stlačila gombík na stole a moje kovové putá sa otvorili. Konečne som sa mohla pohnúť. Skúsila som zdvihnúť ruku. Na moje prekvapenie, už sa nezdala byť taká ťažká.

„Postav sa, ak môžeš,“ nabádala ma žena.

Posadila som sa. Bol to zvláštny pocit opäť cítiť pevnú zem pod nohami. Vstala som. Hlava sa mi netočila a nemala som problém urobiť malý krok dopredu.

„Výborne, ide ti to, teraz sa prejdi po tejto čiare až k stene.“

Poslúchla som. Nohy som opatrne kládla jednu pred druhú a rozhliadala som sa.

„To stačí, vráť sa späť do kresla,“ povedala a otočila sa, aby niečo zapísala do počítača.

Pohla som sa ku kreslu. Chôdzou som si už bola istá. Využila som jej nepozornosť a schmatla som nôž aj striekačku, ktorú som skryla za chrbtom. Keď sa žena otočila, nôž som si priložila k hrdlu. Preľaknuto sa na mňa pozrela.

„Upokoj sa,“ povedala miernym hlasom a vystrela ku mne ruku.

„Nenechám zo seba robiť krysu! Ak nemôžem žiť slobodne, radšej nechcem žiť vôbec! Skôr či neskôr by ste ma aj tak nejakým pokusom zabili,“ kričala som a nožom som sa rozohnala proti sebe. Žena sa pohla smerom ku mne a presne na to som čakala. Nôž som nechala skĺznuť popri mojom tele a injekciu som jej zabodla do krku. Ženina hlava mi pristála na ramene. Z hrdla sa jej vydral tlmený výkrik. Odsotila som ju. Pri páde strhla policu a množstvo fľaštičiek sa rozbilo. Chvíľu jej trvalo, kým sa spamätala. Chytila sa za krk.

„Čo si to, čo si to urobila?“

V ruke som zamávala protilátkou. Podišla som k nej a schmatla som ju za vlasy. Donútila som ju vstať. Srdce mi bilo ako splašené.

„My dve teraz pôjdeme na menší výlet,“ povedala som, otočila som ju a nôž som jej pritlačila k chrbtu. Stále som ju pevne držala za vlasy.

„Zbláznila si sa?!“

„Otvor!“

„Okamžite ma pust!“

„Otvor dvere!“ zvrieskla som a pripomenula som jej prítomnosť noža za jej chrbtom. Žena rýchlo pritlačila dlaň k snímaču a dvere sa otvorili. Vytisla som ju na chodbu.

„Robíš obrovskú chybu. Odtiaľto sa len tak nedostaneš.“

„Je v tvojom záujme, aby som sa odtiaľto dostala, a to čo najskôr. Máš totiž fakt na figu chorobu a protilátku mám ja. Takže ak chceš vidieť západ slnka, radím ti, aby si ma vyviedla von!“

„Na ochrankárov si asi zabudla,“ povedala.

„Žiadni tu nie sú. Toto je predsa tajné miesto a čím menej ľudí o ňom vie, tým lepšie. Všetky dvere sa otvárajú na dotyk tvojej dlane a ak je tu ešte niekto okrem mňa, stavím sa, že leží pripútaný v kresle. Na ochranku nie je dôvod.“

„Sme uprostred lesa, kam si myslíš, že pôjdeš?“

Už som jej neodpovedala. Išli sme spleťtými chodbami a prešli sme snád' cez desať dverí. Každá miestnosť mala sklenenú vitrínu, cez ktorú bolo vidieť celý priestor vo vnútri. Pri jednej sme sa zastavili. V kresle bol pripútaný chlapec. Bol pri vedomí, upieral na mňa pohľad plný nádeje.

„Kto je to?“ opýtala som sa.

„Subjekt 0445963.“

Rameno som jej stisla pevnejšie.

„Ten chlapec má meno!“

„Ach!“ zastonala. „David! Volá sa David.“

„Ideme dnu,“ postrčila som ju k snímaču.

„Ako sa ti to podarilo?!“ zaznela jeho prvá otázka.

„Ako si sa sem dostal?“ spýtala som sa miesto odpovede.

„Som z decáku. Pred dvoma rokmi ma chytili na ulici a naložili do auta.“

Na jeho predlaktí som si všimla jazvy po hlbokých ranách.

„Budem hádať, sérum na neutralizovanie činnosti receptorov bolesti?“

Sklopil zrak. „Okrem iného,“ odpovedal.

„Pusť ho!“ obrátila som sa späť k žene.

„To nikdy!“ zvrieskla.

Zápästie som jej vytiahla medzi lopatky a čepeľ noža som pritlačila pod rebrá. Napokon stlačila gombík a David sa postavil. Ďalej nás viedla k východu. Onedlho sme uvideli denné svetlo. Bolo to zvláštne, po takom dlhom čase. Zabočili sme do miestnosti, kde mala žena odložené civilné oblečenie a osobné veci. Vzala som si jej kabát a hotovosť z peňaženky. Vyšli sme von.

„Kde máš auto?“ Žena ukázala za roh. Sotila som ju tým smerom. Nasadli sme.

„Odvezieš nás do najbližšieho mesta.“

O niekoľko minút sme sa už viezli po ceste a míňali množstvo áut. Vyzerali inak, ako som si ich pamätala, ale čo iné by sa dalo predpokladať? Zastavili sme v neznámom meste. Žena bola bledá a ruky sa jej nepatrne triasli.

„Dúfam, že to bude stačiť na tvoje prežitie. Bola by ťa škoda,“ zašepkala som a podala som jej striekačku.

Vystúpili sme z auta.

„Pôjdu po nás,“ povedala som polohlasne, „musíme sa odtiaľto dostať čo najďalej.“ „Keď vyrastáš v domove poznáš zopár šikovných ľudí,“ odpovedal David, „s falošnými papiermi by nemal byť problém. Aspoň kým si nezoženieme kvalitnejšie.“ Kabát som si pritisla tesnejšie k telu a vykročili som v smere šípky, ktorá ukazovala na zastávku metra.

3. miesto I. kategória

Simona Gibalová (Gymnázium, Alejová 1, Košice)

Cudzincovo nebo

Nadvihla som svoje ťažké viečka. Cez okennú tabuľu a jemnú záclonu prenikalo do mojej spálne až neprirodzene ostré svetlo. Sú to slnečné lúče? Túto otázku som kládla sama sebe, pričom odpoveďou som si nebola istá.

Blúdila som v myšlienkach. Bolo samozrejmosťou, že Slnko svietilo vždy a žiari aj v tejto chvíli, no ja som hľadala deň, v ktorý hviezdne svetlo nebolo obklopené ťažkou sivastou parou, nazývanou aj oblakmi. Dokázala som si vybaviť iba jeden moment pred približne dekadou. Vtedy som bola ešte len malou a nevinnou ratolesťou. Pamätala som si, že v okamihu, v ktorom sa jediný záblesk dotkol zemského povrchu, svet akoby sa zastavil. Nikto nepovedal jediné slovo, nikto sa nehýbal. Všetci len nemo pozorovali krásu slnečného svetla. Bolo to, akoby sa niektorá zo scén starých romantických komédií ocitla v reálnom živote.

Som si istá, že od toho dňa sa nič podobné nezopakovalo.

So zvedavosťou v očiach som vykukla von. Moje bosé chodidlá ohrievali tenké panely skryté pod dlažkou a pre zvyšok môjho tela zabezpečovala jemná deka, ktorá v sebe mala zabudovaný regulátor telesnej teploty rovnaké pohodlie, no pri pohľade smerujúcom na rušnú ulicu som pocítila mráz. Z fádne vyzerajúceho neba sa valili krehké chumáče chladného snehu a pokrývali ulicu bielou prikrývkou. Na druhej strane cesty zaťaženej dopravou som pohľadom našla asi tisíc pracovníkov, ktorí na vysoké presklené budovy pripevňovali tisíce nepatrne malých žiaroviek, ktoré žiarili rôznymi odtieňmi hnedej – od farby, ktorou je charakteristické ebenové drevo až po najsvetlejšiu karamelovú. Aj napriek tomu, že ich chemicky vznetené vlákna boli odo mňa vzdialené niekoľko stoviek metrov, vrhali do izby prúdke, no zároveň nežné a útulné svetlo.

Blížil sa čas vianočných sviatkov.

S jemným sklamaním som sa od okna vzdialila. Sviatky rodiny boli síce mojimi najobľúbenejšími, no nádej, ktorá vo mne ešte pred pár minútami horela a presvedčila ma o tom, že slnečné pablesky si opäť našli cestu k ľuďom, bola silnejšia.

Zbehla som po schodoch na dolné poschodie môjho domu a vstúpila do kuchyne. Do kanvice som napustila priehľadnú tekutinu a nechala ju zovrieť. Ani nie tridsať

sekúnd od tej chvíle som si ňou zalievala čajové vrecúško naplnené bylinkami. Rozmýšľala som, ako veľa si príroda vytrpela iba kvôli tomu, že ľudia si radi ochutia chladné rána. Zahnala som však tieto idey a držiak hrnček za uško som stúpala naspäť do izby, v ktorej som sa prebudila. Kým som čakala na vychladnutie čaju, obliekla som sa. Moje telo pokryli úzke, no pohodlné nohavice z tmavej rifľoviny a voľný sveter z hrubej vlny, ktorá mala farbu jemného piesku omytého vlnami. Vlasý som si zaplietla do ledaboleho vrkoča. Vedela som, že napriek tomu, že sneží, nebude mi chladno – oblečenie fungovalo na rovnakom princípe ako deka, ktorá ešte pred pár minútami hrialo moje ramená.

Sadla som si do starého vysedeného ušiaka a dlaňami precit'ovala teplo sálajúce z nápoja v keramike. V mysli som sa chystala na prácu, ktorá ma čaká. Nastal prelom ročných období a to znamenalo, že meniť sa bude aj exhibícia v múzeu, ktoré som zdedila. Pred niekoľkými rokmi ma zamestnal istý Brit, ktorý bol kurátorom mnohých výstav po celom svete a majiteľom niekoľkých kultúrnych budov. Vo svojom osobnom vlastníctve mal dokonca niekoľko veľmi hodnotných výtvorov najslávnejších umelcov. Stretla som ho iba raz – v jedno popoludnie, keď ma pozval na kávu a zveril mi kľúče najmenšieho múzea, ktoré dovtedy videl a ktoré odkúpil už tak dávno, že si ani nepamätal, či predávajúcim bol muž, alebo žena.

Bolo však dostatočne malé na to, aby celú jeho prevádzku zvládla jedna útlá dáma? Táto otázka ho vraj mätala posledných pár nocí. Neviem, či to bolo mojou očividnou láskou pre umenie alebo sympatiou, ktorú ku mne prechovával, či niečím úplne iným, no o nejaký čas, ktorý sa nedal označiť ani krátkym, ani dlhým, som sa dozvedela, že môj zamestnávateľ usúdil, že som pre túto prácu vhodná natoľko, že v záвете, ktorý zanechal svojmu právnikovi, mi odkázal útulné múzeum a všetky kúsky jeho osobnej zbierky. To, ako zomrel, som sa nedozvedela – zo správy som bola priveľmi prekvapená, aby mi napadlo opýtať sa volajúceho právnika na tieto okolnosti a teraz bolo prineskoro, aby som to zisťovala. Tým však nechcem povedať, že by ma podrobnosti tejto udalosti nezaujímali – práve naopak.

Napriek tomu, že som s mužom strávila iba jedno posedenie pri šálke naplnenej kofeínom, zanechal vo mne hlboký dojem – bola som si však istá, že to nebolo jeho majetkom, ktorého veľkú časť som už v súčasnosti vlastnila ja – bol niečím rozdielny. Svoj život venoval umeniu – niečomu, čo dnešná spoločnosť pokladala za nostalgické a neinovatívne.

Umelci, ktorí tvoria, či zberatelia nádherných kúskov sa v dnešnej dobe považovali za sentimentálnych chudákov netúžiacich po poznaní. S týmto názorom som však nikdy nesúhlasila – verím, že to nie je kvôli skutočnosti, že sa hanlivo vzťahuje aj na mňa. Nestotožňujem sa s ním, pretože si myslím, že ľudia si neuvedomujú rozsah slova „umenie“.

Vari by vzniklo niečo nové bez toho, keby sa pred mnohými storočiami nenašli Da Vinciho nákresy lietajúcich strojov? Či dizajn aerodynamických stíhačiek vyvíjaných v dnešných časoch nie je umením? Z akého dôvodu označujeme všetko, čo je staršie ako päť rokov, „nepodstatnou súčasťou histórie“? Posunula by sa veda vôbec niekam bez objavov z minulosti?

Odkedy som v múzeu pracovala, nenastalo ročné obdobie bez zmeny technickej exhibície na výstavu farmaceutických prípravkov či na zbierku mechanických strojov používaných v minulosti alebo na iné chladné veci, ktoré síce zrýchlia neuróny uväznené v spojoch zákutí našich mozgov, no nedokážu nám roztrepotať srdce. A tak som sa rozhodla vytiahnuť predmet zapadnutý prachom zo zásuvky, v ktorej spočíval od momentu, čo som podpísala dokument o prebratí Britovho dedičstva. Boli to kľúče pasujúce do zámku opusteného jednopodlažného domu, v ktorom sa už dlhé roky, ako ma dávno volajúci advokát uistil, nachádzali umelecké kúsky jednej z posledných zbierok v takomto rozsahu na svete. Už dlhé roky boli obrazy, sochy a knihy skryté pred nechápavým zrakom väčšiny populácie.

Rýchlym krokom som kráčala pomedzi dav ľudí náhliacich sa do vysokých, administratívnych budov, v ktorých sa nachádzali laboratória, kancelárie a výskumné centrá. Po niekoľkých minútach cesty som sa každým krokom dostávala ďalej a ďalej od centra rušnej civilizácie a prichádzala som k okraju moderného života. Premávka začala rednúť, ľudia už dávno opustili svoje spálne a cítila som sa, napriek mnohým kamerám, ktoré ma pozorovali, sama.

Odhodlaná vzdorovať politickému systému som sa rozhodla spraviť zimnú výstavu umeleckou – v zmysle vystavovania klasických, odsudzovaných výtvorov. Ponechám ju dávno spáleným štetcom a brkám dávno mŕtvych maliarov a umelcov. Kľúče som zastrčila do kľúčovej dierky – podľa istého cvaknutia, ktoré som začula, som našla správny dom. Bolo samozrejmé, že je starý – trúfala by som si povedať, že môže byť posledný v tejto zemepisnej šírke, ktorý využíva klasické uzamykanie a nie najbežnejšie vyskytované sa elektronické zámky.

Otvorila som dvere a vstúpila do tmy. Hmatovými telieskami mojej dlane som na stene pocítila tvary zapínača svetla. Svetelné lúče sa rozliali v optickom prostredí. To, čo som uvidela, ma ohromilo.

Nebolo tam nič.

Videla som prázdne regály, police, steny – prázdny priestor.

Hľadela som na množstvo nevyužitého úložného priestoru.

Hľadela som do vzduchom zaplneného prázdna.

Až pokým sa moje myšlienky neocitli v chaose.

Ničota akoby ma ponárala stále hlbšie a hlbšie v spojení s frustráciou a panikou, ktorá sa ma zmocňovala. Bála som sa, no nevedela som presne čoho. Prázdny priestor predsa nebol takým strašidelným – či áno? Nemala som ten pocit. To, čo som cítila, bolo niečo iné – niečo dôležitejšie – bolo to, akoby som čakala, že nájdem časť seba, no namiesto toho, som ju stratila. Stratila som niečo tak dôležité, že umierajúci človek to nedokázal zveriť svojim blízkym, pretože ľuďom, ktorých miloval, nedôveroval dostatočne, ale namiesto toho, to daroval niekomu úplne cudziemu, niekomu, koho videl jediný raz.

Niekedy totiž veríme cudzincom viac, ako ľuďom, ktorých poznáme najlepšie – pretože vieme, že neznámi nás nedokážu zraniť: nemajú na to dostatok vedomostí o nás samých.

V bezbrannosti som odovzdané stála v strede veľkého priestoru s pohľadom upretým do prehlbujúcej sa ničoty.

„Zanechali ste mi ticho a prázdnotu preto, aby som v nej niečo našla, alebo tu niečo naozaj je?“ šepala som do kútov, v ktorých vládol tieň.

Zdalo sa mi, akoby som začula slovo *oboje*, no nebola som si tým istá. Uvedomovala som si, že bolo nemožné, aby sa niečo také ozvalo, ale chcela som svojej imaginácii veriť.

Rozbehla som sa. Dom bol úzky, no dlhý, teda som mala dostatok priestoru pre telesný pohyb. Drážkami na vankúšikoch mojich prstov som prechádzala po zrnitej omietke a hľadala náznak toho, že kedysi sa tu niečo nachádzalo. Z neustáleho drenia sa mi po dlani spustili tenké pramienky krvi, no neprestávala som.

Moje nechty narazili na nepatrný kovový klinček v stene. S ľahkosťou som ho vytiahla – všimla som si však, že dierka, v ktorej sa nachádzal, bola väčšia, ako by bolo potrebné. O pár sekúnd na to som zistila prečo – na druhom konci boli zúbky, ktoré naznačovali, že kliniec je v skutočnosti ďalším kľúčom. *Už len nájsť zámku, do ktorej by pasoval*, pomyslela som si.

Zámka bola podľa môjho presvedčenia ďalším vstupom, tak ako bol kľúč len ďalším prostriedkom na odomykanie. Musela viesť k tomu, čo mi Brit odkázal. Musela.

Po niekoľkých minútach bezútešného hľadania v jemných nerovnostiach omietky som sa začala dotýkať chladného kovu regálov a vďaka svojej ohybnosti som sa dostávala na vyššie a vyššie police, na ktorých, ako som si bola po svojom objave istá, sa hodnotné umelecké výtvy nikdy nenachádzali. Až neskôr som si uvedomila, akým dokonalým nápadom muž schoval svoje početné zbierky – bolo jasné, že každý jeden z prirodzene mnohých úradných pracovníkov, ktorý navštívil tento podozrivý – starý – dom, si myslel, že to, čo sa tu niekedy malo nachádzať, už bolo dávno v rukách zlodejov a pašerákov. Presne tak to tu totiž vyzeralo - ničota akoby kričala: „Niečo sa vo mne nachádzalo.“

Verila som, že sa v nej ešte stále niečo nachádza, no opäť sa ma zmocňovala bezmocnosť a úzkosť – v žiadnej časti konštrukcie som nenašla ani jeden záhyb, ani jednu nedokonalosť, ktorá by naznačovala prítomnosť kľúčovej diery. Zvierajúc klinček som začala preskúmať posledné miesto, kde by som mohla niečo nájsť – strop.

V najzadnejšom rohu miestnosti sa nachádzala hustá pavučina, a keďže som naozaj netúžila o podrobné skúmanie života jedincov s ôsmimi nohami, rozhodla som sa, že túto časť stropu nezaradím do mojej dôkladnej prehliadky prázdnoty – no vtom som si niečo všimla. I keď mi výhľad z veľkej časti znevažoval pavúčí príbytok, mala som pocit, že sa v jemnom svetle prechádzajúcom cez oblok niečo zablysko. Mohol to byť pliešok, kúsok kovu či niečo podobné. Prekonala som svoju nechuť a podišla som bližšie. A naozaj – na lesklej ploche som zbadala nevelký otvor.

Vložila som doň kľúč a posunula ním v smere hodinových ručičiek.

Začula som iba tiché, dlho očakávané, zapadnutie kovov na predurčené miesta.

Prešli dlhé minúty. Nič sa nedialo. Mala som pocit, akoby to, že kľúč do diery zapadol, nič neznamenalo. Mala som pocit, akoby sa to všetko tým jediným, takmer nečujným zvukom ukončilo.

Mýlila som sa. Nebolo tomu tak.

Najprv som zacítila iba jemný tras, ktorý som však nepovažovala za nič iné, ako za čoraz častejšie vzájomné nárazy litosferických dosiek. Ako náhle som však uvidela pláflón, pomaly rozdeľujúci sa vo dvoje, svoj názor som zmenila.

Strecha nad mojou hlavou mizla. Postupne odhalila nebo a vratko vyzerajúce schody vedúce do úzkych dverí, ktorými som sa, prirodzene, vybrala.

Dvere neboli zamknuté, aj napriek tomu, že som to očakávala. S nádejou a neutíchajúcou túžbou som stlačila kľučku na nich a vstúpila do priestoru, ktorý tentoraz nepanoval prázdnotou. Vstúpila som do priestoru, v ktorom boli uložené tisícročia ľudskej histórie. Do priestoru, v ktorom bolo nekonečno životných etáp zapečatených v niečom hmotnom.

Strávila som tam hodiny – ak nie dni. Chrbtom ruky som prechádzala po rozpadávajúcích sa väzbách kníh a objavovala ich názvy. Občas som niektorú z nich vybrala a začítala sa do náhodne nalistovaných stránok. Po chvíli som ju však vrátila naspäť medzi ostatné, odhodlaná raz ich prečítať všetky.

Dlhé momenty som strávila hľadením na nebadane vyblednuté farby, ktoré pokrývali plátna a príležitostne som bruškami mojich prstov zavadila o kovové, rozladené struny hudobných nástrojov.

Oblasti doterajšej kultúry, ktoré zahŕňali predmety v miestnosti, boli nespočetné. Odchádzala som odtiaľ so spokojným pocitom, pričom som si všimla, že sa začalo stmievať. Bola som si istá, že sa na to miesto vrátim aj v ďalší deň a odnesiem kúsok, ktoré som si vytipovala, do múzea. No skôr, ako som z posledného stupňa schodov zostúpila na vrchnú dosku police, letným pohľadom som zavadila o oblohu ihrajúcu farbami.

Z nevedomého momentu sa stala večnosť. Pozoroval som ako vietor, ktorý moje vlasy niesol mnohými smermi, pohýna mraky. Sivá plynná hmota sa trhala za pomoci živlov, až pokým sa z nej nestali len nepatrné omrvinky.

Trvalo to dostatočne dlhú dobu na to, aby som cez výnimočné trhliny zazrela už len posledné záblesky zapadajúceho slnka.

Všetky nádeje, ktoré som toho dňa mala, sa vyplnili. Aj tá najnepravdepodobnejšia – a to, že po nekonečne dlhej dobe opäť zazriem slnečné svetlo.

Uvedomovala som si, že schody vedúce do miestnosti s majetkom mohol cudzinec umiestniť hocikde inde. A napriek hmotnej kráse obrazov, kníh, nástrojov a sôch som vedela, že chcel, aby som ocenila to, čo je napriek všetkému na našom svete najkrajšie – prirodzenú krásu.

V jeho očiach bolo to najkrajšie z najkrajšieho, nebo, a teda si vytvoril najlahodnejší, láskavo nekonštantný obraz – zvýšil strop svojho domu i svojich myšlienok.

Schádzala som po jednotlivých policiach rozmýšľajúc o slove *oboje*, pričom som verila, že hlas, ktorý ho vyslovil, bol skutočný.

Moje domnienky potvrdil mihotavý tieň, ktorý som zračila v zrkadle visiacom v ešte nepreskúmanej časti domu.

„Zdravím,“ vyslovil barytónom s jemným nádychom londýnskeho slangu.

Neostávalo mi nič iné, ako venovať mu úsmev a zahľadieť sa na nebo, ktoré patrilo len a len jemu.

Vedela som totiž, že môj pohľad toho vyslovil viac, než mohlo milión pozdravov.

Moje pery sa však pohybovali mimovoľne.

27.8.2583

Prečo by som mala žiť niekde, kde sa ani vzduch nedá nazvať vzduchom? pýtam sa sama seba celý život. No bez odpovede.

“Môžeme?” spýta sa ma ona.

Pohľad sa mi stretne s jej žltými očami.

“Dajte mi chvíľu, prosím,” poviem tichým hlasom a odídem.

Vkročím na jediné tiché miesto. Toalety.

“Konečne,” vydýchnem si.

Konečne nie som obklopená ľuďmi, ktorí bežia nevedno kam. Nevedno za kým. Oplachujem si tvár a s trasľavými rukami zastavujem prúd vody, ktorým sa snažím zmyť to znechutenie, ktoré cítim. Odhodlám sa pozrieť na seba, na moje modré oči, ktoré nie je pod čiernymi zreničkami vidieť.

“Dost!” poviem sama sebe a odchádzam z miestnosti.

“Tak ako? Cítiš sa lepšie?” opýta sa ma po príchode do miestnosti.

Biele steny, pulzujúce svetlo. Ticho. Neodpovedám jej. Keď pochopí, že sa odpovede nedočká, povie: „224220, už je čas.”

Prikývnm na dôkaz, že som pripravená. Začne pracovať s dotykovou tabuľou a všetci sa snažia aktivovať stroj, na ktorý sa pozerám. Kruh, ktorý sa zdal iba kruhom, sa začína nebezpečne otáčať. Pozriem sa na ženu v bielom plášti, ktorú by som radšej nepoznala a na okolie laboratória. Potom sa konečne odhodlávam na prvý krok. Prvý krok nevedno kam. Cítim bolesť hlavy zo stresu a to príšerné svetlo, čo ma núti prižmúriť oči až takmer k úplnému zatvoreniu, keďže som prvá, ktorá bude cestovať paralelným svetom. Nikto nevie povedať, čo ma čaká.

Pád na kolená zastavuje moje premýšľanie. Zelená tráva, na ktorú som dopadla, je iná ako tá, na ktorú sme zvyknutí. Dvíham hlavu hore a pozerám sa pred seba. Les plný zvláštnych stromov. Všetko zahalené v objatí smaragdovej farby.

Vzduch, ktorý dýcham, je iný. Nikdy som nič také necítila.

Obzerám sa okolo. Žiadny náznak života. Neisto sa staviam na nohy a pomaly sa otáčam okolo vlastnej osi. Zrazu zaregistrujem niečo, čo sem nezapadá. V diaľke vidím obrovský objekt. Po čase chôdze smerom k nemu zisťujem, že je to portál podobný tomu, cez ktorý som prešla, ibaže je vo veľkosti mrakodrapu. Stojí presne v strede skaly a nedáva žiadnu možnosť pozrieť sa, čo je za ním.

Pomaly a so strachom začínam prechádzať po novej krajine. To hrobové ticho narúša iba môj rýchly dych a tlkot splašeného srdca. Dávam si ruky do vreciek, zastavujem a rozhliadam sa. Stromy, ktorých detaily som si doposiaľ nevšimla, mi berú dych. Idem k jednému z tých zvláštnych obyvateľov lesa a pozerám sa naň neschopná pohybu. Tmavú kôru vysokého stromu pokrývajú rôzne znaky. Sú súčasťou celého kmeňa. Nerozumiem. Akoby každý strom ukazoval, čo sa stalo, akoby to bol živý denník. Na každom jednom strome sú tieto zvláštne tvary.

Aj keď sa zdajú rovnaké, nie sú. Kladiem svoju dlaň na kôru veľkého a mocného dreveného velikána. Znak sa zrazu rozsviecuje a naberajú odtieň neónovej modrej farby. Každý jeden znak sa pod mojou dlaňou rozsviecuje. Je to prvé svetlo, ktoré vidím po opustení domova, ak sa to miesto vôbec dá nazvať domovom. Pozerám sa do koruny stromu, kde sa rozprestierajú konáre do všetkých strán. Majú tvar sĺz a farbu modrú ako modrá skalica z laboratória. Slzavé listy sú tak vysoké, že som si ich doposiaľ nemohla všimnúť. Poslednýkrát som sa dotkla stromu a išla rovno za nosom. Nič sa nemenilo, stále tá istá tráva, tie isté stromy.

Po dlhej dobe chodenia v bludnom kruhu si sadám na zem. Vydychujem a moje unavené nohy sa tešia, že si môžu aspoň na chvíľu oddýchnuť. Oči ma bolia od únavy a pomaly zaspávam.

Zobúdzam sa. Je noc. Horná časť zelenej trávy svieti, akoby to boli pouličné lampy a znaky na stromoch mi bijú do očí, akoby ma volali, nech rozlúštim ich hádanku. Dvíham sa zo zeme a začínam kráčať smerom k portálu obklopená záhadnou krajinou, ponorená vo vlastných myšlienkach, aspoň chvíľu sama. Aspoň chvíľu šťastná. Po dlhej dobe kráčania nachádzam šedý kruh strednej veľkosti. Portál domov. Prichádzam k nemu a skúmam tabuľku s číslami na aktivovanie prístroja. Stláčam tlačidlo, ktoré má informovať ľudí u nás, že som pripravená ísť domov a podať informácie. Nič. Druhý pokus. Nič! Skúšam tretíkrát. Nič!!! Ticho pretrváva tak ako na začiatku, kruh bol len kruhom. Ruky sa mi začínajú triasť. Stláčam núdzové tlačidlo, ktoré mi má dať informácie. Opäť bez výsledku. Portál je zavretý. Zrazu sa mi vynoril náhľad do minulosti:...."Je možnosť, že sa niečo pokazí a ty sa už nikdy nevrátiš domov. Nebolo to testované, ale predpokladáme, že najhoršie, čo sa môže stať, je úplné zavretie portálu. Potom neexistuje cesta späť," povedala ona a upriamila svoj pohľad na mňa.

Spomínam na túto scénu, ktorá sa odohrala pár dní pred mojím odchodom. Takže toto je tá najhoršia vec, ktorá sa môže stať? Že utečiem pred ľuďmi a krajinou, na ktorej je deň čo deň istý, jednotvárný a všetko umelé? Sadám si na zem pred portál a začínam rozmýšľať.

"Takže to bola posledná rozlúčka s ňou," hovorím si šeptom a usmievam sa sama pre seba. Začínam sa smiať do ticha, ktoré panuje všade naokolo. Dvíham sa a poslednýkrát sa obzriem na portál a vydávam sa na cestu. Cestu poznania môjho nového domova. Po krátkej dobe zakopávam o nejaký predmet. Je to zápisník. Zvedavosť mi nedovolí nezdvihnúť ho zo zeme a nazrieť, čo je v zápisníku napísané. Po prelistovaní pár strán sa v útlom zošitku objavuje kresba. Je to kresba motýľa. Motýľ má krídla neúmerne veľké k svojmu priesvitnému telu, pokryté zvláštnymi znakmi. Znakmi presne takými, aké sa nachádzajú na stromoch. Prechádzam dlaňou po znakoch a oni sa postupne rozsviečujú.

"Aké sú vaše príbehy?" pýtam sa sama seba a listujem ďalej. Zápisník je plný kresieb zvierat a prapodivných kvetov. Každý jeden živočích a každá jedna rastlina má na sebe znaky. Zatváram zápisník a pozerám pred seba. Začínam rozmýšľať o význame toho všetkého. Akoby každý znak mal svoj príbeh, akoby mi všetky

chceli niečo povedať. Pri tomto premýšľaní pomaly, ale isto zaspávam. Po krátkom čase sa zobúdzam celá premočená na chlad. Ihneď prichádzam na to, prečo mi je zima. Prší. Z oblohy padajú veľké svietiace guľôčky tyrkysovej farby. Po dopade na predmet nezanechávajú žiadnu stopu. Vystieram ruku a nechávam dážď, ktorý vlastne ani nie je dážďom, dopadať na svoje dlane. Usmievam sa. Vstávam, rozťahujem ruky a otáčam sa v tom tyrkysovom ošali okolo vlastnej osi. Teším sa ako malé dieťa. Prvýkrát v živote!

Po tejto bláznivej chvíľke odchádzam pod strom, modré listy ma prikrývajú ako perinka a v driemotách pozorujem tú nádheru okolo seba.

Zrazu pociťujem obavu o zápisník, ktorý sa ukrýva v mojom vrecku. Rýchlo ho vyťahujem. Stránky rozmočené tou zvláštnou tyrkysovou vodou boli iba mojou predstavou, ktorá sa nenaplnila. Sú suché a nepoškodené. Zostávam zarazene sedieť a pozerieť na to, čo práve vidím. Dvíham sa s otvoreným zápisníkom v ruke a vychádzam z môjho útočiska. Nastavujem zápisník k nebesiam otvorený a dvíham ho hore. Stránky dokonale odrážajú vodu, ktorá z nich padá, akoby sa šmykala zo šmykľavky dole. Znaky na zvieratkách a kvetoch svietia neopísateľným svetlom. Prechádzam rukou po stránke, zatváram denník a vkladám si ho do bundy.

Dážď ustáva, tak sa dvíham a púšťam sa opäť na cestu s pocitom, že môžem ísť, kdekoľvek sa mi zachce. Už sa nemám kam ponáhľať. Kráčam nekonečným lesom, keď odrazu zbadám malý domček. Nie je to dom, na ktorý som zvyknutá. Má tvar šesťuholníka a je vyrobený zo zvláštneho materiálu, pravdepodobne technológiou, ktorú nepoznáme. Všetko je zarastené a poprepletané konármi a koreňmi stromov, ktoré sú vonku. Našli si svoju cestu dovnútra pomocou okien, cez ktoré sa prestrčili. Dom pôsobí mŕtvo na rozdiel od vonkajšieho sveta, no určite tu predtým niekto bol. Vychádzam von a registrujem, že toto nie je jediný domček, ktorý sa tu nachádza. Pod kopcom sú ich stovky. Obrie mestečko. No všetko je tu spojené s prírodou.

“Nikto tu nežije. Som tu sama,” hovorím si. Začínam sa prechádzať starými ulicami mesta. Po hodnej chvíli objavovania obrie mestečka ma zarazí pohľad. Portál. V strede skál. Ten, ktorý som už videla. Láka ma svojou tajomosťou, kráčam smerom k nemu. Musím zistiť, čo sa skrýva na druhej strane.

Po dlhej dobe kráčania a pozerania do zeme dvíham hlavu a zisťujem, že je noc. Stojím, pozerám naokolo, mesto je pohltené do tmy, niet trávy a stromov, ktoré by prevzali moc. Pozerám na oblohu a pohľad mi zastáva na čiernom plátne. Žiadne hviezdy, mesiac či náznak nejakej planéty. Chvíľu ostávam nemo pozerieť a až teraz si uvedomujem, že som si tu nikdy nevšimla slnko, ktoré je v našom svete samozrejmosťou. Jediným zdrojom svetla sú tu stromy a príroda. Odkiaľ prišiel dážď? A ako to, že tu nemrzne? Hlavou mi blúdia otázky, na ktoré zrejme nikdy nedostanem odpoveď. Prikyvujem hlavou a kráčam opäť smerom k portálu. Idem po starých uliciach, po tráve, pomedzi stromy a prichádzam na miesto určenia. Portály. Púšťam sa po ceste popri skalách so snahou nájsť niečo, čo by mi mohlo pomôcť odhaliť všetky hádanky, ktoré ma obklopujú. No nič. Okrem kresbičiek rastlín a živočíchov sa tu nenachádza žiadna pomôcka ani návod, ako mám ďalej pokračovať.

Po dlhom kráčaní, ktoré trvá snád' týždeň, prichádzam k otvoru do skaly, odkiaľ sa tiahne zničený most. A teraz mi všetko začína zapadať. Starý portál slúži ako bariéra pre toto mesto. Ale bariéra pred čím? Vychádzam von a neistou nohou sa snažím urobiť prvých pár metrov po moste. Úplne vo vytržení pozerám pod seba. Nachádzam sa na lietajúcom ostrove. Na jednom z tisícich lietajúcich ostrovov. Takmer nedýcham, len hľadím na všetku tú nádheru. Podo mnou sú hádam všetky kvety zo zápisníka.

Každý ostrov má inú farbu. Jeden má stromy fosforové a rastliny modré, po ďalšom sa prechádzajú tyrkysové chrústy, ďalší je plný čiernych tulipánov, iný zasa plný malých žltých jašteričiek. Z boku každého ostrova padá voda, ktorá tvorí okrem mosta ďalšiu bariéru. Ktovie, ako sa žije tam?

Sadám si na kraj mosta a v spomienkach sa vraciam do minulosti: "Prečo ma nemôžeš poslúchnuť?! Je to pre nás! Ty máš počúvať nás!" povedala ona.

"Ale ja nechcem byť naďalej Váš pokusný králik."

"O tom ty nerozhoduješ," povedala prísny hlasom a pokračovala. "Nikdy nič nedokážeš. Robím ti láskavosť!" a zavrela ma do ďalšej miestnosti, kde budú robiť pokusy. Na mne!

Toto je to, čo mi má chýbať v medziplanetárnom živote?

Dvíham sa a stojím na kraji mosta s výhľadom na ostrovy a farebné siluety planét podo mnou.

Toto je to, čo som hľadala.

Kristína Martišková (Gymnázium Andreja Vrábla, Levice)

Sarah

Už nevládzem.

Jednoducho nemôžem.

Nedokážem to.

Jednoducho nie.

Často sa v mojej mysli objavujú slová takéhoto typu. Neraz som mala chuť to vzdať. Len tak odísť. Nechať všetko tak, ako je a jednoducho sa zbaliť a vrátiť sa domov. No pohľad vôkol mňa mi pripomína, že to nie je a pravdepodobne ani dlho nebude možné.

Často sa mi vynárajú spomienky na to poobedie. Na to ráno. A potom aj na ten večer. Nočné mory ma vždy neprávom budia z tvrdého zaslúženého spánku. No už som si zvykla.

Neviem, kedy sa mi naposledy stalo niečo dobré. Ale myslím, že to bolo vtedy, keď sa mi podarilo si na večeru uloviť pstruha. Navyše to bolo presne 24. decembra,

takže pstruh bol celkom symbolický úlovok. Dodalo mi to nádej, že možno sa dokážem v tomto svete postarať o seba aj sama. Verila som v to. Teraz si už ale nie som taká istá.

Kráčam po suchej hnedej zemi a hľadám útočisko pred Slnkom. Veľmi sa mi to ale nedarí. Kam moje oči dovidia, nevidno žiadny dom, žiadny les, žiadny život. Len ja, pár stromov a sem-tam nejaký ten kvet. Vzdychnem.

Nemá to zmysel, pomyslím si.

Prejdem teda ešte zopár kilometrov a potom sa uvelebím pod stromom, kde bude môj dočasný domov. Zložím si z pliec batoh a vyberiem fľašu vody. Napijem sa, opriem o strom a zavriem oči.

Vtom ale začujem výkrik. Už pol roka som nezačula žiadny ľudský hlas.

Čo to má byť? pomyslím si.

Rýchlo si batoh vyhodím na plecia a vyšplhám na strom.

Onedlho v diaľke uvidím blížiacu sa postavu. Je to žena. Alebo dievča. Pred niečím uháňa ako blázon. Ale ja pred tým nemienim utekať. Nevládala by som. V korune stromu sa teda prikrčím ešte viac a za odmenu a úkryt ho trochu pokropím vodou z fľaše, ktorú ešte stále pevne zvieram v rukách.

Mama ma od malička vychovávala tak, aby som milovala prírodu, hlavne zvieratá, no aj keď to znie trochu čudne, ja som vždy viac inklinovala k rastlinám. Hlavne ku stromom. Mama mi vždy hovorievala, že keď pre mňa fauna alebo flóra čokoľvek spraví, mám sa jej odmeniť najlepším spôsobom, akým sa v danej situácii dokážem. Zaujato sledujem, ako sa asi sto kvapiek vody stráca v zemi. Vody, ktorú potrebujem. Snažím sa presvedčiť sa, že sa nič nedeje a tomuto stromu som len pomohla. Veľmi mi to nejde.

Keď sa spamätám, postava je odo mňa vzdialená už len asi 500 krokov. Zmeraviem. Ona mieri sem. Presne ku tomuto stromu. Zavriem oči a snažím sa na to nemyslieť a pokúšam sa radšej spomenúť si na nejaké príjemnejšie veci.

Strhnem sa. Z mojej predstavivosti ma vytrhne šuchtavý zvuk. Nenápadne nazriem dolu. To dievča lezie hore, teda sa o to aspoň pokúša. Dáva jednu nohu za druhou smerom hore, ruky tiež, no je príliš slabá na to, aby dokázala vyliezť.

„No super,“ šepnem.

Nahnem sa dolu, vytrčím ruku a zakričím: „Chyť sa, ale rýchlo!“

Dievča na mňa preľaknuto zazrie, obzrie sa za seba a nervózne sa ma chytí. Potiahnem ju a za chvíľu už sedí pri mne. Zíza na mňa a ja na ňu.

„Ďakujem,“ dychčí a uprene zíza na zem pod nami.

„Pred čím utekáš?“ spýtam sa a zvedavo sa zahľadím na miesto, skadiaľ som ju videla utekať.

„Znie to neuveriteľne, no pred ľuďmi. Ale nie takými, ako sme my,“ zhrozene na mňa pozrie.

„Pred akými teda?“

„Sú to.. ja neviem, sú to ľudia, ale... sú... ozbrojení a vyzerajú trochu čudne... sú jednoducho zvláštni.“

„Ako zvláštni?“

„Majú také divné oči,“ zasmee sa, „menia farbu, ale nie výrazne, len trochu.“

V tej chvíli je mi jasné, o čo tu ide. Musím vymyslieť plán, ako čo najrýchlejšie zmiznúť čo najďalej. Ozbrojení ľudia s očami, ktoré menia farbu neznačia nič lepšie, ako ďalšiu kapitolu.

„Rada som ťa spoznala, no už musím ísť. Na, vezmi si toto,“ podám jej lieky a tablety do vody. „Zídu sa ti. Ako sa vlastne voláš?“

„Sarah.“

„Tak sa drž, Sarah.“

„Idem s tebou. Teda, vlastne, chcem ísť s tebou... ak mi to dovolíš. Kamkoľvek ideš, chcem ísť s tebou.“

„Ja neviem..“

„Prosím.“

„Dobre, ak nebudeš zdržiavať, zbytočne rozprávať a ak budeš poslúchať, čo hovorím.“

„Jasné! Ďakujem!“

„Dobre, už poďme.“ No čo, pomoc sa vždy zíše. A k mame sa nejako prebojovať musím.

Cesta sa až príliš rýchlo kráti. V mysli si prehrávam všetky možné scenáre, aké by sa mohli stať, no ani na jeden nedokážem nájsť zmysluplné riešenie, ako sa zachrániť. Teda až na jedno. Nechať sa zajať.

Zostáva posledných štyridsať kilometrov do cieľa. A ja nemám ani jeden prekliaty plán, ako zachrániť mamu. Ani jeden.

Večer si spolu so Sarah založíme oheň. Podarilo sa nám uloviť pár jašteríc, takže bude hostina.

Jedna vec mi na tomto celom ale nesedí. Sarah je ticho. Po celý čas, čo spolu putujeme, tipujem to tak na týždeň.

„Čo si tak ticho?“ spýtam sa popri opekaní jašterice nad táborákom.

„Ja nič, len... ale nič,“ vzdychne si.

„Povedz,“ štuchnem ju.

„Nechcem o tom hovoriť. Ešte sa spamätávam z celého toho, čo sa vlastne stalo. Neverím tomu, čo sa práve deje. Môj domov, moji priatelia, moji rodičia, môj psík... všetko je to preč. Úplne všetko.“

Odtrhnem zrak od ohňa a presuniem k Sarah. Slza sa jej jemne kolíše po líci. Potom ďalšia. A ešte jedna. O chvíľu ich sú desiatky. Palicu s jaštericou položím na zem k ohňu a tuho ju objímam.

„Bude lepšie,“ šepnem.

„Vieš, čo je najlepšie?“

„Neviem.“

„Keď je človek na dne, môže len stúpať. Nikdy neklesne viac.“ Sarah sa podarilo rozplakať aj mňa. Pri jej slovách som si spomenula na bezstarostný život, aký som mala.

Nechcelo sa mi chodiť do školy, nechcelo sa mi upratovať, nechcelo sa mi nič.

Školu som brala ako totálnu otravu, s kamarátmi som sa flákala radšej, ako som sa učila.

Čo by som dala teraz za taký život?

Počas druhého týždňa sme sa so Sarah zblížili viac, akoby sa patrilo. Stali sa z nás kamošky až za hrob.

Bojím sa však, že to tak čochvíľa nebude. Môj počiatočný plán totiž plánuje Sarah odstrániť, no teraz vynaložím všetky sily na to, aby sa jej nič nestalo.

Keď po dvoch týždňoch konečne dorazíme na miesto, celá sa trasiem.

Pred nami stojí budova. Veľká biela moderná ozrta sa vyníma nad celou spustošenou krajinou tak, že ju vidíme už z veľkej diaľky ako malú bielu bodku.

No až keď sme kilometer od nej, dôjde nám, že to asi nebude také jednoduché, ako sme si mysleli.

„Sarah, musím ti niečo povedať. Tam vnútri to bude drsné. No akokoľvek sa o mňa budeš báť, nerob nič hlúpe, rozumieš?“ Prikývne.

„Ešte niečo ti poviem. Môj plán je jednoduchý, nechám sa zajať. Ticho,“ napomeniem ju, keď otvorí ústa, aby vyjadrila svoju nespokojnosť voči môjmu plánu, „budem v poriadku. Dostanem sa do cely, z ktorej sa aj veľmi ľahko dostanem, pozri,“ ukážem jej laser, ktorý som ukradla ešte pred apokalypsou z maminho labáku, „prereže to snád' všetko. Predtým si ale vyzistím, kde má celu mama. Spoločne sa dostaneme von a vybehneme na slobodu, kde už budeš čakať ty. Odvediem mamu do bezpečia, ty budeš zatiaľ sledovať, či sa niečo špeciálne nedeje. Ak áno, budeš kričať. A potom zbehneš za nami. To je celé,“ usmejem sa, „zvládneš to.“

„Ja viem,“ žmurkne, „tak choď. A drž sa.“

„Dobre, ďakujem,“ objímam ju. „Pa.“

„Pa.“

Keď stojím pred bezpečnostnou kamerou Impéria, začnem do nej hádzať kamene. To dostatočne povzbudí strážnikov do práce. Okamžite ma odvedú a zaistia do cely predbežného zaistenia. Z nej putujem do väzenskej cely. Celkom sa teším, že mi môj plán vychádza, keď v tom sa ozve hlavný strážnik.

„Moment. Zabudli sme na kontrolu. Slečna, prosím, otočte sa a zdvihnite ruky nad hlavu.“

Preglgnem. Toto je môj koniec. Určite. Nezostáva mi nič iné, ako poslúchnuť.

„Ah, pozrime sa, čo to tu máme,“ povie, keď vytiahne laser, „no ale toto vám budeme musieť odobrať.“

„To je len hračka. Znamená pre mňa veľa. Mám ju od mamy.“

„Nesnažte sa, slečna. Aj tak ho odoberieme,“ povie, „môžete,“ kývne na ostatných. Nesnažím sa už ani rozmýšľať. Všetko sa pokazilo. Bez laseru som skončila vo väzení bez štipky nádeje. Sama v cele.

„Vitaj,“ ozve sa hlas vedľa.

„Hm? Kto je tam? Nevieš niečo o Robyn Sejlovej?“

„Uff. Príliš veľa otázok na to, že sme sa teraz spoznali. A áno, o Robyn viem, bola to moja kolegyňa. To ona ma sem zavrela.“

„Je tu? V tejto budove? Kde?“

„Obávam sa, moja milá, že k Robyn sa tak ľahko nedostaneš.“

„Prečo? Je niekde tu vo väzení, nie?“

„Nie. Robyn celú túto budovu, vrátane invázie vedie.“

„Čože?!“ akoby ma daný človek ovalil kameňom po hlave, „určite klamete!

Neverím vám!!!“

„Tak neverte. Ja tu trčím už od začiatku invázie. A zhodou okolností poznám aj únikový východ.“

„Čo za to chcete?“

„Zoberiete ma so sebou.“

„Tak to v žiadnom prípade.“

„Tak dobre, ako myslíte.“

Robyn, teda moja mama, ma prišla neskôr navštíviť. Vysmiala sa mi do tváre. Vraj hlúpejšie dieťa nikdy nevidela, a aj keď som jej, nikdy ma nebude mať rada.

Myslela som, že ju roztrhám na mieste. Kvôli mojej „mame“ som strávila rok chôdzou a útrap, aby som ju našla. Takúto ju nepoznám. Nikdy by mi nepovedala takéto veci. Ja už vlastne neverím ničomu.

„Tak dobre, pristupujem na váš návrh.“

„Akože so mnou utečieš?“

„Hej.“

„Dobre. Prídem k tebe večer do cely.“

Večer ku mne ozaj prišiel. Spolu sme sa vybrali cez rôzne prostredia, cez šachty, potrubia, kanály, až sme sa dostali do hlavnej haly.

Tam nás uvideli vojenské jednotky, pištole mali namierené presne na nás.

„Uv-5293476,023? Myslím, že tak to bolo,“ povedal pán. Potom sa stalo niečo neuveriteľné. Vojaci ustúpili a my sme mali voľný priechod. Rozbehli sme sa cez halu až po únikový východ, kde sme vybehli presne tam, skadiaľ som ja prišla.

„Poďme, inak nás chytia,“ chytil ma za rameno a spoločne sme sa rozbehli k lesu, kde už čakala Sarah.

„Toto ale nie je tvoja mama,“ odvetila ticho.

„Ja viem, ale-“

Výstrel sa ozval až ďaleko za pohorie Mladosti. Registrovala som len nehybnú Sarah na zemi s červenou dierou v hlave.

„Sarah!“ vrhla som sa k nej a začala ju fackať, „bude lepšie, Sarah, bude lepšie, neboj,“ šepkala som a hladkala ju po vlasoch, „neopúšťaj ma.“

Len striedmo som vnímala, ako ma niekto naložil do auta. Nedokázala som zastaviť hysterický plač, ktorý mnou hádzal na všetky strany.

Až keď sme zastali a ja som sa nejako postavila, uvidela som osobu, ktorá s pánom, ktorý ma zachránil, celý čas spolupracovala. Robyn.

„Vitaj. Vitaj, medzi posledným miliónom, dievčatko moje,“ povedala a pobozkala ma do vlasov.

Poobzerala som sa vôkol. Čistý raj na zemi. Dostatok vody, jedla a aj ľudí pod prístreškom uprostred lesa. Ničomu som nerozumela. Ani tomu, že Sarah stála predi mnou a objímala ma.

Vyvolená

Sedela som na moste a nohy mi voľne viseli dolu. Pozorovala som svoje biele rozviazané šnúry, ako sa slobodne hojdali nad pozostatkami môjho bývalého domova, z ktorého nezostalo skoro nič.

Rozum mi hovoril: „Skoč! Urob to! Možno je to len sen a keď skočíš, zobudíš sa!“ No moje srdce si stále myslelo, že je to realita a že musím bojovať, aj keď boj som už dávno vzdala. Bez toho, aby som si to uvedomila, bežala som preč od toho prekliateho mosta, na ktorom som vždy sedávala s kamarátmi po ceste zo školy. Smiali sme sa na všetkom, na čom sa dalo, počúvali sme pesničky, alebo sme jednoducho len tak sedeli s nohami zvesenými dolu a rozprávali sa. Moje nohy, ktoré už boli od toľkého behu unavené, ma odviekli do parku. Sadla som si na najbližšiu lavičku, ktorú som uvidela a vôbec ma nezaujímalo, že na nej bola vrstva vody a pavučín, že sa už úplne rozpadávala a ani to, že tá lavička bola rovno pri koši, z ktorého bolo cítiť smradľavé odpadky. Prečo by aj malo? Už ma nezaujímalo nič. Už týždeň som tu sama. Bez komunikácie, bez smiechu, bez priateľov, bez rodiny... Jedného dňa som sa zobudila doma vo vlastnej posteli, s neurčitým zlým pocitom, zišla som dolu do kuchyne, kde obvykle bývalo ráno rušno, a rodičia neboli doma. Myslela som si, že iba niekam odišli, ale potom som sa pozrela z okna. Ulica bola prázdna. Nikto tam nebol. Nikto okrem mňa. Všetci bez stopy zmizli. Nezanechali za sebou žiaden odkaz... Mesto bolo rozbúrané a ja som v tej chvíli nevedela, čo robiť. Miešali sa vo mne rôzne pocity, nuž pozitívne neboli. Zmizli všetci, ktorých som milovala. Rodina aj priatelia, všetko bolo preč. Ako som sa teda mala cítiť? Vstala som z lavičky a oprášila som si nohavice od prachu, boli úplne premočené. Moje nohy sa začali samovoľne pohybovať naprieč ruinami mesta. V hlave som mala zmätok. Myšlienky behali tam a späť, každú sekundu sa vytvárali nové, no nakoniec sa aj tak všetky zmiešali do jednej. A tá jedna myšlienka sa zameriavala na jedinú vec, ktorá by mi mohla pomôcť. Musím zistiť, čo sa stalo. Musím zistiť, kam všetci zmizli... Ale kde mám začať? Radnica! Tam predsa musí niečo byť! Starosta bol predsa najinformovanejší zo všetkých!

Tá myšlienka mi dala nádej, že všetko bude dobré, a tak som sa rozbehla smerom k miestu, kde sídlil starosta. Po minútach behu som sa zrazu ocitla v najtemnejšej časti mesta, ktorá bola strašidelná, aj keď bola plná ľudí. Vždy som sa jej obľúkom vyhýbala, keď som ešte mala normálny život... Teraz to však už bolo jedno. Musím pokračovať. Možno by som to aj vzdala, keby pocit, že možno ešte uvidím svoju rodinu a priateľov, nebol silnejší. A tak som sa znova rozbehla. Nádej bola pre mňa ako to svetielko na konci tunela, ku ktorému sa jednoducho potrebuješ dostať. Ťahá ťa k sebe ako magnet. A ty za ním musíš ísť. A tak som bežala.

Moje nohy sa krížili jedna cez druhú. Za mojím svetlom. Za mojou rodinou... Za všetkým, na čom mi záleží. No zrazu ma zmrazil divný pocit. Akoby si ma niekto prezeral od hora dolu. Otočila som sa, no nikto tam nebol. Všade bolo pusto. Som iba paranoidná. Nemôže tu byť nikto. Prehľadala som to tu snáď miliónkrát.

Prešla som všetko. Poslednýkrát som nechala svoje oči prejsť po priestore okolo seba a bežala som ďalej. Stále som sa však nevedela zbaviť toho pocitu, že ma niekto pozoruje. Akoby ma niekto doslova prepaľoval pohľadom. Mala som pocit, že do mňa pomaly vypaľuje diery. No než som si stihla premyslieť, čo sa deje, stála som pred dverami obrovskej radnice. Moje zimou skrehnuté prsty jemne zatlačili do mahagónových dvier, ktoré sa s vrzgotom otvorili. Vošla som do prvých dverí, ktoré som uvidela. Boli menšie, drevené, s jemnými škrabancami na kľučke. No keď som otvorila dvere, zistila som, že sú to len toalety. Tak som ich zavrela a prešla k ďalším. Tieto boli o niečo honosnejšie, vzhľadom pripomínali tie vchodové. Moje prsty sa už-už dotýkali kľučky, keď vtom... Znova ten nepríjemný pocit. Cítila som pohľad prechádzajúci po mojom chrbte. Pomaly som sa otočila, no nikto tam nestál. Nervozita vo mne stúpala. Vrátila som sa späť do svojej pôvodnej pozície, v ktorej som chvíľu zotrvala. Potom som zobrala všetku odvahu a otvorila dvere. Bolo to ono... Starostova pracovňa. Všetko tu bolo porozhadzované. Knihy boli pohádzané po zemi, stránky potrhane, nábytok poprevracaný. Vyzeralo to, akoby tu niečo hľadali. Pomaly som prešla k pracovnému stolíku a s jemným výzganím som prehľadala všetky zásuvky. Nič... Očami som behala po celej miestnosti, keď vtom som si všimla niečo divné. Obraz, na ktorom bolo namaľované srdce v svite slnka, bol jemne odchýlený od steny. Pomalými krokmi som k nemu prešla. Srdce som počula, akoby mi bilo v hlave. Mozog akoby prestal pracovať. Jednoducho sa rozbil na kúsočky ako sklenený pohár. Sústredila som sa iba na ten obraz. Pomaly som roztrasenými rukami uchopila drevený rám obrazu a zvesila som ho. To, čo som tam objavila, mi doslova vyrazilo dych. Bola som neschopná pohybu. Celé telo s ňa by zamrzlo. Bol to denník. Starý, zošúchaný, prachom zapadnutý denník. No aj tak som mala pocit, že ten, kto tu niečo hľadal, hľadal práve toto. Uchopila som ho a jemne som prešla po prachom zapadnutom obale. Otvorila som náhodnú stranu a začala som nahlas čítať:

11. 8. Stalo sa to rýchlo... Vymyká sa mi to spod kontroly. Zomriem. To už bolo predurčené. Ale ona ešte stále môže zachrániť ostatných. Môže zachrániť svet. Je vyvolená.

13. 8. Nezostáva mi veľa času. Musím jej to povedať. Musím ju nájsť, kým oni nenájdu mňa. Ale asi už je neskoro. **MUSÍ ZNIČIŤ DENNÍK!**

Zrazu sa za mnou ozvalo ironické tlieskanie. „A mal pravdu. Veľa času mu nezostalo!“ ozval sa slizký a pritom tak tajomný hlas. Otočila som sa a za mnou stála postava v čiernom plášti. Strach vo mne sa dal krájať. Mala som zimomriavky po celom tele a mozog jednoducho odmietal poslúchať. Po chvíli, keď som sa spamätala, nabrala som všetku svoju odvahu, ktorá vo mne zostala.

„Kto ste!“ spýtala som sa roztraseným hlasom, ktorým som sa snažila zakryť strach, no ten bol v takejto situácii oprávnený.

„Na to nikto nevie odpovedť. Som nikto a pritom každý!“ povedal a bola som si istá, že sa uškŕňa. Kolená sa mi nekontrolovateľne triasli, no musela som byť odvážna. Musím myslieť na rodičov.

„O kom písal v tom denníku?“ spýtala som sa už pokojnejšie.

„Ešte si to nepochopila?“ spýtal sa a ironicky sa zasmial.

Iba som sa na neho nechápavo pozrela. V mojich očiach bola jasne vidieť zmätenosť.

„Ešte si neprišla na to, prečo sa s tebou zachádzalo ako v bavlínke?“ začal sa pomalými krokmi prechádzať po miestnosti. „Prečo si ako jediná tu? Prečo si práve ty tá, čo tu stojí priamo predou mnou? Si vyvolená... Sám mesiac si ťa vybral, hneď po tvojom narodení. Mysleli si, že ma porazíš. Mysleli si, že porazíš smrť. No zabudli na jeden detail. Smrť nemôže zomrieť!“ skríkol a zrazu sa svet okolo mňa začal krútiť. Ocitli sme sa na moste. Na mieste, kde som uvažovala, či to nie je sen. A teraz si nepravem nič iné, len aby som sa prebudila.

„Uznávam, že som si myslel, že ti to bude trvať dlhšie, ale ty si bola tak presvedčená, že ešte uvidíš svoju rodinu, že si to dokázala. Odhalila si niečo, o čom vedel len starosta. Ale ani starosta nevedel všetko. Stále sú tu veci, ktoré viem len ja. Keď zomriem ja, zomrieš aj ty. No ak budeme žiť, spolu môžeme vládnuť galaxii. Ako život a smrť. Dve najmocnejšie bytosti. Vyber si. Môžeš ten denník hodiť dolu a zomrieme. Tvoja rodina a priatelia síce budú nažive, ale ty akoby si sa nikdy nenarodila. Zabudnú na teba. Ale ak sa pridáš ku mne, môžeš mať všetko!“ hovoril a popritom sa v malých kruhoch prechádzal okolo mňa. Čas akoby sa pre mňa zastavil. Srdce akoby vedelo, čo urobím, no mozog to nechcel prijať. Musím to spraviť. Aj keď to bude zlé rozhodnutie...

„Mýliš sa... V ich hlavách možno už nebudem, ale v srdciach áno!“ skríkla som a zhodila denník dole z mosta. Padal rýchlosťou svetla. No pre mňa to bola celá večnosť. A tak sa rozplynul ďalší život. Ten môj...

Gréta Moravčíková (Spojená škola Dominika Tatarku, Poprad)

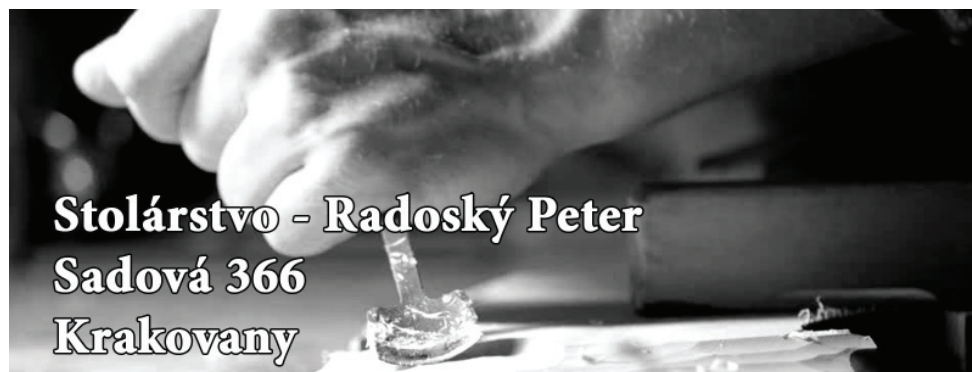
Skutočný domov

Potichu otvorím balkónové dvere. Chvíľu počúvam, či zvuk, ktorý vyvolajú žalúzie nárazom o sklo, niekoho neprebudil. Nepočujem nič, okrem pokojného pravidelného tlkotu svojho srdca. Dnes som celkom pokojná. Spomeniem si, ako som tu stála prvýkrát s rozklepanými nohami a srdce mi búšilo tak divoko, až som mala pocit, že práve ono prebudí celý dom. Pravdepodobne to nebolo až také hlasné, keďže ma vtedy nikto nepočul, a tak sa odvtedy vždy tretí deň v mesiaci vyberám na tajné nočné výlety.

Reťaz myšlienok, ktoré sa mi prehánajú hlavou, sa pretrhne v momente, keď bosou nohou stúpim na horúce kachličky, ktoré pokrývajú podlahu balkóna a ožiaria ma miliardy maličkých reflektorov. Možno si povieť, že by som sa mala cítiť ako nervózny vystupujúci, okolo ktorého sedí miliardové publikum čakajúce na jeho reč alebo predstavenie alebo dokonca nejaké číslo, ktoré má predviesť. Ale ja sa cítim presne naopak, ako divák, ktorý čaká na najúžasnejšie predstavenie sveta. Nie, nie sveta, ale prírody a vesmíru, kde diváci nečakajú na účinkujúcich, ale účinkujúci na divákov. Vždy tretí deň v mesiaci čakajú miliardy účinkujúcich len na dvoch divákov.

Aj dnes je to tak. Presne vedia, kedy môžu začať, pretože to cítia. Cítia, že dnes majú žiariť jasnejšie, pretože príde V.I.P. divák, ktorý sa nezastavil len na predstavenie, ale určite sa ukáže aj v zákulisí. Uvidím padajúcu hviezdu a ani sa nemusím otočiť, aby som cítila, ako sa z vonkajšej strany zatvorené balkónové dvere premenia na zrkadlo, v ktorom sa odrážajú milióny hviezd. Potom sa obraz zavlí ako sčerená hladina nehybného jazera a nakoniec už dvere neodrážajú nočnú oblohu nad malým mestečkom blízko Bryce Canyon. Premenili sa na portál, ktorý vedie na najkrajšie miesto, ktoré som kedy spoznala. Predtým, ako dnes večer už po druhý raz prekročím prah tých istých a zároveň rozdielnych dverí, skontrolujem vnútornú stranu predlaktia, kde plynie ako piesok medzi prstami môj zostávajúci čas. V momente, keď prejdem cez rám dverí, mi z chrbta vyrastú veľké silné krídla, ktoré zastavia pád do temnoty a čas na mojom predlaktí zastane, pretože portál spôsobil, že aj keď som v duchu stále človekom, po iných stránkach som sa zmenila na jednu z nich. Na jednu z bytostí, ktoré žijú ďaleko od ľudí v úplne inom svete, v inej galaxii. Spája nás len nekonečný vesmír a ak by ste si ho predsa len predstavili s nejakým začiatkom alebo koncom, ľudia by boli na jednej strane a oni na tej opačnej.

Dostala som sa do kúta vesmíru, ktorý ľudia nikdy neobjavia, kde čas nepredstavuje platidlo, tak ako na Zemi, ale bytosti, ktoré tam žijú predbehli ľudské technológie súčasnosti, čiže doby v roku 3041 o niekoľko miliárd rokov. Čas tam má obrovskú a zároveň zanedbateľnú hodnotu, ale ľudská rasa za tých pár stoviek rokov, ktoré jej ostávajú, nepostúpi ani o päť percent k mysleniu, ktoré by Zem zachránilo, a tak to miesto ostane navždy krásne, navždy nepoznané a navždy nedotknuté ľudskou rasou a ja ostanem jediným ľudským potomkom, ktorý to miesto videl. V skutočnosti ani ja nie som tak celkom človek. Som ich klon. Nieкто ako E.T., nieкто ako Vosch z Piatej vlny. Tvor, ktorý hľadá domov, tvor, ktorý sa túži dostať na miesto, ktoré môže volať domov a jeho obyvatelia ho nenazvú parazitom. A ja som to miesto konečne našla. Konečne som doma a už nikdy nebudem musieť odísť, pretože dnes môj čas na Zemi dosiahol nulu.

1. miesto II. kategória

Magdaléna Martišková (Gymnázium Topoľčany)

Správa zvitkov velúrovej kože... o nikdy „nenarodených knihách“

Pršalo. Lialo ako divé. Sledoval som jeho tvár, zamračenejšiu ako obloha, v hrubom kamennom ráme okenného otvoru, ktorý nás delil od tej hnusnej smršti vonku. Ani tu, v tejto smradľavej kobke, to nebolo o nič lepšie. Chlad a potuchlina už premohli habit aj kutňu, ktorú som si vydupal navyše. Oťaželi a začali tiež páchnuť. Kto to kedy videl vyrábať pracovné odevy identicky s dobou?! V dvadsiatom druhom storočí?! Na posmech sveta!

Tento svet ma však už iritoval.

Tretí deň trčíme v pivničnej diere niekdajšieho kláštora, kradneme zvyšky zhnitej zeleniny z ich predpotopnej záhrady, čo už ani červom nešmakujú a skrývame sa pred zrakmi tunajších obyvateľov. A vonku leje. V kuse leje! Plánovačovi by som strhol body za takúto amatérčinu.

- Máme už len niekoľko hodín. Potom je celá akcia odsúdená na neúspech.
– natočil sa ku mne Ján.

Ruky mal smiešne pretiahnuté v širokých naskladaných rukávoch, presne ako mnísi z obrázkov, čo ma nútili si naštudovať pred týmito misiami. Tvár mal zachmúrenú, vlasy polepené, pleť špinavú.

Nečudujem sa. Po pár hodinách v tomto pekle by rezignoval každý. Ja tu tiež sedím zakutraný v handrách, povraz som si trikrát omotal okolo pása, nie aby sa habit neotváral, ale aby lepšie priľnul ku koži a látka, drsná a drapľavá, lepšie ohrievala. Všetko márne. Ani ja som sa dnes ešte neumyl.

- V daždi? Nemožné! – zopakoval som už po niekoľkýkrát. - Musíme sa dostať rovno do knižnice. Zvonka a nenápadne to tentokrát nepôjde. Nie som Boh! – zaškeril som sa, aj keď som riskoval, že zas schytám kázeň o rúhaní a podobných zastaraných nelogickostiach, ktorými ma on aj jemu podobní krmili celé týždne výcviku.

Ako dobre mi bolo kedysi samému. Tam, u nás, vonku. Na slobode. S mojou schopnosťou. S mojou geniálnou schopnosťou! Pyrokinéza, tak sa tomu podľa nich hovorí. Nie som obyčajný pyroman. Som pán pyroman! Najlepší zo všetkých!

Dobre. Pre nich som grázol. Výtržník. Podpaľač. Presne tak. Toto všetko aj som. A som na to pyšný. Čo by inak robili bezo mňa?! Som pre nich nenahraditeľný. Nech si len Ján nadáva koľko chce, že už viac so mnou na misiú nepôjde. Som jediný! Jediný, ktorý vie, ako na to. A len s holými rukami a mojím geniálnym mozočkom. Nenadával. Iba povzdychol. Vedel som, na čo myslí. Vypočul som si jeho rozhovor so šéfinkom. Sťažoval sa. Vraj som nepredvídateľný, neskrtný, že narobím viac škody ako úžitku. Kašľať na to. Nepomohol si. Musel ma vziať sem, lebo som jediný! Hej, iba ja viem zapáliť oheň bez použitia akejkoľvek techniky, prípravkov, kadečoho, s čím nemajú problém u nás. Lebo sem sa nič z toho nedá preniesť.

S dierou červa dokázali vybabrať. Ale ďalej sa nedostali. Človeka pretransportujú kdekoľvek do minulosti. Lenže to má háčik. Človeka s holými rukami! Nohami, telom. Iba človeka. Aj tie sprosté handry musia vopred nainštalovať do skryše, aby sme ich mohli použiť. Musia sem prísť z prípravného, vyrobiť ich priamo na mieste a skryť.

Potom ideme my. Nájdeme, oblečíme, prideme na určené miesto, vidíme, zvíťazíme.

Som ale zvedavý, ako by sa zatvárali náhodní okoloidúci, ktorým sa pred očami nečakane zjaví holý chlap. Dvaja nahatí chlapi. Ešteže v matematických výpočtoch sú perfekcionisti. Vždy sme len pár krokov od skryše s odevmi.

- Asi máš pravdu. Musíme to risknúť. Keby aj prestalo pršať, vlhko hrá proti nám. – neochotne pripustil.

- Takže moje šikovné pršteky budú mať predsa len prácu. – vytiahol som ich zo záhrenia a nervózne nimi pomykal.

- Musíme byť obozretní. Ty musíš hlavne mlčať. Nevyznáš sa tu. Najlepšie, keby hráš natvrdlého. To by ti nemalo robiť problém. Chápeš, ako to myslím. – povedal vážne.

- Mňa tak ľahko neurazíš, kámo. Bezo mňa si tu totiž nanič. Celkovo, si tu nanič.

- vrátil som mu aj s úrokmi. Do mňa sa nikto nebude navážať.

Ján bol čudný. Nemožný, staromódny, ako jeho meno. Ale poznal to tu lepšie ako ktokoľvek z celej tej tajnej megaorganizácie, čo si ma najala. Nieko dokonca šplechol, že nie je od nás. Nielen, že nie je od nás, ale že je práve odtiaľto. Fuj, zo stuchnutého, smradľavého, upršaného stredoveku. Aj tak vyzerá. Presne, ako tunajší. Nečudujem sa, že uprednostnil náš moderný svet pred týmto.

- Ján, nie si ty mních? – skúsil som.

Urobil dva kroky ku mne. Ale mlčal.

- Vieš, podľa toho, čo viem o náboženstve ešte zo školy, mal by si skôr pomáhať, chrániť tie vzácne knihy. Nie ich ničiť. Nebojíš sa, že ťa tvoj „šéf“ potrestá?

- zadrel som hlbšie.

Pochopil, o akom „šéfovi“ točím.

- To už láskavo nechaj na ňom. – precedil medzi zuby.

Takže je to pravda! Je odtiaľto. Ktovie, možno aj presne z tohto kláštora! Ale zas na druhej strane, spálili sme ich už za posledné obdobie toľko... Mohol byť z ktoréhokoľvek.

Zotmelo sa. Ale čas sme len odhadovali. Najvyšší čas.

Chodby boli ešte chladnejšie ako kutica, kde sme kempovali doteraz. Tváril som sa, ako chcel. Natvrdlo. Porovnával som nás s nimi. Na nerozoznanie. Prípravný výbor má pár plusov. Ani nás si nikto nevšimol.

Presne vedel, kde nájsť knižnicu a jej súčasť skriptorium. Obrovskú dielňu na prepisovanie rukopisov. Tak zvláštne to tu šumelo a zas smrdelo. Tentokrát voskom, kožou, akýmisi chemikáliami a potom.

Tucty mníchov sklonených nad svojou robotou si nás nevšimli. Videl som počas výcviku pár obrázkov. Boli pomerne presné.

Bola to vykurovaná miestnosť. Aká vítaná zmena. Malý chalanisko strážil veľký

krb, aby ani iskierka neunikla. Zaškeril som sa. Tak tohto chudáka obvinia z môjho diela...

- Máme šťastie. Všetko na jednom mieste. Vždy lepšie, akoby to bolo niekoľko poprepájaných ciel, alebo rovno krížová chodba. – pousmial sa aj Ján, vidiac, ako sa škerím ja.

Každý z mníchov – pisárov mal svoj špeciálny stojan, niektorí aj s dvoma naklonenými doskami, tí zrejme pracovali s dvoma rukopismi. Znechutene som si obzeral tvrdé sedadlo a písárske náčinie pozostávajúce z husieho brka, štetcov, pravítka, kružidla, olovenej tužky, farieb, kalamáru, kriedy, nožika a britiev, poprípade pemzy, na hladenie pergamenu. Všetko mi to pripomínalo školu. Je jedno či moju, tú z obrázkov z predmetu dávna história, alebo toto tu. Vždy je to len odporná škola.

- Sleduj! – naklonil sa ku mne Ján. – Tam spracovávajú ten najkvalitnejší pergamen. Velúrový. Vyrába sa z kože veľmi mladých, alebo ešte nenarodených teliat, pretože mimoriadne dobre prijíma farby, nerozpíja atrament a práve na ňom vznikajú tie najkrajšie iluminácie. – mykol nenápadne bradou smerom do rohu.

Do nášho rohu, lebo práve tam boli aj police s knihami. Nebolo ich veľa, ale pre tento kláštor a pre ľudstvo hotové bohatstvo. Žiaľ, aj pre NICH.

- Nechutné! Úbohé malé telce... - striaslo ma odporom, keď som si predstavil tú mäsiarčinu.

Hnus. Stredovek má ďalší mínusový bod. Ján sa však vo svojom nadšení nedal zastaviť. Akoby bol učiteľom v škole a prednášal.

- Na jednom rukopise pracuje niekedy aj niekoľko pisárov, celé dni, týždne, mesiace, nezriedka aj roky. Niekedy aj na diktát, často v spolupráci s mníškami, nakoľko sa časom začali vyskytovať aj zmiešané komunity. - doplnil Ján a oči sa mu leskli.

Jasné, veď konečne začal hovoriť o babách ako normálny chlap. Konečne som ho pochopil. Nie, nepochopil. Bolo mu očividne do plaču.

Mne to bolo fuk. Podpáliť auto, budovu, školu alebo len tak, zo žartu, niekomu mobil, vlasy či bundu. Nenápadne, na diaľku. Sranda musela byť...

On to videl inak. Ak bol mních, teraz to už bolo nad slnko jasné, aj keď pršalo. Bolo mu ľúto, že to všetko, čo stojí toľko práce a potu, my ideme práve zničiť. Prečo? Lebo ONI!

- Nestojte tu, tam máte svoju robotu! – zahrnel starý mních s kopou vzorne naukladaných rukopisov v náručí. - Treba urýchlene vyhladiť ďalší pergamen pemzou, tamten zas špeciálnym nožíkom, aby atrament dobre do neho vpíjalo a zároveň nerozpíjalo. A ty hybaj ku svojim, rysovať linajky! – zhúkol aj na mňa, automaticky ma podľa výzoru prideliac ku skupinke mne podobných učňov.

Niektorí do rukopisov rysovali, iní zmazávali.

„Ja ich všetky vymažem rovno! Zo sveta.“ Preblesklo mi myslou, prsty ma zasvrbeli, v mozgu zablikala dobre známa kontrolka, ale musel som čakať na Jánov pokyn.

Nemohol som ho odtrhnúť z miesta. Stál hore na kopci a pozeral do doliny. Z okien kláštora šľahali plamene. Moje krásne ohne. Celé skriptorium aj s knižnicou horelo. Môžem byť na seba pyšný!

Nebol problém spôsobiť chaos a v nestráženej chvíli na viacerých miestach

nenápadne založiť ohniská. Milujem svoju prácu!

- Dlab už na to! – ťahal som ho za obhorený rukáv k miestu návratu domov.

- Robíme predsa službu ľudstvu. Tisícročné múdrosti predkov. Je potrebné, aby sa tieto informácie nedostali do ICH rúk. Sú nebezpečné pre osud ľudstva. Namierili by ich proti nám... – odcitovával som mu naučené frázy z výcviku.

To nebol dážď, čo mu stekal po lícach. Už nepršalo.

S nedôverou sme sa obzerali po mieste, kde nás to vyplŕulo. Toto nebolo cieľové stredisko transportácie. Vlastne bolo...

... bolo úplne zničené.

- Niekde sa musela stať chyba. – rozhliadal sa Ján.

Trochu sme boli smiešni. Stojaci tu úplne nahí uprostred pustatiny.

Zalial ma pot.

Asi som mu mal povedať o tom prekvapení, čo som sa chystal urobiť. Nemal som tú starú knihu, ukradnutú nenápadne z knižnice kláštora pred požiarom skryť do habitov, čo sme nechávali v skrýši, pred transportom, aby som ju tu, v budúcnosti, tajne z úkrytu vyzdvihol. Ján je čudný, ale mám ho svojím spôsobom rád.

Chcel som mu tú starinu darovať.

Asi ju ONI našli skôr...

Asi... to nebola iba taká obyčajná „starina“ „...*Tisícročné múdrosti predkov. Je potrebné, aby sa tieto informácie nedostali do ICH rúk. Sú nebezpečné pre osud ľudstva. Namierili by ich proti nám...*“

2. miesto II. kategória

Denisa Lakoščíková (Gymnázium A. Kmeťa, Banská Štiavnica)

Nedeľný obed

Ó, Bože, ako môže existovať niekto tak zbytočný? Prázdný, neoriginálny... Zvyklo ma triasť, bál som sa, len keď na mňa slnko zasvietilo. Teraz je to už lepšie, zdokonalil som sa. Ako tabula rasa sa pred inými cítim oveľa bezpečnejšie, och joj, ako len môžem tak klamať ľudí okolo seba? Nemám pevné priateľstvá – všetky sú založené na zištnosti, alebo som iného zaujal. Chce ma spoznať, prichodím mu zaujímavým, možno veľmi úprimným priateľom. Ale ja iba klamem, potrebujem ho, aby som čosi z neho a z toho, čo vie a pozná, ukradol a on potom spozná, že sa vo mne vlastne nič nenachádza.

„Vidíš to, ty slepec? Povedal si mi, že nemilujem nikoho, lebo to neviem. No urobil by som ti toto, keby som ťa nemiloval? Niekoľko rokov ti stačilo povedať čo i len slovko, prstom kývnuť a ja by som ti bol prisľúbil čokoľvek, úplne úprimne. Bože, tvoja dokonalosť, disharmonická idea krásy...“

Teraz ma volal brat Marko. Mali sme nakladať drevo a ja som sa cítil ako námorník na lodi, tesár, ktorý si na ostrove, či v prístave chystá drevo na svoju loď. Žily sa mi

napínali, lýtka pružili, myseľ bola opäť prázdna – venovala sa svalom. Bol som mimo, bol som pri mori a nemyslel na nič, presne ako barbar, ktorý sa chystá napadnúť nejakú zem. Potom do mňa Marko strčil. „Čo nič nehovoriš? Ako môžem vedieť, čo si myslíš? Nečuš, niečo sa ťa pýtam a z ticha som len nervózny!“

...pýtal sa ma, no netušil som, čo odpovedať. Nevedel som vtedy nič, nepoznal. Ostatní bratia sa pri práci zhovárali, no mne to jednoducho nešlo. Všetko, čo poznamenali, alebo čo bolo predmetom ich rozhovorov, mi prišlo tak jasné, že to až bolo zbytočné vysloviť. V tej chvíli som chcel len existovať. Marko ma zatriasol za plecía a potom sa na mňa vykašlal, veď on sa vrátil, zopakuje to niekoľkokrát za mesiac. Niečomu vo mne tým vždy ublížil. Predstavoval som si, ako si potieram uši býčou krvou, vyzlečiem sa donaha a už to chcelo len železo a ryk, rozbehnúť sa od mora, ubijem kopijou, ubijem sebou!

V tichu som dokončil svoju robotu (už vôbec netešila) a odplachtil k Nemu.

Nikdy som si sám pred sebou presne nevysvetlil, kým mi On vlastne bol. Ichi. Objavil sa v mojom živote pár rokov dozadu a ja som miloval inšpiráciu, poznanie, knižky, obrazy, jeho myseľ! Bol ktosi, pre koho som sa cítil hrdý za to, že som mal česť byť na chvíľu jeho žiakom.

„Povedz mi o sebe, prosím ťa, niečo viac, zameriaval som sa na tú profesionálnu stránku vecí, inak som ťa veľmi nesledoval. Vidím krásne tričko s veľkým Che. Z kresťanského kamoša sa mi stal komunista, či len revolucionár?“

„Nuž, tá čerešňa, pod ktorou som včera večer ležal, by sa mi rovnako páčila, keby bola všetkých. Súkromná sa mi až tak nepozdáva...“ a porozprával som mu o sebe všetko. Prostoreko, aj sprostoreko. Nech vie, čo len tuší.

„Ja som si myslel, že ty si slušný chlapec!“ nie je fakt, že sa prekvapil.

Posledné hodiny dnes, zajtra ešte pár a amen so mnou! Zatínam zuby, päste, napnem mozog, vytasím pochop hmote ako plachty. Tíkol som do dlát, zúril s pílkou, snažil sa! Každú hodinu som namáčal hlavu do suda s ľadovou vodou, aj tak to pomáhalo len minimálne. Vedel som si vychutnať prácu aj mohutnú predstavu, bez slov, bez priestoru, bez reality. Dnes je ten deň, počujem dupot kopýt koňa mongolského jazdca a to nabíja môj mozog. Nápor bytia, ktorý do mňa Marko včera vtíkal, je hrozný. Mongol je bližšie a bližšie k hydre, žiadna milosť!

Ponad latu som sa pozrel na Ichiho. V jeho výraze bola tá istá homocentrická demencia, obaja sme trpeli hladom a dekadenciou, celá zem patrila nám, krv sa kumulovala okolo mysle a nevedela, čo so sebou. Bol tam a ja som sa za ten čas mohol cítiť ako absolútny človek, s mozgom, srdcom, plazmou a očami. Ako len nenávidím, aby som nevidel, kto som!

Na večeru kusisko mäsa, krvavého, díval som sa, ako ho na dvore sám vo veľkej vani a zime reže, užíval si oddeľovanie mäsa od kosti, tešil sa zo svojich obľúbených hmôt. Rádio Devín (poviedka od Čechova) a k tomu trocha suchej ryže, najlepšie na tom celom bolo, že sme mohli zjesť všetko a sami. A ja som sa bál, bál som sa seba, nie onoho burana pred sebou.

Mal rád kultúru a cintoríny, ale nebolo za tým nič úchylné, ani morbidné. Vravel, že na nich sa krásne odzrkadľuje kultúra aj miestne spôsoby. To mal rád. Dnes ráno stál pri starej zvonici a nadychoval sa. Zastavil sa, uvedomil a nechal všetko okolo

plynúť na chvíľu bez neho. Keď mi tam oznámil, že odchádza, zahmlilo sa mi pred očami. Nebol som schopný činnosti, ješitne a sebecky nahnevany. Nemôže predsa ďalej byť, tešiť sa, jesť a rásť a ja už toho nebudem súčasťou!

„Hovor! Do... povedz niečo! Čo s tebou je, ako vôbec rozmýšľaš?“ spodnú peru mal mokrú od slín, čo mu z hnevu fľkali. Sedeli sme za stolom v prítomí za zatvorenými dverami. Brat Marko vyzeral, že má takú zlosť, že by ma najradšej udrel. Sedel som so sklopenými očami a každým slovom zo mňa niečo vyprázdnil, nemyslel som si takmer nič, len vyzeral hrozivo.

„...nevďačný. Neuvedomený! Zobuď sa!“ nalial si a vyhodil ma. Za dverami ktosi natŕčal uši, ale teraz som tam mal len jedného priateľa.

„Potrebujem od teba pomoc...“ požiadal som ho a podlomili sa mi kolená, zopár kostí narazilo na tvrdý kameň schodiska, mea culpa, mea maxima culpa! Mohutný mysliteľ, disharmonická idea krásy, on, v ktorom sídlia duše jeho predkov, nemôže odísť!

Budiž tony informácií od neho uvelebených v mojej gebuli, budiž výrečnosť moja mi oporou, budiž improvizácia chrámom a katakombami v boji tom divokom! Drž ma za ruku Ichi a Priateľ z opačnej strany, letím do Danteho očistca. Práve on mi sedí vo vlasoch a kormidluje tento náš koráb.

3. miesto II. kategória

Noemi Kuliková (Gymnázium Jána Baltazára Magina, Vrbové)

B-562

„Vážení hostia, milí diváci, dovoľte mi dnes medzi nami privítať jedného z najväčších mužov našej planéty, tvorca a režiséra úspešnej reality show Creatures, doktora Arthura Greena.“ Sála ako na povel stíchla, všetky oči s nedočkavosťou hľadeli na portál oblúkového tvaru, v ktorom sa mal každú chvíľu objaviť Arthur Green, osobnosť uctievaná aj preklínaná zároveň.

Reflektory zrazu ožiarili drobnú, krehkú, priam vychudnutú, postavu. Doktorove kroky boli ťažké a pomalé. Ticho sa sálou nieslo aj naďalej, no nedalo sa povedať, či bol dôvodom rešpekt alebo strach. Až keď starček usadol do veľkého kresla zdobeného drahými kameňmi, prišiel rad na potlesk - symfónia odrážajúca blažený úsmev na jeho zvráskavenej tvári. Keď sa toho prejavu obdivu napokon nabažil, stačilo mu malé gesto rúk a hluk v okamihu ustal.

„Ďakujem za milé privítanie, Thomas,“ prehovoril chrapľavým hlasom, „môžem vám tykať, pravdaže?“

„Samozrejme, bude to pre mňa veľká pocta, takisto ako čas, ktorý ste si na nás našli. Sme si vedomí toho, ako veľmi musíte byť zaneprázdnený a chcem, aby ste vedeli, že si toho nesmierne vážime,“ moderátor jemne pozdvihol kútiky úst.

„Potešenie je na mojej strane,“ odvetil a s úsmevom pokračoval, „Viem, že mnohí majú o mne nepeknú mienku, ovplyvnenú skreslenými informáciami a klebetami

a som tu okrem iného aj preto, aby som tieto predsudky zbúral. A samozrejme vás tiež oboznámil s pár aktualitami v mojej show, keďže viem, ako veľmi ste na novú sériu zvedaví.“

„Som si istý, že sa vám to podarí a my všetci si nakoniec uvedomíme, aké skvelé veci ste pre nás spravili. Rád by som teraz, keď už ste sám túto tému načali, prešiel k vášmu magnum opus a spýtal sa vás na pár vecí. Najskôr, ak by ste dovolili, mohli by ste sa v skratke vyjadriť k poslednej sérii a možno prezradiť novinky, ktoré nás čakajú tento rok.“

„Musím priznať, Thomas, že minulé séria nebola jedna z mojich obľúbených. Tvorov sme síce obdarili vyšším intelligenčným kvocientom, avšak pre mnohé protesty a štrajky, sme si nemohli dovoliť zvýšiť ich level empatie a emócií. Všetci vieme, akú reakciu tieto opatrenia vyvolali, čo sme zaznamenali aj poklesom sledovanosti a nižším záujmom o vlastníctvo vlastného tvora. Našťastie, môžem s hrdosťou povedať, že vďaka nesporným dôkazom o tom, že v mojej show nedochádza k žiadnemu porušovaniu práv týchto bytostí, sme pred nedávnym súdny proces s RFC aktivistami vyhrali. Budeme tak schopní túto sériu obohatiť o oveľa vyspelejšie stvorenia, nielen po intelligenčnej, ale i emocionálnej stránke. A najmä, každého z nich sa budeme snažiť obdať inak.“

„To znie skutočne pozoruhodne. Rád by som sa ale ešte na moment vrátil k minulým udalostiam a poprosil vás, či by ste mohli trochu rozviesť dôvod konfliktu s RFC?“ Doktor zvážnel a upriamil na Thomasa svoje prenikavo modré oči: „Niektorí boli názoru, že intelekt týchto primitívnych bytostí je na rovnakej úrovni ako náš, čo ich robí svojprávnymi a my ich teda nesmieme vlastniť, ani nijakým spôsobom obmedzovať ich slobodnú vôľu. Aká hlúposť,“ dodal so smiechom“ stvorili sme ich, nevyrovňajú sa ani zvieratám, ktoré bežne chováme. Sú iba veci, náš majetok.“

„V tom máte absolútnu pravdu,“ pokýval hlavou, no bolo očividné, že o tom nebol až tak skalopevne presvedčený. „Ale späť k vašej show, máte pre nás nejaké ďalšie spojery?“ šikovne zmenil tému.

„Ach, áno. Sami viete, že sa snažíme v každej sérii priniesť niečo nové. V minulej to boli rasy, do ktorých sme tvorov rozdelili, ešte predtým sme priniesli možnosť zakúpiť si vlastnú bytosť, ku ktorej sme neskôr pridali tiež povahu akcie. Tá vaša bola vtedy úspešná, však?“

„To v skutku bola. John sa stal prezidentom a ja miliónárom,“ zasmial sa Thomas trochu silene.

Doktor si ho nevšímal, svoj výrok bral ako rečnícku otázku a moderátorova odpoveď mu bola ukradnutá. Namiesto toho pokračoval: „Tentokrát chcem ale urobiť šou ešte zaujímavejšou a priniesť niečo nové a to pomocou drobnej, avšak preverateľnej zmeny – jeden z nich dostane čiastočné poznanie. Bude vedieť, kto je on a kto sme my.“

Svet sa zmenil. Ani by ste neverili ako. Či už ste čakali svetlú alebo desivú budúcnosť, mylili ste sa. Budúcnosť totiž neprišla, namiesto toho sme sa všetci vrátili v čase, ďaleko predtým, než sa evolúcia postarala o vznik druhu Homo sapiens sapiens.

Ľudia už neboli ľuďmi, ich zvieracie pudy sa predrali na povrch a pod zásterkou tolerancie a rovnoprávnosti búrali hranice a pravidlá. Neostalo nič, len dekadencia. Chceli ste niekoho potrestať, mučiť alebo dokonca zabiť? Nikto nemal právo vám brániť, jednalo sa predsa o vašu potrebu a túžbu, ktorá musela byť naplnená (váš protivník mal samozrejme rovnaké práva, no pochopiteľne iba do momentu jeho smrti). Dalo by sa povedať, že Maslowova pyramída sa trochu poprehadzovala, vlastne úplne zbúrала a zrazu boli všetky potreby vitálne.

Prirodzene, už Rousseau si uvedomil fakt, že sloboda jedného sa končí tam, kde sa začína sloboda druhého. Preto nebolo možné, aby si každý človek robil, čo chcel. Ako to vyriešiť? Jednoducho, bolo nutné zbaviť niektorých jedincov privilegovaného titulu človek rozumný (najlepšie tých, ktorí nemali prostriedky sa brániť) a následne zaistiť ich segregáciu od zvyšku spoločnosti. A tak sa bohatí a mocní presunuli do Západnej Európy a Ázie, Severná Amerika bola určená na výskum a experimenty, Južná Amerika a Východná Európa slúžila na poľnohospodárske a chovné účely, Austrália sa zmenila na dovolenkovú destináciu plnú luxusných hotelov, zábavných parkov a iných atrakcií a z Afriky, do ktorej boli transportovaní všetci „neľudia“, sa stala zásobáreň otrokov. Títo menej šťastliví jedinci buď pracovali na poliach ako robotníci, sluhovia, alebo slúžili čisto k potešeniu znudených zbohatlíkov. Aktivita, ktoré museli pre svojich pánov vykonávať, často viedli k trvalým zraneniam či dokonca smrti.

Na jednej strane tak stála spoločnosť popierajúca základné ľudské práva a na druhej strane sa zároveň čítalo zriadenie s presne vymedzenými normami, ktorých porušenie znamenalo pre previnilca fatálne následky. Jednou z toho množstva absurdností bol napríklad Zákon o menovej rovnosti, ktorý v praxi znamenal, že meno každého človeka pozostávalo z čísiel a hlások, nakoľko tie jediné neboli rodovo vymedzené. Ďalším podstatným pilierom nového sveta bolo jednotné náboženstvo, teda skôr filozofia hlásajúca spojenie všetkých národov pod vedením osvieteného panovníka, ktorý prepojením s vesmírom, napíňal náš svet esenciálnou energiou. Neposledným zarážajúcim predpisom, bolo odňatie práva na súkromie pomocou vstrelených čipov, ktoré monitorovali našu aktivitu 24 hodín denne 7 dní v týždni. Toto pravidlo bolo odôvodnené tým, že všetci sme si rovní a jednotní, avšak tajomstvá by mohli túto rovnováhu narušiť a tým ohroziť aj celý chod svetového poriadku.

Pýtate sa, ako je možné, že sme im verili? Že sa nikto nevzbúril? Skúste hodiť žabu do horúcej vody a vyskočí. Vložte ju do vlažnej, pomaly vodu zohrievajte a uvarí sa. Tak to bolo aj s nami. Postupne spracovávali naše myslenie, mentalitu, svedomie. Sľúbili nám slobodu, po ktorej každý tak veľmi túžil. A čím sme sa stali? Otrokmí slobody. Ich slobody. Svet sa zbláznil.

„B-562, je čas na váš liek,“ skočila mi do môjho vnútorného monológu sestrička. Nemal som dôvod odporovať, bol som vlastne rád, že som tu skončil. „Ako sa dnes máte, F-255?“ opýtal som sa so zámerom odvieť svoje myšlienky od injekčnej striekačky, ktorá sa mi zárývala pod kožu vyvolávajúc nepríjemný páliaci pocit. Sestrička neodpovedala, s monotónnym výrazom dokončila svoju prácu a ja som sa vrátil k rozhovoru s jedinou osobou, ktorá bola ešte pri zmysloch.

Asi vám už niekedy napadla otázka, čo ak je náš svet iba ilúziou a my len bábkami, za ktorých nitky ťahá niekto alebo niečo celkom mimo nás? No na rozdiel od vás, ja som to vedel. Síce som svoje poznanie zo začiatku považoval za prekliatie, časom som si uvedomil, že to bol dar, ktorému mimo iného vďačím aj za svoj súčasný domov. Paradoxne, až tu, v ústave pre duševne chorých, som bezpečne ďaleko od všetkého šialenstva.

Skutočne neviem, prečo si vybrali práve mňa, prečo si vôbec niekoho vybrali. Pravdepodobne iba zo zvedavosti. Napokon, za tú dobu, ktorú som bol necháný napospas svojim myšlienkam, som si uvedomil, že sa od nás až tak nelíšia. Koniec koncov, jablko nikdy nepadá ďaleko od stromu.

„Páni, to je veľmi odvážny krok,“ vyriekol Thomas po chvíli, stále zarazený najnovšou informáciou. „Pravdupovediac, som nanajvýš zvedavý, aký výsledok to prinesie. Chcel by som vám preto položiť ešte poslednú otázku. Zhodnotiac všetky minulé série a výskum ľudskej rasy, aký koniec ich podľa vás postretne tentoraz?“ Doktor sa zamyslel.

Alžbeta Bujdošová (Gymnázium, Trebišovská 12, Košice)

UNIVERZUM, rok 5086

Pozerám sa von oknom, na čiernu hmlu posiatu prázdny bielymi bodkami.

Prirodzenosť nám bráni priblížiť sa k sebe a tak stojím, a nehybne pozerám sa cez zatvorené sklo, ktorého výzgvé pánty nebolo počuť viac než tri roky. Hľadím na pustatinu bez hraníc a čakám, čo sa stane.

Avšak nič neprichádza, nič sa nedeje, svet naďalej zamŕza do pevných diamantovo jazmínových skál.

„Zažiješ svet. Budeš jeho srdcom, jeho mozgom i cievami, v ktorých kluje vzácne jedinečná krv. Staneš sa sebou,“ neustále počujem matkine slová vyslovené v deň jej odchodu. Ja som ale nadmieru zmierená s faktom, ktorý plynie časopriestorom spoločne so mnou. Nemám sa kvôli čomu sťažovať. Všetko, čo som chcela, po čom som túžila, po čom bažilo moje vnútro, mám pred sebou, za trojskleným mohutným mahagónovým oknom, pod ktorým som ja na kresle presiaknutom chladom.

Už nestojím. Sedím.

„Zažiješ svet, zažiješ svet, zažiješ svet...“ kebyže to bola pravda, už by som tu nebola. Teda ak mám tú krv, o ktorej vravela, prečo tomu nie je inak?

Pustatina orastená vyschnutou trávou. Zničená, zdemolovaná, nedýcha. Takýto je vesmír za oknom.

Pulzuje v nej krv, bijúce srdce udáva rytmus tepu, cievky pukajú. Stráca pôdu, na ktorej rastie. Uniká z domova. Beží preč, aj keď nemôže. Zamŕza.

Myseľ mi šepká, aby som k nej prišla a pomohla jej dostať sa na vzdialené miesto, do vesmíru kostí.

Nepotrebujem šťastie k dosiahnutiu šťastia. Znie to fádne, no toto je univerzum prítomnosti. Podľa tohto sa riadi ľudstvo.

Vesmír kosti, iste ste dosiaľ nepočuli tento pojem. V živote ste ho nenavštívili. No on existuje a ja mám mapu, ktorá ma k nemu privedie. Podstatné je si už len spomenúť, kde sme ju založili. Ja a on, môj vysnený časopriestor nachádzajúci sa ďaleko za oknom. „Okno!“ samozrejme, kde inde.

Prešli tri roky od západu slnka, od odchodu mojej mamy, od posledného otvorenia vízgových pántov. Dnes sú to tri roky a jeden deň, kedy sa opäť dívam na kúsok pergamenu s rukopisom môjho tatka, ktorého som nikdy nepoznala. Matka najprv opustila jeho, len krátko pred tým ako opustila aj mňa, hodila mi ho do rúk, bez slov, starý hárok papierov zalepených v obálke s nápisom iného jazyka. Dnes ho už dokážem prečítať.

„Ži. Teraz. V tento okamih.“

„Nie je to správne. Nie som to ja,“ oponujem pochopeným slovám. „Nie som odvážna. Nie som silná. Nie som hrdinom. Som len dievčaťom, čo ustavične posedáva a díva sa na niečo, čomu nechápe,“ na nič a zároveň na všetko.

Otváram kúsky papiera, aby som pochopila.

„Si, koho zo seba robíš,“ vraví prvý list.

„Choď priamo, neobzeraj sa, jednoducho choď až ta, kde tvoje žilky spájajú sa v dve. Nájdí, čo je zabudnuté,“ druhý.

„Prekonaj hranice, rozjasni tieň, stanov si ciele. Ty, nik iný nie.“

„Ak tomu pôjdeš naproti, ono to spraví tiež. Viem to, lebo ja som tým, čo hľadáš, ja som vesmírom, čo podel sa, moja drahá princezná.“

Musela som, nesmela som, chcieť som nemohla, pretože som sa narodila do zlého veku, ktorý mi zanechal len jedinú, mapu, cestu k vesmíru kostí a prachu.

Budem odvážna. Pre neho. Budem silná. Pre seba. Budem tam. Pre nás. Rozhodla som sa.

„Drahý vesmír, ty vieš, čo mám v pláne. Vesmír, vesmír kostí a prachu, volám ťa, zobuď sa a vyčkávaj. Na mňa.“

Nebudem sa báť, lebo nenájdem to, čo hľadám.

„Oh, vesmír, ktorý nepoznám, počkaj ma, prosím ťa.“

„Som princezná, teraz to viem,“ píšem brkom vytrhnutým z akejsi záhradnej potvory pištiacej a pobehujúcej sem a tam pred mojím oknom, na mŕtvej pustine posiatej vyschnutou trávou, „nevolajte ma však princezná, som len dievča, čo sa vydalo hľadať svojho otca, kráľa univerzu a matku vesmíru, ktorá mu išla na pomoc.“

Teraz to už viem, viem prečo ma nechali blúdiť v myšlienkach uväznených v štyroch stenách s mahagónovým oknom. Idem si nájsť šťastie a zachrániť niečo, čo mi ho dávalo až dodnes,“ zbohom nepíšem. Ja sa totiž vrátim.

„Pustatinka moja,“ šepkám svojmu šťastiu za bránami v podobe skla, „ja ťa zachránim, to ti sľubujem. Budeš žiť. Bude v tebe krv. Ak sa tak nestane, nezaslúžim si byť víťazom nad svetom. Pustatinka, ja budem tebou a ty zas mnou,“ budem za múrom, ktorý nekončí, ktorým ma ohradili, aby som nemohla odísť, „pomôžem ti.“

List pripínam na okenný rám ako spomienku na seba. Odchádzam.

Kto by povedal, že ak sa pohnete z prikázaného miesta, naruší sa dlho zabehnutý kolobeh. Kto by povedal, že dokážete prísť o niečo, čo ste tak nesmierne milovali, v zlomku sekundy, len preto, aby ste to získali naspäť? Mrznete chladom horúčavy, horíte plameňom, ktorý je pre vás nový, pálite kusy ľadu vzniknutého z tepla, jednoducho ste, len tak môžete existovať, len preto dýchate, iba vďaka tomu ste súčasťou cudzozemska. Toto je život, cesta čiernou hmlou posiatou prázdnyimi bielymi bodkami, ku ktorým patríte aj vy.

Gabriel Pisani (Základní škola a gymnázium Vítkov, příspěvková organizace)

Můry vojínova snu

Klíží se mi víčka, jsou stále těžší a těžší, jako by byla olověná. Cítím své tělo, které se stává čím dál více bezvládným, mysl je otupená. Bezmocně podléhám pocitu únavy, ulehám do svého lože. Hlava je zabořena do polštáře, přede mnou se nachází okno a za jeho skly už jen inkoustová obloha plná miniaturních světélkujících objektů.

Spánková paralýza ochromuje mé údy, jako jed jimi prochází a podmiňuje si každíčkou částičku, buňku mého těla, není nejmenšího místa, které by vynechala. Ztratil jsem nadvládu nad svým tělem. Již nemám jeho oporu, nyní stojím v tomto světě sám, zcela obnažen. Cítím se neúplný, cítím, že mi něco chybí a přesto zůstává můj klid nenarušen. Stal jsem se vnitřním pozorovatelem vnějšího světa, jakoby celá má osobnost stála uvnitř mé hlavy těsně za zorníčkou, nehybně pozorujíc veškeré dění odehrávající se za ní.

Obraz, jehož jsem jeho svědkem, tmavne až do chvíle, kdy na onom pomyslném plátně zůstává pouze velká svítící koule. Při pohledu na ní kolem jejího obvodu spatřuji namodralou zář, která se postupně ztrácí do všudypřítomné tmy. Mám pocit, jako bych zde stál již tisíc let, a objekt přede mnou mne uchvacuje stále více a více.

Z dálky ke mně doléhají zvuky. Zvuk je mi to známý, už jsem ho tolikrát slyšel.

Slyším kroky.

Spoustu kroků. Tisíce krůčků klepajících v rytmu nekonečné armády, armády, která se táhne až za horizont zorného pole. Vidím odlesk zářivého ornamentu na brnění pěšáků a snažím se rozvzpomenout, kde jsem jen onu kresbu, jež je do pancíře vyryta, viděl. Jak svit začne odhalovat více a já jsem schopen rozpoznat i něco jiného než jen jeden velký odraz připomínající vodní hladinu za jasné letní noci, spatřuji nožičky, co po svých bocích mají trny. O malou chvíli později vidím hlavičky, které jsou oproti tělu tak maličké, a o to víc mne to děsí.

Prázdný pohled milionů černočerných očíček, připomínajících kapky inkoustu mne sledují a já nejsem s to pochopit, co po mne chtějí. Jakoby jejich požadavek byl ztělesněn, pronikl mi hluboko do hlavy-archivu veškerých myšlenek a vytáhl si vzpomínku, jež měla být navždy zničena, spis, jehož osudem mělo být shnití v nejzapadlejším koutu celého veřejnosti nepřístupnému archivu. Vytahuje a vyvolává vzpomínku, kterou jsem se tak dlouho snažil násilně zapomenout. Je to ta, jež je zdrojem veškeré hořkosti a úzkosti, kterou je má mysl protkaná. Je jako pavouk, který bez přestání plete své síť, do kterých se stále znovu a znovu zamotávám. Padám do své vlastní pasti, jsem si jí vědom, zřetelně ji před sebou vidím a přeci se do ní chytím.

Potlačená vzpomínka sílí, je mocnější než já, stala se mým pánem, jenž svého poddaného trýzní svou pouhou existencí. Plameny šlehají a jak stoupají vzhůru do oblak, mění se v tmavý dým, který zastínil slunce. Vše kolem mne mi připomíná peklo, jak jej ztvárnili staří umělci ve svých dílech, která jsem v dětství s oblibou pečlivě pozoroval. Zpoza oblak kouře se ozývají hlasy sténajících lidí volajících o pomoc, brečících dětí schoulených do náručí bezmocných matek. Žár svou silou krotí prostředím, bezbožná chvíle a nevinné oběti takzvaných vyšších ideálů. Nekonečné vteřiny čirého, intenzivního zla, které žádným způsobem nemohu zastavit. Plnil jsem rozkaz, jehož obětí bych se sám stal, kdybych jej neuposlechl. Má smrt by byla bezvýznamná, naplnění rozkazu bylo neodbytné a přesto cítím obrovskou vinu, že jsem přihlížel tak strašné věci a nic neudělal. Je tomu tak dávno a přesto je to tolik intenzivní.

Plameny se zvedají, přesahují mé vidění, světlo se stává stále více intenzivním, ocitám se v prostoru tvořeném bílým, oslepujícím světlem. Pluji jím k černému čtvercovému objektu přede mnou. Dostávám se blíže a procházím jím. Zprvu je zde pouze hustá čern, kterou proniká světlo, jež vydávám. Jako bych byl fotonem. Poté, co byla vymýcena veškerá temnota, ocitám se na místě, co velmi dobře znám. Jsem v mém pokoji, jehož oknem dovnitř pronikají paprsky ranního slunce. Temná mlhovina, jež je produktem mého vědomí a která ještě před malou chvílí zaplňovala veškerou plochu pokoje se nyní uchýlila do koutů místnosti, kde je pomalu rozpouštěna paprsky proudícími oknem. Na dřevěné posteli přisunuté ke zdi uprostřed pokoje spatřuji bělavé tělo ležícího muže, prázdnou a dávno opuštěnou, zchátralou schránku, jež dosud fungovala snad jen ze setrvačnosti. Dívám se mu do tváře a spatřuji v ní sám sebe. Jsem mrtev? Jsem-li, dosáhnu tedy teď konečně tolik vytouženého klidu? Bude mi odpuštěno?

Oni, ona a ja

Ozvena hlasov opilcov utíchala v súlade s čoraz vyššou polohou okrúhleho mesiaca na oblohe. Strieborné svetlo objímalo nábytok v miestnosti ponorenej v tieni, niekoľko slabých lúčov dopadalo na bielu pokožku krásneho dievčaťa spiaceho pod krídlami noci.

Vábivá vôňa vosku so škoricovou arómou upokojovala rozdivočené myšlienky Tersy, ktorá ustato zahrievala stoličku pri okne. Tuho stískala šálku čaju s liekom na spanie a striedavo hľadela z vyhasnutých sviečok na mesto ponorené v žiare pouličných lúčov a mesačného svitu.

Keď dochlípala zvyšok sladkého horúceho nápoja, urobila zvyčajný súhrn znakov pravou rukou, po čom veľké okrúhle okno pokryla tmavšia priehľadná vrstva a stoličku, na ktorej Tera predtým sedela, nečujne pohltila dlážka.

Ticho vkĺzla pod zdanlivo tenkú, no zároveň veľmi hrejivú perinu a zababušila svoje telo do vrstvy mäkkej látky.

Sledovala dokonale pravidelný dych dievčaťa s čiernymi vlasmi kontrastujúcimi so zvyškom predmetov v izbe. Ešte kým zaspala, myslela na mĺkvy obraz vzdialeného mesiaca obkoleseného nepatrným jasom hviezd.

Dvere oddeľujúce výťah a apartmán nečujne zasvišťali a uvoľnili prechod vysokému štíhlemu mužovi. Po opätovnom uzamknutí dvier sa vysoká tmavá postava obdarená ťažkým závanom železa a alkoholu zviechala zo psej polohy. Vzápätí sa nemotorne postavila na roztrasené nohy. Jedna zo stien zaznamenala nenápadné rovné trhliny, z ktorých vyskočilo niekoľko drobných robotov s dlhými pažami. Malé roboty sa bez akéhokoľvek varovania priblížili k mužovi a začali očisťovať ovzdušie. Než si stihol ovracať už zašpinené tieľko, priestor naplnila vôňa škoric. Po náprave smradľavého efektu roboty začali snímať časti oblečenia.

„P-Potichu. Z-zobudíte ju,“ ťažko zašepkal jednému z robotov, ktorému z mechanickej ruky spadol opasok, pričom vydal zvuk rinčiaceho kovu. Roboty pokračovali vo vyzliekaní, až pokým šlachovité telo nepokrývali len trenky s trčiacimi nitkami.

Po dôkladnej hygienickej prehliadke, vykonanej výhradne robotmi, muž, neustále omámený, vpadol do vyležanej časti postele. Pomaly obrátil svoje telo smerom k masívnemu oknu pripomínajúcemu oko veľryby. Prekrížil prsty, vo vzduchu načrtnúť obvyklé znaky, a hoci monumentálny mesiac už takmer nebolo vidieť, zahľadel sa na jeho malý kúsok. V dojme, že nepozrie na siluetu mesta, sledoval ustupujúcu veľkoleposť zvyšku vzdialeného striebra až do skorého rána.

Tera nenávidela skoré vstávania a ešte väčšmi to, čo nasledovalo po nich. Odmietavo vyšupla svoje spotené telo spod príjemne teplej periny a tvrdo zasiahla neviditeľný budík zabudovaný v jej uchu. Bosými nohami ťapkala po studenom dreve, pričom sa neustále snažila nakresliť znak podmieňujúci zateplenie dlážky. Hlasno zívla, potom zastala, skúmavo prehliadla dve takmer nahé telá osôb rozpínajúcich svoje končatiny všade, kam im vesmírny priestor dovolil, a zas

pokračovala vo svojej rannej rutine.

„Mor naňho!“ skríkla pri kontrole pamätí domácich robotov. „Hej, Talak! Ty naničhodný nedorastený zárodok! Čo to má znamenať?!“ na posteľ vedľa rozvaleného muža s alabastrovou pokožkou hodila malú oblú schránku bielej farby. Talak, otupený po ťažkej noci, sa len prevalil a schoval pod perinu, pričom mu boli vidieť iba prsty na nohách a strapaté vlasy, ktoré Tera označovala skôr za kôpku slamy popriliepanej na ľudskej hlave. „Haló! Ako dlho budem čakať, kým z teba vypadne rozumné vysvetlenie?!“

„Nehuč, bosorka!“ ozvalo sa tlmene spod periny.

„Zopakuj to a najbližšie nájdeš svoje palce odtrhnuté a vyhodené v hotelovom kontajneri! Schovaj si tie pahýle, smradliak! Domáci pomocníci dokážu zbaviť všetko všetkého, keď na to príde, ale na teba by nestačil ani ten najlepší pomocník v galaxii,“ vyštekla.

„Ste hluční,“ zaspievalo čiernovlasé dievča. Tera, otočená k ukrytému Talakovi, len zanaďavala a zamierila do kúpeľne.

„Nebud' tam pridlho! Máme limitovaný obsah teplej vody a...“

„Sám si limitovaný!“ zhúkla Tera po ukrytom Talakovi. TRESK! Kúpeľňové dvere zarachotali. Po chvíli sa spoza nich ozvalo spievanie prerušované hlasitým bitím vody.

„Vieš, ste zvláštni. Ty a ona. Nikdy predtým som nestretla nikoho, ako ste vy dvaja. Priam neskutočne dokonalá herecká dvojica,“ podotklo dievča.

„Tak teda ďakujem za uznanie...“

„Talak.“

„Nechaj ma na pokoji.“

„Talak,“ zopakovalo dievča a šťuchlo do muža pod perinou.

„Čo je?!“

„Talak. Potrebujem vašu fotku.“

„Kedy?“

„O minútu,“ odpovedalo chladne.

„Žartuješ?“

„Vyzerám, že mám náladu na vtipy? Bola som násilne zobudená a to, pekne prosím, bez upozornenia.“

„To je zlý sen. Práve tam vošla,“ zalamentoval.

„Tridsať sekúnd,“ oznámilo dievča. Talak bleskovo vyskočil z postele a pristúpil k dverám kúpeľne držiak palec nad detektorom dotyku.

„Tera, diváci!“

Nič.

„Tera, ty hlupaňa!“

Žiadna odpoveď.

„Desať sekúnd,“ oznámilo dievča v úzadí.

„Kašlem na to...“ precedil cez zuby. „Otváram! Vchádzam dnu!“ Talak neisto pohladil detektor, vstúpil do zaparenej kúpeľne, skrčil sa k prekvapenej Tere zababušenej v mase peny a zachytil letiacu špongiu. „Máš to? Ako vyzerá?“ spytoval sa udychčane.

„Perfektné. Budú nadšení. Ale nabudúce sa trochu uprav, skutočné strapaté vlasy vyzerajú inak.“

„Och, nie! Vyzerám príšerne! Nabudúce ma upozorníte, sviniari!“ Tersa k sebe nahromadila ešte viac peny a odstrčila celkom nezaujatého Talaka hľadiaceho na fotku visiaku v priestore.

„Komentáre...“

„Nezaujímajú ma komentáre. Čo na ňu hovoria oni?“ prerušil dievča.

„Sú spokojní.“

„Viac vedieť nepotrebujeme, však?“ zarýpal Talak. Zazrel Tersin odvrátený pohľad a červe šíriacu sa po odhalených častiach jej tela. „Eh, eh,“ zakašľal. „Dobre teda, vypadnime odtiaľto,“ vyhlásil a podišiel k dverám. Keď za sebou zatváral, veril by, že po líkach pehovej Tersy uloženej vo vani vidí stekať slzu. Iba na chvíľu.

„O hodinu musíme vyraziť do centra. Pôjdeme po obvyklých zastávkach: nákupné stredisko, park, kaviareň...“ kým dievča rozprávalo, Talak selektoval oblečenie, ktoré naňho nasúkali roboty rinúce sa zo stien. „Nie, to si neber! Dnes ideš za seba,“ upozornilo ho, keď siahol po parochni s hnedými kaderami. Odhodil ju, no ešte predtým stihol zacítiť jemný závan alkoholu, ktorý mu tak znepríjemnil ranné vstávanie. Rýchlo zahnal spomienky na noc v parochni.

„Ako dlho to potrvá? Čo myslíš?“ bolestne skrívil tvár.

„Netuším. No existuje príliš mnoho faktorov,“ ako zvyčajne, dievča vedelo, o čom je reč.

„Napríklad?“ poškrabal sa na zátylku, poznal odpoveď.

„Nejde ani o samotnú zmluvu, ako o ľudské pričinenie,“ skonštatovalo.

„Tým máš na myslí mňa a ryšavku?“ pozrel na dvere kúpeľne.

„V podstate,“ drobnou dlaňou nezaujato prešlo po šiji pod havraními vlasmi,

„Prosím, vyber z chladničky vajcia a chyt' panvicu.“

„Dobre. Ale nie som...“ CVAK.

„Vyzeráš ako dobrý starostlivý priateľ na plný úväzok,“ spokojne sa usmialo.

„Nikdy si nezvyknem. Fotenie je v poriadku, ale toto je príliš. Keby nebolo...“

„Keby nebolo čo?“ skňučala Tersa pri pohľade na Talaka rozbíjajúceho vajcia o panvicu. „Nebyť dlhov, za ktoré nemôžeme, a smiešne drahého školného? Talak. Ty aj ja tuchneme v tejto prepychovej diere iba kvôli peniazom a príliš nízkej morálke,“ ukázkovo zrolovala časť rýchloschnúcej osušky do tvaru turbanu a ladne schmatla panvicu s prihárajúcou omeletou, „Daj mi to, sám nevieš pripraviť ani zohriaty polotovár,“ podpichla ho, kútiky jej úst vysoko poskočili. Talak ironicky stisol pery do veľkého úškľabku a siahol po úhladne naaranžovanom ovocí neznámeho druhu. Z určitého uhla pôsobí sympaticky, pomyslel si. Zachytila jeho pohľad a zamračila sa. Mala niekoľko mračiacich výrazov. Tento znamenal, že čím skôr odvráti zrak, tým menej štipľavých poznámok vyfasuje.

„Je čas,“ tlesko dievča a vzalo do rúk panvicu, „Tersa, vyber si odev, niečo výrazné. A prosím, nemaj zopnuté vlasy, vyzerá to smiešne. Veď si videla komentáre zo včera, hotová katastrofa. Čo sa týka mejkapu, mohla by si, prosím...“ Tersa otrávene ťloskla jazykom a v sprievode rád hopkajúceho dievčaťa nechala pôsobiť domáce roboty nosiace sýto sfarbené šaty a náčinie na úpravu vizáže.

Po konečných úpravách sa všetci traja vybrali po naplánovanej ceste.

Mesto bolo na vlas rovnaké, ako ostatné, v ktorých doposiaľ žili: vysoké obytné a obchodné domy, stromy a kvety oddelené od okolia sklenými stenami, parky schované v priehľadných kupolách s otvormi pre vstup či vyhliadkové priestranstvá obkolesené strážami poskytovali ľuďom nového veku dokonalý život vo veľkomeste. Obyvatelia mesta, ako zvyčajne, vyzerali rovnako a pritom úplne odlišne. Talak ani Tera nikdy neprišli na chuť celkom viditeľným telám obaleným v priehľadnej fólii alebo šokujúcim experimentom vyrazajúcim očné bulvy. Avšak pravidlom nového veku bola úprimnosť, ktorú si všetci nadmieru cenili.

Držali sa za ruky, svorne ako ukážkový pár bez náznaku odporu a nechuti. Každú chvíľu pózovali čiernovlasému dievčaťu skackajúcemu naokolo.

Prešli cez nákupné centrum plné rôznorodých obchodov preplnených tovarom každého druhu, zastavili sa na večne chladnú zmrzlinu v parku a napokon pili exotickú kávu v jednej z miestnych kaviarní s výhľadom na simulovaný oceán.

„Táto ma divnú príchuť,“ Talak preglgol a podal pohár Tere, ktorá neúnavne sledovala neskutočný príliv. „Zas ten pohľad,“ vzdychol.

„Aký?“ Tera nespúšťala zrak z blížiacej sa vody.

„Ten, ktorý mi hovorí, že ťa niečo škrie, ale ty mi ani za sto kreditov neprezradíš, o čo vlastne ide,“ odpil si. Sledoval jej dlhé rozpustené červené kučery, také dokonalé, že keby ju nepoznal, veril by, že sú nepravé.

„Do mojich pohľadov ťa nič, slamená hlava,“ zahrkútala.

„Ide o náš spoločný život? Pokiaľ ti ide len o to, už som ti spomínal, že poznám pár ľudí, ktorí ti môžu...“

„Prestaň... Prestaň! Prestaň mi radiť! Sám nevieš, ako vyviaznúť z tohto kolotoča problémov, tak sklapni a udržuj tempo! Moje pohľady nechaj na pokoji, tie sú len moje, rozumieš?!“ Tersine oči blčali a mierili na Talakovu istú tvár.

„Máš rada pohľad na oceán?“

„Stačí!“ Tersina ruka zastala v Talakovom zovretí. „Pusti ma!“

„Odpovedz,“ súril.

„Áno! Áno, áno, áno! Mám ho rada! Stačí?! Teraz ma pusti, inak zavolám...“

„Koho?“ hlesol mätko. Tersine oči sa zaleskli, keď prílivová vlna narazila na hŕstku kameňov pri úbočí pláže.

„Nikoho, to je jediná správna odpoveď,“ vydala zo seba napokon. Morská voda sa stiahla a zanechala za sebou tmavý piesok popreliezaný malými živočíchmi.

„Celé je to na smiech,“ pousmial sa Talak, keď do hnedého cukru prstom obkresľoval plahočiaceho raka.

„Prečo?“ Tera vysmrkala ostatok zármutku do jednorazovej utierky a opäť sledovala prichádzajúce vlny treštiace sa o povrch útesov.

Neodpovedal.

Znelosť nárazov spenených vln odrazu prehlušili hopkavé kroky dievčaťa, za ktorým ako temný závoj viali jeho havranie vlasy.

„Preto, ryšavka,“ ukázal bradou na príznak. Talak chcel po prvý raz vedieť, na čo myslí. Túžil vidieť to, čo uvidí Tera, keď k nim pristúpi chichotajúce dievča pripravené podeliť sa o ich fingované súkromie so svetom. Želal si zistiť, či myslia

na to isté.

Úsmev.

Mária Juríková (Gymnázium Pierra de Coubertina, Piešťany)

Nádej pre spisovateľku

Trhnem sa. Prudko sa posadím. Pohľad mi sklízne na neurčité škvrny na látke dočasného úkrytu. Blíži sa búrka. Prevrátim oči. Počasie na Marse vie byť sem-tam skutočne pod psa. Na druhej strane, čo viac som si mohla priať? Zbalím si priestorovo nenáročné veci späť do batohu. Pripnem si k pásu ručnú zbraň, svetelnú pušku pevne zovriem oboma rukami. Ideálny čas na lov.

Okuliare s termo videním mi ukážu potenciálnu obeť, spokojne sa vrtajúcu v prachu, pokúšajúc sa sadiť pozemskú mrkvu. Priblížim sa bližšie, náhly poryv vetra zdvihne nečistoty do vzduchu, skryje ma. Preklížnem popri obývanej bunke, vykuknem spoza rohu. Zapípa alarm. Dokelu! Niektí si ma všimol. Rozbehnem sa k obyvateľovi, využijem ho ako ľudský štít.

Ozve sa streľba. Zľaknem sa, k zemi ma pošle nízky plot. Zvalím sa do modrej kapusty, prekvapený sedliak odskočí, namieri na mňa vidly. Skrotí ho ďalší výstrel, skrčí sa do drepu. Odkotúľam sa obďaleč. Zaujmem bojovú pozíciu, okuliare zamerajú cieľ. Vystrelím, raz. Presne. Škodca sa stratí v prachu. Snažím sa postaviť, v pohybe mi pomôže silný stisk. Ktosi ma zdrapne pod krk, škrtí ma zbraňou. Otvorím ústa, prosím sedliaka o pomoc. Namiesto výkriku sa zo mňa vyderie zúfalý kašeľ, prach sa ako slizký had preplazí až k pľúcam. Silný pud sebazáchovy koná za mňa. Ruka siahne k príručnej zbrani, tresne útočníka po hlave. Povolí zovretie. Oslobodím sa. Podrazím mu nohy, udriem ho, zastrelím.

Vietor silnie. Opieram sa o kolená, prezerám si útočníkov. Vojaci, obaja. Samozrejme. Pomyslím si. Nik nemá rád revolúciu.

Ponáhľam sa. Bežím do náruče prachovej vlny, hrozivo sa zdvíhajúcej do výšky. Oblečiem si husiu kožu, zimomriavky ma skúšajú aj vo vysokých teplotách. Neprijemné hvízdanie, šepkanie, hlasy a zlý pocit sú v tesnom závese za mnou. Nesmú ma dobehnúť. Nenechám sa odstrašiť.

Ozve sa komunikátor. Dôstojník.

„Ste na mieste, kapitánka?“ vyzvedá hlas, hlasitosť zvyšuje šum.

„Čoskoro. Pripravte sa. Vlakonosíči na miesto. Do zbrane!“

Dostavím sa pred majestátny Červený dom. Už ma čaká dav skandujúcich, búriacich dobrovoľníkov, držiacich zástavy, značky s heslami. Búrlivo dvíhajú zbrane, kričia, výhražne strieľajú. Sú pripravení zabíjať. V mojom mene. So čťou.

Z dverí sa vyprace generál konzervatívnej armády. Na steny Červeného domu sa

premietne môj obraz. Vyzerám zničené, pod prázdnyimi očami sa mi črtajú hlboké kruhy nesúce váhu smútku, skafander mám ufúľaný a vlasy strapaté. Aj napriek príšernému vzhľadu dav nadšene zaburáca moje meno. O čo mu, dopekla, ide?

Mohla som očakávať, že chce vyjednávať. Mám diplomatické zásady, pristúpim k dohode. Pozve ma dnu. Vedie ma dlhočiznými chodbami, pompézne vyzdobenými obrazmi zachytávajúcimi priebeh výskumu, štart raketoplánu a vysmiaté tváre posádky. Ach, aká som bola hlúpa.

Zasadnem za okrúhly stôl, ponúkne ma praženou kávou. Odmietnem. Snaží sa ma poblázniti. Prišla som sa biť o slobodu. Chcem sa vrátiť domov. Chcem opäť vidieť svoju rodinu. Nie som bojovníčka. Som obyčajná veliteľka astronautov.

„Drahá, ešte raz,“ v hlase vychádzajúcom z popraskaných pier skrytými v hustej brade sa zračí tajomno, kto by povedal, že hipsteri budú niekedy zasadať vo vesmírnej rade, „o čo sa to pokúšate?“

Slová na mňa prazvláštné doľahnú. Hlava mi oťažie, v mysli mi rezonuje ich ozvena. Moment, čo sa deje? O čo sa pokúšam? Kedy som sem prišla? Začalo to ... dnešným ránom? Kto je mojou posádkou?

Tvár skryjem v dlaniach. Nerozumiem, ničomu nerozumiem. Ako ma mohla zaskočiť taká jednoduchá otázka? Všetko sa deje spontánne, prirodzene.

Moment.

Odkedy mám trinásť prstov?

„Už sa prebudila,“ skonštatuje žena s okuliarmi so zápisníkom v rukách, stojaca za sklom, „skutočne jej to neublížilo?“

„No,“ zatiahne biely plášť, „asi by nemalo.“

„Kde to som?“ ozvem sa.

„Zdravím, drahá,“ prívetivo hlesne žena, „o chvíľu ťa pustíme.“

„Odkiaľ?“ zarazím sa, prezriem si miestnosť, v ktorej sa nachádzam. Žiaden nábytok. Len steny obložené matracmi a nepriestrelné sklo. Stiahnem obočie, pokúsim sa pohnúť. Márne. Sklopím zrak. Som oblečená v uniforme vesmírneho programu. Teda, spomínam si, že tak to bolo predtým. Teraz mám na sebe štýlovú snehovo bielu košeľu so zapínaním rukávov vzadu. Zbláznila som sa? A kto sú tí ľudia?

„Neboj sa, sestrička,“ vstúpi do miestnosti žena, „použila som ťa na... výskum.“

„Sestrička? Aký výskum?“

„Vieš čo, zmeňme nepríjemný pojem „výskum“ na nápad. Nápad na príbeh.“

„Nerozumiem.“

„Spomeň si,“ odvrkne, pohrabe sa v papieroch. Vyberie fotku, strčí mi ju pred nos. Spomienky ma bodnú pri srdci, prejde mnou vlna ľadovej nenávisti. Na obrázku stojím spolu so ženou. Držíme sa okolo pliec, v spustenej ruke držím prilbu skafandra. Ona, pre zmenu, drží zopnuté popísané stránky. Spisovateľka.

Prvá práca.

Bola taká hrdá. Neskôr to šlo dolu vodou. V pozadí sa neurčito črtajú tváre ďalších ľudí.

Môj tím. Neúspešná misia na Mars.

Spomeniem si.

„Potvora! Vyškriabem ti oči!“

„Opustíte miestnosť!“ zreve biely plášť.

„Prepáč,“ pozrie na mňa, zvrtné sa na päte, vrhnem sa za ňou, „potrebovala som ťa!“

Do dverí sa vrhnú ozbrojení muži, sestra prekízne pomedzi nich. Zvalia ma k zemi. Podržia ma na matracoch, nepričítne vrieskam po sestre. Jeden z nich na mňa namieri pušku, vystrelí. Pocítim únavu, viečka sa mi zatvárajú. Tesne pred upadnutím do spánku zachytím kúsok rozhovoru. Zneužila ma. Len aby si prílepiš.

„Pomohli sme vám?“

„Áno, viete, sny bývajú veľmi živé. Jej umelo vytvorené vedomé snívanie, ktoré bolo, mimochodom, veľmi presvedčivo vyvolané, pán doktor, mi poskytlo perfektný podklad na napísanie strhujúcej poviedky. Hneď ako prídem domov, ju spíšem a podsuniem porote. Som zvedavá, čo na to povedia. Moderné technológie sú neuveriteľné, je až zarážajúce, čo dokážu urobiť. Každý spisovateľ by mal používať túto metódu.

Snáď sa z toho otrasie. “

Trhnem sa. Prudko sa posadím. Pohľad mi sklízne na neurčité škvrny na látke dočasného úkrytu. Blíži sa búrka. Prevrátim oči. Počasie na Marse vie byť sem-tam skutočne pod psa. Na druhej stranej, čo viac som si mohla priať? Zbalím si priestorovo nenáročné veci späť do batohu. Pripnem si k pásu ručnú zbraň, svetelnú pušku pevne zovriem oboma rukami. Ideálny čas na lov.

Hana Pastoreková (SOŠ hotelových služieb a obchodu, Nové Zámky)

Dahlia

Je tma. Kráčam po tichej, zle osvetlenej ulici, spájajúcej rušné centrum mesta s pokojnou perifériou. Dokonalé ticho narúša zvuk vzdialenej premávky a moje unáhlené kroky. V práci sa to dnes vlieklo neuveriteľne pomaly. V momente, ako som otvorila dvere kancelárie, čas akoby zastal. Nenávidím svoju prácu. Nevieť, prečo ju robím.

Spomedzi pier mi unikne obláčik pary. Na začiatok mája je neuveriteľne chladno. Zrýchlim krok. Ulica sa mi dnes zdá akási dlhšia. Betónové chodníky lemujúce jej okraje odhaľujú pod pouličným osvetlením svoje nepekne praskliny. Sem-tam sa

v nich objaví stonka nejakej odvážnej rastlinky, no okrem toho sa na ulici nenachádza žiadna zeleň. Uvažujem nad tým, aké by to bolo pekné, keby okolo pouličných lúčiek vysadili zelené kríky. Cesta domov by hneď bola o niečo príjemnejšia.

Mrknem na náramkové hodinky. Ručičky na ciferníku ukazujú pol dvanástej. Je to zvláštne, pretože z práce nikdy nechodím tak neskoro. Moja pracovná doba končí o desiatej. Keď mám veľa práce, odchádzam najneskôr o pol jedenástej. Zaželám dobrú noc pani T., ktorá svojimi tenkými kovovými ručičkami zakaždým zamáva na pozdrav. Občas dokonca nakloní hlavu doprava a zdvorilo odzdraví. Pani T. nerada komunikuje s ľuďmi, no i tak je mojím najobľúbenejším robotom. Nikdy neodvráva, zbytočne nemudruje a svoju prácu upratovačky vykonáva svedomito a dôkladne. Pani T. je príliš dobrá pre tento svet.

Ticho ulice naruší zvuk prichádzajúceho motora. Mimovoľne pridám do kroku. Už takmer bežím. Aj keď som nesmierne unavená, pred očami mám neustále vyhlídku na teplú večeru a pohodlnú posteľ. *Sama veľmi dobre vieš, že sa po príchode domov opäť zahrabeš do práce*, vyčíta mi moje svedomie a karhavo si založí ruky vbok. Odignorujem ho. Čo sa týka môjho nešťastného svedomia, celý svoj život ho poctivo ignorujem.

Zozadu na mňa dopadne jasné žlté svetlo. Auto prefrčí okolo mňa, nevenujúc mi ani tú najmenšiu pozornosť. Sledujem, ako zastaví na najbližšej svetelnej križovatke. Je to zvláštne, pretože semaforey o takomto čase už nefungujú. Svetlí iba oči ťahajúce oranžové svetlo. Napriek tomu, že ani z jednej strany neprichádza iné vozidlo, auto sa nehýbe. Motor stále beží. Zdá sa, že vodič na niečo čaká.

Inštinktívne spomalím, až napokon úplne zastanem. Pravou rukou siahnem do vrečka a nahmatám plechovku slzotvorného plynu. Chvilu ešte stojím na jednom mieste, potom opatrne vykočím vpred.

Každým krokom som bližšie k autu. Všimnem si, že nemá poznávaciu značku. Je biele, starodávny model vyrobený okolo roku dvetisíctridsať. Nefunguje na elektrinu - to znamená, že je buď vyrobené na požiadavku alebo ukradnuté z niektorého dopravného múzea. Za volantom spozorujem obrys ženy. Som už takmer pri aute, keď zbadám jej tvár v spätnom zrkadielku. Hľadá na mňa chladnými sivými očami. Ani nežmurkne, iba ma ticho pozoruje. Mám nutkanie rozbehnúť sa, ale potlačím ho. Žena sa odrazu prudko mykne a v priebehu niekoľkých sekúnd už vystupuje z auta. Tresne dverami a trhanou chôdzou sa približuje ku mne. Srdce sa mi prudko rozbúši.

Vystiera ku mne prsty. Jej ruky sú pokryté studeným kovom, od ktorého sa odráža svetlo pouličnej lampy. Končeky prstov má pokryté hrdzou, rovnako ako polovičku kovovej tváre. Pod nánosom hrdze takmer nemožno rozoznať pôvabné symetrické črty. Druhú polovicu tváre má nepoškodenú. Kov je lesklý, dobre udržiavaný. Kútik úst sa jej nadvihne v zlovestnom úškrne. Všimnem si, že hrdzavá polovica tváre je nehybná, pravdepodobne ochrnutá.

“Kto ste?” skríknem. “Čo chcete?”

Neodpovedá. Urobí krok dopredu. Zdesene cúvnem.

“Kto ste?” zopakujem naliehavo. Celým telom mi prebieha triaška. Nedokážem ju zastaviť. Žena opäť pristúpi o krok bližšie. Tentokrát nedokážem cúvnuť. Nohy

akoby mi primrzli k zemi. Prichádza čoraz bližšie a bližšie, vystiera ku mne svoje ohavné ruky a jej hrdzavé prsty sa dotknú mojej od strachu zvrastenej tváre...

Prebúdzam sa s prudko búšiacim srdcom a kropajami studeného potu na čele. Trvá mi niekoľko minút, kým si uvedomím, že to celé bol iba sen. Nachádzam sa vo svojej priestrannej obývacej izbe. Nástenné hodiny ukazujú pol jednej ráno. Na prsiach mám položené papiere, ktoré som pred niekoľkými hodinami vytiahla zo zložky označenej ako "Vražda, Mikaelson". Aj keď som samej sebe sľúbila, že po desiatej sa pracovných záležitostí ani nedotknem, nedokážem si pomôcť. Jednoducho mi to nedá spať.

Prípád Mikaelsonových mi prideliť pred niekoľkými dňami. Sprvoti mi to pripadalo ako nie bežný, ale inak jednoduchý prípad pre zvláštneho agenta môjho postavenia. Nočný prepád rodinného domu, rodičia mŕtvi v posteli - všetky dôkazy nasvedčujúce vražde. Sven Mikaelson, štyridsaťšesťročný politik, dlhoročný člen mestskej rady, milujúci otec a manžel zomrel na vykrvácanie. Niekoľko mu v spánku podrezal hrdlo. Jeho žena Irma utrpela ranu do hlavy tupým predmetom. Na spánkoch mala stopy po kove, neskôr identifikovanom ako železo. Bezzvládne telá našiel na druhý deň ráno ich najstarší syn Dimitri.

Najzaujímavejším faktom bolo, že na mieste činu neboli nájdené žiadne dôkazy. Žiadne odtlačky prstov, žiadne stopy po boji - nič. Mikaelsonovci po sebe zanechali štyri deti, ktoré medzičasom poputovali do rúk lekárov. Všetky štyri deti boli duchom neprítomné, odmietali komunikovať, niekoľko hodín bez prestania hypnotizovali bielu stenu, nemo pohybuje perami. Psychológovia pripisovali toto nezvyčajné správanie úplne bežným následkom prežitého šoku. Devätnásťročný chlapec poskytol polícii i konajúcim zvláštnym agentom stručnú výpoveď. V noci si šiel ľahnúť okolo jedenástej. Alyssa s Dylanom a malá Davina už dávno odľukovali vo svojich posteliach. Obaja rodičia pozerali nejaký nezábavný program v televízii. Bolo to naposledy, čo ich Dimitri videl živých. Okolo tretej ráno sa prebudil na zvuk pripomínajúci škrípanie kovu. Zvuk však okamžite ustal, preto mu Dimitri nevenoval viac pozornosti. Krátko na to opäť zaspal. Ráno ho prebudil telefón. Keďže nikomu sa neráčilo zdvihnúť ho, hovor prijal on. Volala otcova sekretárka Jean. Pýtala sa, či je všetko v poriadku. Pán Mikaelson sa v práci neobjavil a o svojej absencii nikoho neoboznámil. Dimitri ju požiadal, aby počkala a rozhodol sa skontrolovať rodičovskú spálňu. Presne tam našiel dve znetvorené mŕtvolky. "Tento prípad je nechutný, Julia," upozornila ma šéfka, keď mi predávala fascikle plné informácií, "nanajvýš nechutný. Chladnokrvne zavraždiť rodičov štyroch detí, pričom najmladšie má sotva šesť rokov. Zverujem to do vašich rúk, lebo viem, že na tom budete pracovať svedomito."

Pred očami sa mi neustále objavujú fotografie z miesta činu, fotografie lmy a Svena, až sa napokon dostanem k fotografiám nevinných detských tváričiek. Dylan a Alyssa sú takmer trinásťročné dvojčatá. Obaja majú plavé vlasy a výrazné modré oči. Okrem toho sa však podobajú len veľmi málo. Dievčatko má plné pery a srdcovitú tvár lemovanú kučierkami, chlapec má rovné strapaté vlasy, výrazné líčne kosti a pery pevne zovreté v tenkej čiare. Podľa lekárov nesú smrť rodičov najhoršie. Davina má päť aj pol, gaštanovohnedé vlasy a modré oči plné

nefalšovanej detskej nevinnosti. Pri pohľade na jej tváričku mi srdce v hrudi pevne zovrie niečo ako železný zverák.

Spomeniem si na včerajšiu návštevu mestskej nemocnice. Pri vstupe do výťahu ma sprevádzal ordinujúci lekár. Keď sa za nami dvere výťahu zavreli, pripomenul mi, že nesmiem na deti nijakým spôsobom tlačiť. Pokiaľ im bude odpovedanie na moje otázky robiť nejaký problém, musím okamžite prestať s výsluchom. Výťah nás vyviezol na dvanáste poschodie označené ako detské oddelenie. Vo vzduchu sa vznášal nepríjemný pach sterilného nemocničného prostredia, liekov a čistej bielizne. Moja prvá návšteva patrila dvojčatám, no nezdalo sa, že by vôbec brali na vedomie moju prítomnosť. Sedeli oproti sebe na nemocničnom lôžku, priveľké nočné košele na ich útlých telíčkach plantali. Vytrvalo civeli jeden na druhého, občas jeden z nich naklonil hlavu, no nepadlo medzi nimi ani slovo. Uvedomila som si, že pozorovanie ich nemých tvárí je iba obyčajnou stratou času. Namiesto toho som sa rozhodla navštíviť Davinu.

Davine patrí malá izbička na konci chodby. Kráčajúc po dlhočiznej chodbe som si prezerala obrázky na stenách. Všetky boli za tenkou vrstvou skla, zarámované v tmavom hnedom ráme. Takmer každý z nich zobrazoval nejakú postavičku, väčšinou postavičku dieťaťa. Väčšina detí sa na svoj obrázok aj podpísala. Skúmajúc tieto kresby, narazila som na jednu, ktorá moju pozornosť upútala viac ako ostatné. Ako prvé som si všimla roztrasené DAVINA na spodnom okraji papiera. Písmenko D a písmenko N bolo naopak, no na sotva šesťročného dieťa je to pomerne slušný výsledok. Môj zrak následne poputoval k ženskej postavičke znázornenej v strede. Davina si na kresbe očividne dala záležať. Žena na papieri bola nakreslená prevažne sivou pastelkou. Polovičku jej tváre zakrývala hnedá. Pôsobila odpudzujúco, akoby na obrázok vôbec nepatrila. Hneď Davina použila aj na prsty, každý jeden pekne vyfarbený. Bez váhania som zvesila obrázok v domnienke, že možno práve on medzi nami prelomí ľady. Krátko som zaklopala na dvere a vošla do izby.

Davina sedela pri malom stolčeku a opäť kreslila. Pred sebou mala rozložených asi pätnásť farebných pasteliek. Všetko nasvedčovalo tomu, že kreslením si kráti väčšinu svojho času stráveného v nemocnici. Pokreslené papiere boli porozkladané na posteli, na nočnom stolíku, dokonca aj na dlážke. Keď som za sebou zavrela dvere, Davina zvedavo zdvihla pohľad.

“Ahoj, Davina,” pokúsila som sa o úsmev, “moje meno je Julia. Chcem sa s tebou porozprávať.”

Dievčatko neodpovedalo, no nespúšťalo zo mňa zrak. Prisunula som si stoličku z rohu miestnosti bližšie k jej stolíku a mlčky som si sadla. Davina si ma stále premeriavala, v jej očiach svietilo očakávanie.

“Rada kreslíš?” spýtala som sa, do jednej ruky berúc ružovú pastelku. Davina prikývla. Vystrela ku mne drobnú rúčku. V prstoch zvierala obrázok. Prezrela som si ho. Bola na ňom namaľovaná opäť tá istá ženská postavička. Tentokrát stála vedľa malého dievčatka. Čosi mu podávala. Čosi, čo vyzeralo ako ostrý strieborný drahokam.

“Poznáš túto ženu, Davina? Je to robot?”

Uprela na mňa svoje nevinné modré oči. Prikývla. Na začiatok celkom slušné, nie? “Je to tvoja priateľka?”

Opäť krátke prikývnutie. Ukázala som na dievčatko znázornené vedľa ženy, prstom opisujúc okolo neho imaginárny kruh. “Toto si ty?”

Pokrútenie hlavou. Zápornú odpoveď som nečakala. Spýtavo som nadvihla obočie. “Tak kto to je?”

Žiadna odpoveď. Davina na mňa pozrela zvláštnym, podozrievavým pohľadom. Pochopila som, že túto odpoveď z nej nedostanem. Ukázala som teda na ženu a poklopkala po papieri prstom.

“Ako sa volá tvoja priateľka, Davina?”

Namiesto odpovede sa Davina postavila zo stoličky a ustúpila o niekoľko krokov dozadu. Stalo sa to tak rýchlo, že som si to takmer nestihla uvedomiť. Jej obrovské oči sa odrazu začali plniť slzami. Spodná pera sa jej nebezpečne zachvela.

“Chceš, aby som odišla, Davina?” spýtala som sa opatrne. Davina chvíľu váhala, potom prikývla. Zdvihla som sa teda zo stoličky, v rukách zvierajúca obrázok ženy a dievčaťa. Zdvihla som ho nad hlavu tak, aby ho Davina videla.

“Požičiam si tento obrázok, dobre? Čoskoro ti ho opäť prinesiem. Môžeš si ho potom položiť na nočný stolík. Čo ty na to?”

Pevne zovrela pery, ale prikývla. Keď som otvárala dvere, započula som za svojím chrbtom nežný, mierne trasúci sa detský hlások. Zvrtla som sa a pozrela Davine priamo do uplakanej tváre.

“Dahlia,” zašepkala, “Dahlia.”

Zatajila som dych. “Ďakujem, Davina.”

Vyšla som z miestnosti, zatvárajúc za sebou ťažké biele dvere.

Pri spomienke na túto návštevu mi na celom tele naskočí husia koža. Na stole položený notebook je už určite hodnú chvíľu v režime spánku. Rozhodnem sa ho zobudiť kliknutím myšou. Obrazovka sa rozsvieti a na malú chvíľu ma oslepí oslňujúci jas. Nechala som zapnutý internetový prehliadač. Vo vyhľadávacej kolónke svieti nápis *Dahlia*. Pred tým, ako som začala pátrať po niečom konkrétnom, prezrela som si celý register mestských robotov. Našla som dokonca aj pani T., no o robotovi menom Dahlia nebola na internete ani najmenšia zmienka. Buď je tento robot natoľko nový, že ho ešte nikto do registra nezapísal, alebo je nelegálnym experimentom niekoho z oddelenia vedy a techniky. *Alebo je vymyslený, škodoradostne mi navrhne moje svedomie, a tebe sa nesníva o ničom inom, ako o primitívnom výplode detskej fantázie.*

Kliknem na Enter a prezriem si výsledky vyhľadávania. Ako prvá mi vyskočí akási Dahlia Wollitzerová. Jej internetová stránka mi poskytne fotografiu tmavovlasej ženy s výraznými lícnymi kosťami a plnými, pekne tvarovanými perami. Nebolo by na nej nič nezvyčajné, nebyť chladných sivých očí. Spomeniem si na sivookú ženu zo sna a strasie ma. *Tvoja myseľ sa s tebou zahráva, Julia. Ide o dve rozdielne bytosti, ktoré nemajú nič spoločné. Človek nemôže byť robotom a robot nemôže byť človekom. Nie je to fyzicky možné.* Pustím sa do čítania priloženého textu. Dahlia Wollitzerová pôsobila ako vedkyňa v miestnych laboratóriách. Patrí k trom vedcom, ktorým bola v histórii udelená Heroldova cena za vedu a techniku. O vedu

sa zaujímal už od útleho veku. Pre mesto začala pracovať v sedemnástich. Dnes je Dahlia Wollitzerová mŕtva. Zomrela pri nepodarenom pokuse vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch. Odvtedy prešlo takmer sedem rokov. Niekoľkým mladým vedcom je odvtedy každoročne udelená Wollitzerovej cena za drobné vedecké objavy.

Na Wollitzerovej stránke je toho o nej popísané dosť veľa. Začína to základnými informáciami, prechádza cez detstvo, vedecké objavy, osobný život a napokon končí smrťou. Dahlia Wollitzerová žila iba so svojou matkou v niektorom z ošarpaných mrakodrapov niekoľko minút od centra mesta. Otec ich krátko po Dahliinom narodení opustil. Dahlia mu to celý svoj život nedokázala odpustiť. V škole bola bystrou žiačkou, preto sa jej napriek jej chabým sociálnym pomerom podarilo získať štipendium a v jedenástich rokoch nastúpila do školy zameranej na výchovu mladých vedcov. Krátko po ukončení školy začala pracovať pre mesto. Bola bežným stereotypom ženy-kariéristky. Nemala vážnu známosť ani deti. Všetok svoj čas venovala výskumom a experimentom. Jej vedeckí kolegovia ju popisovali ako ambicióznú ženu, ktorá presne vedela, čo chce vo svojom živote dosiahnuť. Pohľadom skĺznem k citovaným vyjadreniam a okamžite mi udrie do očí meno, s ktorým som sa v nedávnej minulosti stretla už niekoľkokrát. *D. Canley*. Daniel Canley bol svedkom v prípade, ktorý som vyšetrovala pred niekoľkými týždňami. Išlo o napadnutie robotom a následnú smrť. Canley bol veľmi ústretový, otvorený a napokon mu bolo pridelené zlikvidovanie agresívneho robota. Nie je veľmi zaujímavý, ale je rozhodne užitočný. Mrknem na hodinky. Uvedomujem si, že je príliš neskoro na to, aby som niekoho otravovala telefonátmi, no jednoducho mi to nedá. Jeho číslo mám stále uložené v mobilnom telefóne. Canley zdvihne až na šieste zazvonenie. Z telefónu sa ozve rozospatý mužský hlas.

“Čomu vďačím za váš telefonát, agentka Thomsenová?”

“Je mi ľúto, že vás opäť obťažujem, doktor Canley. Pracujem na prípade a súrne potrebujem vašu výpoveď.”

Som si vedomá toho, že zniem ako šialená workoholička. Volat' niekomu v takejto nekresťanskej hodine len kvôli tomu, aby som ho vyspovedala, je poriadne pritiahnuté za vlasy. *V podstate nejde o výpoveď*, podotkne opäť hlások v mojej hlave, *potrebuješ si len overiť nejaké fakty*.

“Nemohlo to počkať do rána?” v jeho hlase zaznie nervozita. “No, ale to je už aj tak jedno. Čo potrebujete?”

“Poznali ste Dahliu Wollitzerovú?”

Na druhej strane zavládne ticho. Canley je buď poriadne zaskočený, alebo len rozmýšľa, či mi odpovie. Alebo oboje.

“Nechápem, kam tým smerujete.”

“Poznali ste ju?” nalieham.

“Áno, poznal. S doktorkou Wollitzerovou sme spoločne pracovali na niekoľkých projektoch. Prečo sa pýtate?”

“Otázky kladiem ja. Potrebujem od vás jednu dôležitú informáciu, doktor Canley. Životný príbeh doktorky Wollitzerovej mám už naštudovaný. Niečo mi však chýba. Môžete mi povedať, ako vaša kolegyňa zomrela?”

“Pri nevydarenom experimente,” odpovie Canley, no jeho odpoveď je prirýchla.

“O aký experiment išlo?”

Váha. “O podobných veciach by som nemal s nikým diskutovať.”

“Vyšetrujem vraždu, doktor Canley. Nevieť, čo presne má doktorka Wollitzerová s týmto prípadom spoločné, ale nie je v tom nevinne.”

Samozrejme, že je v tom nevinne. Je mŕtva.

“Doktorka Wollitzerová mala veľké ambície, agentka. Táto žena chcela dosiahnuť nemožné, stvoriť nestvoriteľné. Neustále posúvala svoje ciele vyššie a vyššie. Pokus, ktorý sa jej stal osudným, jej mal zaručiť budúcnosť, o akej sa jej ani nesnívalo. Chcela premieňať živé tvory na neživé predmety. Dokonalé neživé predmety, ktoré by každodenný život urobili jednoduchším. Roboty, ktoré nepotrebujú batérie ani inštalované mikročipy. Viedla si záznamy. Nekonečné množstvo výpočtov a vzorcov. Ten experiment mal byť perfektný, ale nebol. Dahlia bola presvedčená o tom, že robí správnu vec. Chcela, aby bol experiment prevedený na nej, no zlyhal. Nikdy viac som ju nevidel. Odmietal som sa pozrieť na jej telo, jednoducho odmietal!”

“Chcela zo seba spraviť robota?” spýtam sa prekvapene.

“Chcela, a aj to urobila. Elektrické vedenie však niekde v polovičke dostalo skrat. Prístroje sa vyplli a Dahlia zostala uväznená vo vnútri. Kolegovia, ktorí ju napokon z prístroja vypáchli, tvrdili, že jej koža sa stihla na celom tele pretransformovať na kov. Pokúsili sa ju priviesť naspäť k životu pomocou ďalších troch experimentov, ale bolo to márne. Napokon sa rozhodli zničiť jej pozostatky a zmieriť sa s jej smrťou.”

“Zničiť? Rozobrali ju?”

“Nie, postupovali klasickou metódou zbavovania sa robotov. Spolu s ostatnými nefunkčnými robotmi bola niekoľko týždňov ponorená v špeciálnom roztoku, ktorý pomaly rozpúšťa kov. Keď je kov spoľahlivo rozpustený, do zmesi sa pridáva malé množstvo vody a následne sa táto zmes postupne vracia do továrne, kde z nej zostrojujeme nové funkčné roboty.”

“Ste si istý, že ste pozostatky doktorky Wollitzerovej zničili?”

“Samozrejme... ja... prečo by som...”

“Ďakujem vám, doktor. Ešte raz sa ospravedlňujem za obťažovanie,” ľavou rukou sa načiahnem a vezmem do ruky Davinin obrázok.

“Agentka, ja...”

Prerušujem Canleyho uprostred vety. Mobil si zastrčím do vrečka džínsov a netrepezlivo otváram zložku Mikaelsonových. Očami zablúdím k postavičke dievčatka. Žena, Dahlia, mu čosi podáva. To čosi je sivé, trojuholníkového tvaru. Nemám tušenia, čo by to mohlo byť, no prichádzam na úplne inú súvislosť. V nemocnici som sa spýtala Daviny, či je dievčatko na obrázku ona. Odpovedala záporne. Vtedy som bola prekvapená, no teraz si uvedomujem, že postavička na obrázku sa od Daviny odlišuje jednou výraznou črtou. Davinine vlasy nesú odtieň tmavej gaštanovej. Na dievčatko na obrázku však Davina použila žltú pastelku. Nie je to Davina. Je to Alyssa.

Prudko sa postavím, jednou rukou zhrabnem zo stola kľúče od auta, druhou si zastrčím zhúžvaný papier do zadného vrečka. Priskočím k dverám, neohrabane si naťahujem kabát a kritickým okom si premeriam neporiadok panujúci v obývačke. Zhasínam svetlo a vychádzam z apartmánu. Dva razy potočím kľúčikom v zámke

a rozbehnem sa k výťahu. Na pokojné tempo nemám čas. Súvislosti do seba začínajú zapadať ako kúsky puzzle.

Výťah ma vyplúje v podzemných garážach. Niet tu ani živej duše. Autá sú dokonale zaparkované vedľa seba, každé perfektne čisté, sivé alebo biele, občas sa dokonca objaví záblesk čiernej. Náhlím sa na opačný koniec parkoviska, kde som po príchode z práce našla jediné voľné parkovacie miesto. Srdce mi v hrudi prudko búši. Otváram dvere, nasadám do auta a rýchlo naštartujem. O niekoľko minút sa už blížim k vysokej budove mestskej nemocnice. Viem, že je neskoro na návštevu, ale tentokrát sa lekári musia prispôbiť situácii.

Vtrhnem do budovy, potkýnajúc sa o vlastné nohy. Žena za pultom pri pohľade na moju tvár zhrozene vytreští oči.

“Ste v poriadku, madam? Ste zranená?”

“Potrebujem hovoriť s nejakým lekárom! Ihneď!”

“Pokúsím sa niekoho čo najrýchlejšie zohnať, madam, ale môže to chvíľu trvať. Môžem vám ponúknuť pohár vody? Pokojne sa usadte a..”

“Kašlem na vašu vodu!” zavrčím a rozbehnem sa k výťahom. Kašlem aj na lekárov. Aj tak by mi iba bránili v tom, čo sa chystám urobiť.

Vyveziem sa na dvanáste poschodie a bez najmenšieho váhania sa rozbehnem k izbe, v ktorej som prednedávnom navštívila dvojčatá. Bez zaklopania vchádzam dovnútra.

Naskytne sa mi pohľad na dve nemocničné lôžka. Na oboch ležia spiace deti. Môj príchod ich nezobudil, alebo to len nedali najavo. Po pravej strane leží na posteli odľukujúci Dylan. Je otočený tvárou k stene, no pravidelné dýchanie a ani najmenšia známka pohybu mi prezradia, že tvrdo spí. Naľavo leží Alyssa. Má zavreté oči, no dýcha plytko, nepokojne. Podídem bližšie. Spodná pera sa jej mierne zachveje.

“Alyssa,” oslovím ju potichu, “viem, že nespíš. Chcem iba odpovede.”

Prížmúri oči tuhšie, čím mi iba potvrdí, že je hore.

“Nechcem ti ublížiť. Chcem sa ťa opýtať na tvoju priateľku Dahliu. Je to tvoja priateľka, nie?”

Alyssa opatrne otvorí oči. Vrhne na mňa krátky pohľad a potom sa prudko posadí. Zrak jej zabľúdi k spiacemu Dylanovi.

“Viem, že ti Dahlia niečo dala, Alyssa. Niečo od teba chcela, však? Čo to bolo?”

Alyssa mlčí a ja strácam trpezlivosť. Sledujem, ako si nemo premeriava Dylana, v očiach sa jej odráža akási prosba o pomoc, no jej brata ovláda hlboký spánok. V hlave mi odrazu utkvie nápad. Ľahostajne si založím ruky na prsiach.

“Viem všetko, Alyssa. Davina mi všetko povedala. Je koniec.”

Alyssa sa konečne otočí ku mne. V jej obrovských modrých očiach sa objaví záblesk hrôzy. Prudko odhrnie prikrývku a vyskočí z postele. Bosé chodidlá dopadnú na studenú dlažbu. Chce sa rozbehnúť k dverám, no zatarasím jej cestu.

“Museli sme to urobiť!” skríkne. “Museli sme! Nedala nám na výber! Nútila nás k tomu! Nechceli sme to urobiť, ale museli sme!”

Dylan sa zmätene posadí. Päťami si niekoľkokrát pretre oči.

“Bola hrozná! Jej oči svietili a jej tvár bola napoly hrdzavá! Vyhrážala sa nám, že nás zabije, ak to neurobíme! Presvedčila nás, že robíme správnu vec!”

Však, Dylan?”

“Alyssa,” prehovorí Dylan ticho, “Alyssa, kto je táto žena?”

“Nepovedzte to nikomu, prosím! My sme to naozaj nechceli urobiť!” Alyssine drobné prsty sa mi zaryjú do predlaktia. Na tvári má divý výraz, takmer ako nepríčetný človek. Nieкто, kto stratil rozum.

Odrazu si uvedomím, čo sa mi toto drobné plavovlasé stvorenie snaží povedať. Na tele mi naskočí husia koža. Snažím sa striasť jej prsty, no drží sa ma pevne. Dylan vstáva z postele a prichádza bližšie k nám. Ustupujem dozadu, v žilách akoby mi koloval ľad. Premkne ma strach. Chcem zakričať, no nedokážem to. Pred očami vidím hrozivý výjav, obraz manželskej postele, v ktorej pokojne ležia dve spiace postavy. Cez pootvorené okno dovnútra fúka mrazivý vietor. Dve deti v nočných košeliach sa potichu zakrádajú k posteli. Dievča drží v ruke obrovský kuchynský nôž, chlapec tvrdú železnú tyč. Spomeniem si na Davinin obrázok, na tajomný predmet v rukách svetlovlasého dievčatka. Nebol to žiadny drahokam, bol to nôž! Alyssa a Dylan Mikaelsonovci zavraždili svojich rodičov.

“Nemôžete to nikomu povedať!” zavrčí Dylan. Prepadnuté líca vyzerajú na detskej tváričke nepekne, choro. Alyssa pomstychtivo prižmúri oči. Stisk na mojom predlaktí zosilnie. Vyschnie mi v hrdle.

“Povie im to, Dylan,” zašepká Alyssa. “Povie im to!”

Dvojčatá si vymenia krátky pohľad. Dylan pokrúti hlavou.

“Nepovie.”

Niečo vo mne sa zlomí. Nadýchnem sa a z hrdla sa mi vyderie hlasný výkrik. Vytrhnem ruku z Alyssinho zovretia a rozbehnem sa k dverám, no dvojčatá sú mi v päťách. Niektoré z nich mi vyskočí na chrbát a oboma rukami mi zovrie vlasy. Pokúšam sa ho striasť, no drží sa pevne. Vystriem ruku a moje prsty sa lačne natiahnu za kľúčkou. Delí ma od nej len niekoľko centimetrov, keď sa cudzie dlane obmotajú okolo môjho pásu a s prekvapujúcou silou ma ťahajú dozadu. Opäť vykriknem, no tentokrát mi zovretá päsť zapchá ústa. Pred očami sa mi neustále mihajú obrazy. Hrôzostrašné výjavy môjho bezvládneho tela na zemi nemocničnej izby. Samozrejme, vo svojej obvyklej forme by som ľahko tieto deti premohla, ale paralyzovaná strachom nie som takmer k ničomu. Končatiny ma odmietajú poslúchať. Mám tušenie, že čoskoro zomriem.

„Museli sme to urobiť,“ zopakuje Alyssa hystericky. „Tvrдила, že ak to neurobíme, zabije nás všetkých! Vravela, že ocko si zaslúži zomrieť, pretože všetci ockovia sú rovnakí!“

„Dahliu jej ocko opustil,“ oznámi mi Dylan. „Povedala, že nás ocko po čase opustí tiež. Prestane nás ľúbiť rovnako, ako jej ocko prestal ľúbiť ju.“

„Najprv sme nechceli. Povedala, že sme nevychované deti a za trest musíme zabiť aj mamu. Vraj chce, aby sme sa poučili zo svojich chýb.“

„Smiala sa. Mala hrôzostrašný smiech. Vravela, že ak budeme ďalej namietat, pridá na zoznam aj Dimitriho!“

Dvere izby sa prudko rozrazia. Ozve sa pritlmený výkrik. Nieкто zo mňa stiahne metajúce sa dvojča. Obe deti spustia uši trhajúci krik, ktorý však vzápätí ustáva. Na plece mi dolahne čiasa ruka. “Ste v poriadku, agentka?”

Zdvihnem zrak a čelím nechápavému pohľadu lekára.

“Áno,” prehovorím, no sama neverím svojim slovám, “áno, som v poriadku.”

Ponad plece vidím niekoľko zdravotných sestier, ktoré opatrne ukladajú nehybné dvojčatá na lôžka. V rukách zvierajú vyprázdnené injekčné striekačky.

“Toto by ich malo na niekoľko hodín udržať v pokoji,” vysvetlí doktor skúmajúc môj spýtavý pohľad. “Čo sa tu vlastne stalo, agentka?”

Mlčky pokrútim hlavou. Nemám silu niečo vysvetľovať. Doktor si ma ešte raz premeria, potom fľochne na spiacu deti.

“Myslím, že vaša práca tu nadnes končí, agentka Thomsenová. Chodte domov. Práca počká. Odpočinite si.”

Lekár ma dobromyseľne vyprevadí až k recepcii nemocnice, zaželá mi dobrú noc a odoberie sa k nežáživým papierovačkám. Napadne mi, že čosi podobné čaká doma aj mňa. Akokoľvek sa však snažím, pred sebou vidím len teplú posteľ a šálku bylinného čaju.

Cesta domov je zdĺhavá. Semaforey opäť nefungujú, no okrem môjho auta sa na ceste nenachádza žiadne iné vozidlo. Celé mesto spí pokojným, nerušeným spánkom. Udalosti posledných dvoch hodín mi stále nedávajú žiadny zmysel. Aký dôvod mala Dahlia Wollitzerová na to, že prikázala sotva trinásťročným deťom zabiť svojich vlastných rodičov? Prečo chcela týchto ľudí vidieť mŕtvych? Naozaj chcela deti ušetriť od potenciálneho sklamaní v budúcnosti? Myslela si, že za chyby jej nezodpovedného rodiča si zaslúžia trpieť rodičia iných detí? Išlo o čin z roztopašnosti, alebo nebodaj čin z pomsty? Vôbec sa nesústredím na cestu pred sebou. V hlave mám až príliš mnoho otázok.

Motor tichučko pradie, keď zabochím k podzemným garážam. Brána sa otvára automaticky, riadi ju pohybový senzor. Musím spraviť niekoľko okruhov po garáži, kým nájdem voľné parkovacie miesto. Keď vypnem motor, na niekoľko sekúnd sa zahľadím do spätného zrkadla. Čelím odrazu svojej ospalej bielej tváre. Pod očami sa mi črtajú nepekné tmavé kruhy. Spomedzi pier sa mi vyderie hlboký povzdych. Nadnes stačilo. Vystupujem z auta, zabuchnem za sebou dvere a diaľkovo zamknem. Mdlo sa vlečiem k jednému z dvoch premávajúcich výťahov. Rozhodnem sa pre ľavý. Podľa môjho úsudku je oveľa výkonnejší ako pravý, no možno je to len tým, že pravý výťah ľudia s obľubou používajú častejšie, takže je takmer umenie dostať sa dovnútra. Buď je stále obsadený, alebo je jednoducho z častého používania priebežne nefunkčný. Presne preto mi je ľavý výťah omnoho sympatickejší.

Výťah s trhnutím zastane a dvere sa otvárajú. Vystupujem na chodbu, v ruke zvieram zväzok kľúčov. Dvere môjho apartmánu mi v polospanku pripadajú ako brána do neba. Jedenkrát potočím kľúčikom v zámke a opatrne otvorím. V predsieni i v obývačke vládne tma. Skopnem zo seba topánky, na vešiak zavesím kabát. Kľúče hodím na konferenčný stolík a vykročím do kuchyne. Z kredenca vyberiem čistý pohár. Chvilku ho zvieram v dlani, potom sa načiahnem za vodovodným kohútikom a polovičku naplním studenou vodou. Na niekoľko dúškov ju vypijem, pričom cítim, ako sa mi celým telom rozlieva úľava. Zakloním hlavu a prudko vydychnem. Odrazu si uvedomím, že niečo nehrá.

Zvedavo sa rozhliadnem po kuchyni. Všetko je tak, ako som to pri odchode nechala. Všade vládne neporiadok. V prítomí obývačky rozoznávam obrysy notebooku položeného na stole a hŕbu papierov. Vo vzduchu sa vznáša útulná vôňa domova. Nič sa nezmenilo, predsa len je tu však čosi iné.

Späťne si premietnem svoj príchod domov.

Nastúpila som do ľavého výťahu v podzemných garážach. Zviedla som sa sem, na siedme poschodie. Vystúpila som bez problémov. Ľahko som našla kľúče, zasunula ich do zámky a odomkla. Odomkla som tak, že som jedenkrát potočila kľúčom doľava.

Telom mi prebehne triaška. Odomkla som tak, že som jedenkrát potočila kľúčom doľava. Pri odchode som však zamkla dvakrát. V noci stále zamykám dvakrát.

Urobím niekoľko taktavých krokov dopredu, až zastanem na prahu obývačky. Dýcham rýchlo a plytko. Zrakom prechádzam po hromadách papierov, spisov, fasciklov. Strach mi zovrie hrdlo ako železný zverák.

Z kresla v rohu miestnosti na mňa hľadia žiarivé sivé oči.

Bianka Puschenreiterová (SUŠ scénického výtvarníctva, Bratislava)

Benedict C3D

Pozoroval som, ako posádka nastupuje do vesmírneho modulu. Onedlho sme mali štartovať na orbitálnu stanicu Benedict C3D. Už dlhšiu dobu sa z nej nikto neozýval. „Pripravte sa na štart,“ prehovoril ženský kovový hlas. Ako začalo odpočítavanie, dvere sa mi zavreli pred nosom a usadil som sa.

Keď som sa pozrel von oknom, základňa tam už nebola. Namiesto nej som mohol cez okno vidieť temnotu nekonečného vesmíru a v ňom vznášajúcu sa temnú orbitálnu stanicu Benedict C3D. Striaslo ma. Nikto z nás nevedel, čo sa stalo s posádkou a osamotená stanica nad zemou nedáva pocit bezpečia. Videl som svetlo v hlavnej kabíne a zdalo sa mi, že som zachytil pohyb. Oblial ma studený pot, čo ak nás niekto napadne?

Bolo cítiť jemný náraz, ako sa náš modul pripojil k stanici. Vyšli sme a technik Adams vyhlásil, že ide skontrolovať stav stanice. My ostatní sme zamierili k hlavnej kabíne, z ktorej vychádzal lúč svetla. V kabíne bolo hrobové ticho, žiarovky mierne blikali a všetko sa zdalo normálne. Žiadne známky života, ani pohybu. Nakoniec sa mi to asi zdalo.

Na stole ležal holografický denník. Vzal som ho do svojich rúk a spustil som hologram odo dňa príchodu posádky. To zaujalo pozornosť ostatných a posadili sa okolo hologramu. Prvé správy boli normálne. Kapitán a posádka hovorili o stave lode, o pokroku ich výskumu antihmoty a vesmírnych častíc. Vyzeralo to, že z denníka posádky sa nič nedozvieme, ale v jednom zázname bolo počuť kapitánovo znepokojenie. Stále sa opakovali tie isté hlásenia, tie isté slová, lenže zjavné správanie posádky sa pomaly menilo. Odrazu sa so šušťaním objavila

osvetlená tvár medičky. Vyzerala vystrašene, celá sa triasla a začala hovoriť: „Chcem podať hlásenie o zvláštnom správaní jedného z členov našej posádky. Občas sa stane, že sa zastaví uprostred práce a hľadá na jedno miesto. Chápala som to ako bežný výpadok, ktorý sa stane každému z nás. Lenže po dlhšom pozorovaní som si všimla náznaky začínajúcej schizofrénie a rôznych iných psychických porúch. Začalo sa to po tom, ako sa vrátil z kontroly vonkajších panelov.“ Vtom šušťanie prestalo a nahrávka sa prerušila. Objavila sa každodenná správa o stave lode a hologram znovu začal šušťať, no tentoraz tam bola medička s vedcom. Obaja vyzerali vydesení a neustále sa obzerali. Medička hovorila: „Dnes sa potvrdili moje obavy. Jeden člen posádky preukazuje znaky šialenstva. Približne pred hodinou sme ho videli prechádzať sa po chodbách a niečo si mrmlať. Mal na tvári prázdny výraz a akoby sa s niekým rozprával. Všetci sme vide.....“ Hologram sa zrušil a nabehol obraz celej posádky. Stáli okolo snímača holografického denníka a kapitán začal hovoriť. Hlas sa mu triasol od strachu: „Ja a moja posádka sme znepokojení. Jeden z nás, technik Sodoma, prejavuje zvláštne správanie už niekoľko dní. Začalo sa to, keď kontroloval solárne panely. Od tej doby je čoraz častejšie vonku a jeho správanie je raz flegmaticky pokojné a odrazu je agresívny. Nevieme, čo máme robiť.“ Nastala krátka pauza a atmosféra v kabíne hustla. „Bojíme sa! Nevieme, či to tu s ním vydržíme.“ V holograme zostalo ticho. Ako nôž prerezal ticho v miestnosti tlmený smiech. Všetci sme sa otočili, ale nič sa nedialo. V holograme nastala tma a posledné, čo z neho zostalo, bolo šumenie a výkrik.

V kabíne nastalo hrobové ticho. Nikto neprehovoril a bolo mi jasné, že ich to vydesilo rovnako ako mňa. Vo vzduchu visela otázka, či technik Sodoma žije a kde je náš technik, ktorý tu už dávno mal byť? Z chodby sa ozývali kroky, svetlo začalo blikať a dvere sa pomaly otvorili. Stál v nich technik Adams so sklonenou hlavou. Nikto z nás nemal odvahu sa pohnúť. Jeho ústa vytvorili šialený úškrn a pomaly sa na nás pozrel. Po celej stanici bolo počuť nezrozumiteľné šušťanie. Moje srdce bilo neuveriteľne rýchlo. Jeho oči boli prázdne, akoby mŕtve. Bola v nich iba prázdnota, nič iné. Smiech sa rozozvučal po celej kabíne, a vtom nastala tma a večné ticho pre nás všetkých.

Branislav Šalata (Gymnázium Medzilaborce)

Subjekt 121

Svet bol tmavým miestom a ani len slnko nedokázalo potlačiť tú neprekonateľnú temnotu, pred ktorou nebolo cesty na únik. Porozbíjané ulice boli pod neustálym bombardovaním, a na oko bezpečné miesta sa mohli hocikedy zmeniť na terč pre zlodejov a vrahov, ktorých zvrátené úsmevy sa pri každom švihnutí nožička alebo stlačení spúšte škaredo skrútili, ukazujúc zažltnuté zuby a krvavé ďasná.

Smrť číhala v každom zákutí a stačil jeden zlý krok, jeden zlý moment, jedno zlé slovo a už bolo na planéte o jedného trpiteľa menej. Rodičia strácali deti a deti

strácali rodičov. V žiadnom príbytku nežili úplné rodiny, počet staršiny zeme každým dňom rapídne klesal a bábätká sa zo strachu potenciálnych rodičov priniesť život do neustáleho vojnového bojiska nerodili. Smrť predstavovala únik do bezpečia, príchod nového života, ľútosť a depresie.

Merik kľučal pri starom prevrátenom aute bez kolies a so slzami v očiach pohľadom trlikoval po okolí.

„Kde ste?“ zašepkal s panikou derúcou sa na povrch. „No tak!“

Svojich spoločníkov však nikde nevidel. Máriu, ktorá mala na starosti zásobovanie a deľbu potravy, Johana, ktorý bol najlepším strelcom skupiny, a ani Chaloša, vodcu Sirôt.

Ja som vedel, že to nedopadne dobre. Utreľ si oči a trpnuc znova vykukol spoza auta. Prečo som nepočúval svoj inštinkt? Skľučujúce ticho odrazu pretrhla strelba a agresívne výkriky v diali. Merikovi na moment zamrelo srdce, zastavil sa mu dych a pred očami mu presvišťali hviezdičky. Hluk sa rýchlo blížil k autu, keď už mal Merik pocit, že ho čoskoro dobehne osud, na ulici znova zavládlo ticho.

Čo sa to deje? Stres Merikovi krvou bubnoval po celom tele a nezvyčajné prerušenie hluku mu pridávalo na strachu. Merik zaklonil hlavu, zhlboka sa nadýchol a zahľadel sa na sivastú oblohu. Vtom si ho všimol. Lietadlo, ktoré krúžilo vysoko nad ním ako vták striehnuci po koristi, čakajúci na správny moment útoku. Bolo len otázkou času, kedy sa po okolí rozprší niekoľko bômb a Merik to veľmi dobre vedel. Vydesene sa porozhliadol po okolí. Domy, ktoré lemovali cestu, boli buď napoly zničené, alebo s pribitými dverami a oknami bez žiadneho voľného prístupu. Pouvažoval aj nad útekom, rozbehnutím sa hocíjakým smerom s vierou, že na nikoho nenarazí. Merik sa zhlboka nadýchol, položil si tvár do dlaní, uvedomujúc si, že nemá veľa možností. Jeho myseľ sa obtočila okolo myšlienky, že už je čas na koniec a zvláštnym pokojom z neho opadali všetky obavy.

Keď mám zomrieť, nech zomriem teraz. Preliezol cez rozbité okno auta a vyčerpane si sadol na prevrátenú strechu, obzerajúc si porozbíjaný interiér. Spomenul si, ako ešte pred vojnou zvykol chodiť s rodičmi a sestrou na výlety, tráviac v aute nespočetne veľa hodín. Odvtedy však uplynulo niekoľko rokov a Merikov život za ten čas nabral iný smer, a životy jeho najbližších dosiahli konca. Uvedomil si, že čoskoro bude na rovnakom mieste ako oni.

Zrak mu spočinul na vykrivenom spätnom zrkadle a do mysle sa mu vmiešala spomienka na otcov úsmev. Prisunul sa bližšie k zrkadlu a opatrne si ho otočil k sebe. Chvíľu nechápal, čo vidí. V odraze sa naňho pozeral chlapec v hrubých čiernych okuliároch obdĺžnikového tvaru. Merik si uvedomil, že ho niečo tlačí okolo očí, ťiaž, ktorú nemohol vidieť. Neveriacky si nahmatal to, čo mal chlapec v zrkadle. Pevne stisol neviditeľný predmet do dlane, silno potiahol a do očí sa mu zarezala oslepujúca biela žiara. Zaklipkal viečkami a vydesene žmúril do svetla. Pri pohyboch ruky si uvedomil, že z rôznych častí jeho tela vedú malé pružné káblíky pripojené na plastovú obruč okolo jeho pása, ktorá sa pri každom jeho pohybe posúvala po obvode tyčí zabudovaných do zeme. Merik si vydesene strhol káble z ruky, čo mu spôsobilo páľčivú bolesť po celom tele a podarilo sa mu vyškríabť sa z obruče von. Miestnosť, v ktorej sa nachádzal, pôsobila ako laboratórium.

Zo stropu naňho modrasto svietili stovky malých lúč, podlaha bola pokrytá čiernymi lesklými kachličkami a na každom kroku narazil na rôzne prístroje, ktoré v živote nevidel. Niektoré boli veľké, s mohutnými obrazovkami, cez ktoré sa premietali súbory čísel a písmen, iné malé, blikotajúce malými diódami, vydávajúce nepravidelné pípanie. Merik ničomu nerozumel. Poškral si hlavu, keď si uvedomil, že miesto hebkých vlasov mu holú lebku pokrývajú gumové prísavky, znechutene si ich odlúpol a odhodil do rohu miestnosti. Chvíľu mu trvalo, kým v tmavej sklenenej stene našiel dvere. Opatrne ich otvoril a jedným okom striehol po prázdnej chodbe. Nevedel, čo bude robiť, nechápal, ako sa mohol z auta dostať sem, mal pocit, že sa zbláznil.

Je toto posmrtný život? napadlo mu. Alebo snáď snívam?

Bosými nohami vyšiel na pozdĺžnu chodbu, ktorú každých päť metrov lemovali rovnaké dvere ako tie, z ktorých práve vyšiel. Uvažoval, či by sa mal nechať podriaďovať zvedavosti a nazrieť do jedných z nich, no strach mu ovládol celé telo a nechcel zbytočne riskovať. Merik nevedel, kam smeruje a ani kde je východ, a tak sa len tľapkavo rozbehol dopredu, dúfajúc v najlepšie. Netrvalo dlho a modrasté svetlo zmenilo farbu na červenú a po budove sa rozhučala nepríjemná striedavá siréna. Merik si bol istý, že to súviselo s ním. On však bežal ďalej, so srdcom vyskakujúcim mu do krku, myslou zauzlenou zmätením a pocitom, že sa úplne pomiatol. Zadychčane zastavil, obzerajúc sa za seba. Nastražil uši, keď mu do nich pomedzi zvuk sirén doľahol dupot topánok, nevedel ako zareagovať. Mal pocit, že mu praskne hlava. Na červeno osvetlenej chodbe zazrel skupinku mužov a žien, niektorí boli oblečení v čiernej vojenskej rovnošate držiaci v rukách obušky so zvláštnou modrou žiarou na ich konci, iní v bielych plášťoch, ktoré za nimi pri behu svižne viali ako vlajky v divokom vetre.

„Chyťte ho!“ zakríčal jeden z mužov v čiernom. Merik sa chystal rozbehnúť smerom odkiaľ prišiel, no aj tam sa odniekiaľ zjavila skupinka ľudí. Porazenecky a vystrašene sa oprel o stenu, položil si tvár do dlaní a zviesol sa na zem. O krátku chvíľu bol obkľúčený, nepokojným šepotom krúžiacim okolo neho.

„Šéf sa s ním chce porozprávať,“ ozval sa tvrdý ženský hlas. Nadvihol zrak a zazrel mladú ženu, vedkyňu, ktorá nad ním hrdo stála. Merik sa cítil ako pod mikroskopom.

„Poď, chlapče. Môžeme to urobiť po dobrom, bez násilia, alebo môžeme využiť aj druhú variantu. Vyber si.“

Merik mal až príliš veľký strach na odpor, a tak sa roztrasene postavil na nohy, nevediac, čo sa s ním stane.

„Nasleduj ma!“ prikázala mu bez štipky ľútosti a milosti. „Mačovský, vy poďte so mnou a nespúšťajte z chlapca oči. Kebyže sa o niečo pokúsil, dávam vám povolenie o okamžitú pacifikáciu.“

V trojici prešli okolo skupinky vedcov a vojakov, ktorí si Merika fascinovane obzerali a žena si ukazovák stlačila ušný lalok.

„Zrušiť kód A,“ povedala monotónne. „Opakujem, zrušiť kód A. Subjekt 121 je zadržaný a na ceste k Najvyššiemu.“ Červené svetlá sa znova zmenili na modré, vyvolávajúce v Merikovi pocit teroru, a prenikavú sirénu nahradilo nepokojné ticho. Po chodbe kráčali len niekoľko minút, Merik mal však dojem, akoby sa potulovali

po bludisku, ktoré nemá konca. Raz bočili do jednej strany, druhý raz do inej. Ani jeden z nich nevydal hláska.

Zastali až pri modrých matne sklenených dverách, na ktoré žena automaticky zaklopala.

„Budete ma ešte potrebovať?“ opýtal sa vojak hrubým hlasom.

„Počkajte tu. Ak budete počuť nejaký nezvyčajný hluk, vstúpte.“ Otvorila modré dvere a spolu s Merikom vošli dovnútra. Miestnosť bola rovnako strohá ako všetko, čo tu doteraz Merik videl. Sivý stolík a stolička obsadená bielovlasým mužom v čiernom obleku, jednoduché skrinky, nepohodlne vyzerajúci kožený gauč a dve prázdne stoličky pre hostí. Jediným fascinujúcim elementom bola sklenená stena, ktorá ponúkala výhľad na nádherné nočné mesto. Budovy s pestrými neónovými nápismi, lietajúce autá a motorky zanechávajúce svetelné šmuhy, tlmený zvuk rýchlej premávky. Výjav Merikovi vytiahol všetok kyslík z pľúc.

„Prosím, sadnite si,“ požiadal ich muž líškavo. Spis, ktorý držal v ruke, pomaly zatvoril a položil na stôl pred seba. „Ako sa cítiš?“

Merik neodpovedal.

„Asi si vydesený a...“

„Kde to som?“ prerušil ho Merik. „Ako som sa sem vôbec dostal? A kto ste vy?“

„Moje meno je Friziak Moony. Som výkonný riaditeľ a správca poriadku budovy, v ktorej sa teraz nachádzame a zároveň som jej zakladateľom. Mojou hlavnou úlohou je postarať sa o integritu a čistotu našej práce.“

„To všetko sú len hlúposti. Ja nepotrebujem vedieť formality. Ako som sa sem dostal? To sa pýtam!“

Moony si povzdychol a zamyslene sa zapozeral na Merika. „Ty, chlapče, si jeden z našich pacientov.“

„Ale ja nie som chorý.“

„To ani netvrdím. Pre nás si skôr vedecký výskum. Ale pacient znie na papieri oveľa lepšie. To ti potvrdí každý náš sponzor.“

„O čom to rozprávate?“ Merik si počúchal holú hlavu a naštvane sa zamračil.

„Naša organizácia skúma, aké množstvo psychickej záťaže dokáže človek vydržať, aký je ľudský duch silný a ako sa myseľ správa, keď je pod neustálym nátlakom.“

Friziak sa po nacvičenej replike na chvíľu odmlčal. „Potom môžeme vedieť, ako manipulovať s masami ľudí, ktorí sa nechcú podrobiť vyššiemu dobru.“

Merik stále nechápal.

„Jednoducho povedané, tvoj vojnový svet je jednou z našich simulácií a ty si naša laboratórna krysa. Ovládame sled udalostí, ktoré sa okolo teba dejú a vytvárame vety, ktorými k tebe ľudia prehovárajú.“

„Môj život je klamstvo?“

„Dalo by sa to tak povedať.“ Merik naňho neveriacky gánil, Friziakov falošný úsmev mu vnútil husiu kožu. „Neklamem ti, chlapče.“

Friziak sa postavil, prešiel okolo stolíka a zaujato sa na Merika zapozeral. „Ako si to spravil?“

„Spravil čo?“

„Si prvý, ktorý sa samovoľne prebudil. Ako si to dokázal?“

„Ja neviem.“ Merik nemal chuť rozprávať, celý jeho život sa mu zrútil ako domček z kariet.

Zistil, že všetko to utrpenie je len trik mocnejších. Friziak sa trpezlivo opieral o hranu stola, jeho chladné sivé oči ani len nežmurkli.

„Čo so mnou spravíte?“

„Vrátiš sa späť, bez spomienok na naše stretnutie. Bude to, akoby si sa nikdy neprebudil.“

Merikovu tvár zafarbil hnev načerveno. „Ja nechcem. Prosím, nechajte ma odísť!“

„Je mi to ľúto, chlapče, no vložili sme do teba až príliš veľa peňazí na to, aby sme ťa teraz mohli prepustiť.“

Merik sa pokúsil postaviť, no Friziak ho hodil späť do stoličky.

„Ja sa tam už nechcem vrátiť! Nechajte ma!“

Merik sa zahnal päšťami, snažiac sa Friziaka udrieť do tváre. „Nechaj ma, ty starý cap. Pust' ma!“

„Podajte mu sedatíva!“ vykrikol Friziak, keď sa Merik snažil znova postaviť, vrieskajúc nadávky a vyhrážky, snažiac sa Friziakovi ublížiť. Žena odnikiaľ vytiahla injekciu a Merik pocítil štipnutie na krku. Paralyzovane sa zapozeral na upokojujúce mesto, poklad, ktorý mu bol odopretý. Po líci mu stiekla samostatná slza. Nastala tma.

„Merik! Vstávaj!“

„Čože?“

„Vylez z toho auta!“

Merikovi zrak padol na Chaloša, ktorý v zakrvavených rukách držal samopal.

„Vrátil si sa!“ Merik preliezol cez vybité okno a roztrasene sa postavil. „Už som sa bál.“

„Čo si tam sakra robil?“

Merik sa neprítomne pozrel na zem. Mal pocit, akoby na niečo zabudol. „Skrýval som sa. Ale to je jedno. Teraz odtiaľto hlavne musíme vypadnúť.“

„Nedáľeko sme objavili prázdny úkryt. Dúfam, že to ešte stihneme. Pod!“

Obidvaja sa rozbehli po zničenej ulici.

1. miesto III. kategória

Eva Kelešiová (Škola pre mimoriadne nadané deti a Gymnázium, Bratislava)

A Man from Another Place

Mom said nothing waited in the dark corners. Nothing peered through the keyholes when the sun set down and nothing breathed quietly, quietly under the bed. And that even if you could see the shadows creeping around the moonlit bedrooms and the pitch-black staircases, there were not really any. And I tried to believe her. And I did – until one night, when that same “nothing” came knocking on the front door. That was when I knew.

Even “nothing“ meant something.

The bed was once warm, but now it went all cold. And I was nowhere to be seen: because I was not there. I was in the narrow corridors; I became one with the shadows, tiptoeing around on the wooden floorboards. Stopping every now and then. And keeping my eyes open. Keeping my eyes open, for I knew, that behind every corner, with every turn I made, a man could emerge. A man that I did not meet, a man that I have never seen. And yet, somehow, I knew all about him.

The fireplace, once crackling with laughing fire, now all black. Because there was no one to bring the flames back to life again. My mom and my little brother, they were both sounding asleep in the middle of a murky night. It was just the two of us: me and him: playing hide and seek (and yet we never hid, we never did).

And I knew who he was. And I knew why he came and what he wanted. Because he was everywhere: he was the creaking of the floor when there's no one else around, he was the screech of the tires of the car you cannot see, he was the rustle of the bed sheets in an empty room, he was the pop and the plop and the bang and the thud. He was the pale moonlight in the darkest closets.

And only I could see: I was the only one that knew.

He had a big, white helmet that reflected the starlight. A big, torn suit with broken buttons and broken tubes sticking out and little happy faded flags sewn onto it. And maybe somewhere deep, he carried a big, empty heart.

The man that crept around the house,
the man that I was looking for that night,
was not a man at all.

He was a sad, sad creature. And there was something under the layers of his spacesuit, something that made him a living thing. But I would never know.

And the astronaut said: „Because I lost myself back then, because I lost it all in the outer space, in another place, now I have to keep on going to find what I gave up. And I have to bring the dreams and the fears and the thoughts to people every night when the town is asleep, so that they would not lose their feelings.

Because that is what I lost back then,
far away, in outer space, in another place.

And the space itself - it's as lonely as my empty heart.“

And so he brings it all every night to every house and he does knock – but no one ever hears.

And he says that once you see him, you will become what he has become. Once you look at him, you will lose your dreams and your fears and your thoughts like he did. And you'll wear a costume, an astronaut's clothes.

And I looked.

And maybe I am him. Maybe I have always been.

It gets hot sometimes in my spacesuit.

2. miesto III. kategória

Monika Miklovičová (Obchodná akadémia, Trnava)

The Pond

“Lucy, where are you at?” I shouted through the whole stable. Stupid maid! I’ve told my father hundreds of times to fire her but he’s always too busy to deal with some maids. Well, he owns a smaller car company and is trying to get known worldwide. And I’m Nancy. Actually, Anastasia Elisabeth Lena, but everyone calls me simply Nancy, pretty dull, eh? Usually, I don’t have to introduce myself, not only because I’m the daughter and the only child of Peter Brian Connley, but I’m also a famous internet fashion star and trust me, it’s no fun! Putting up with hundreds of fan messages on my social networks each day can be pretty exhausting. You would think I have plenty of friends, well, I do, but most of them usually turn out being fake. And no, I do not have a boyfriend. Of course I have suitors, but I don’t want to date just anyone. And yeah, I do horse riding.

“Nancy! I’m sorry, I’ve got little held up by your father...” I saw my maid rushing towards me.

“For you, I’m Anastasia. Has he finally fired you?” I asked annoyed. “I apologize, Anastasia. I promise to be careful from now on. He didn’t fire me, not yet, but he asked me to call you, he’s got a surprise for you waiting in the backyard.”

A surprise? Wow. Daddy never happens to surprise me. Not knowing what to expect, I ran out of the stable forgetting that I wanted to command Lucy to saddle up my purebred Arab stallion named Lucas. As I reached the backyard, I didn’t notice anything “surprise-ish”. I kind of hoped my dad would be there at least... but of course, business. Wondering what he got me, my eyes got caught by a small pond in the corner at the back of our backyard. I’ve never noticed this being here before. If we don’t count horse riding, I rarely go out into nature, so no wonder I’ve never noticed. I came closer to it and caught the sight of a small note on a paper besides the pond. **This is for you, honey.** I leant to see what’s inside. Muddy water. Oh, thanks daddy, this is what I’ve always wished for. Another proof he doesn’t know me at all... But then I saw a movement. It was hard to recognize what it was through the mud, but then I saw a little glimpse of it. A tiny golden fish! Well this is gorgeous. I drag my iPhone out of my back jeans pocket and waited till it appeared again to take a close-up of this beauty. I decided to share it online right away. My fans are going to love it! I got kind of excited over my fan number rising. Then I looked back to the pond and stayed stunned. Dozens of golden fish were swimming in there. I took other snaps. Oh well, daddy, this is not bad at all. I sat down on the edge of the pond and leant back so that I could take a selfie with the glimmering fish performing some sort of a crazy fish dance in the water. I smiled wide and pressed the shutter. Then I suddenly heard something. I can’t really describe where it could have come from; it was something between laughter and a scream. I winced of shock and my iPhone fell into the pond. Oh no! I tried to catch it but I fell to the water. My whole body got cramps. I felt the urge to call for

help but couldn't. Something was blocking my mouth. A goldfish. I tried to move my limbs but they were all stiff. The goldfish were all over me eating my flesh and bones! I could hardly breathe, the last thing I saw before I lost the strength to keep my eyes open were the contours of our villa and... Lucy! She was there watching me with a pleased face.
Darkness.

"Wake up, darling, we have to go." I heard a silent sad whisper somewhere near me. I opened my eyes. A huge crowd around. I was lying on the ground covered with some sheets. Where was I? And... who I actually am? "What happened?" I asked the woman kneeling over me. She looked so desperate. "It'll all be over soon, don't worry." "Wait! But..." "Our train arrived," she didn't let me end my sentence. I didn't see any train for all the people in black covering my view. She pulled me up and holding hands we crowded around. "Who..." I tried to ask again, but someone nudged me and I lost the control and fell on the ground. I blacked out for a while, but when I managed to open my eyes, there was no one around me. The only thing I noticed after I stood up was a yellow six-corner star under me.

I don't know why I did that, but I quickly took it up and pinned it to my coat. Suddenly, two wardens came to me with something between anger and disgust in their eyes. "How did you dare take that star off?!" one of them yelled at me. "I...

I didn't, I just..." "You're lucky we are not going to shoot you off now, even though we could. You're too beautiful for that. We are lucky too you didn't make it to the train," he smiled. The other one came closer and tried to touch me. My repulse turned them even angrier. I tried to run as quickly as possible towards the leaving train. "Wait! Stop!" I screamed as loud as I could even though the running made it hard for me. They ran after me. But it was all pointless, the train yet started to gain the speed. I could already see the back of the train with a ladder hanging by the side.

A ladder! In the last second I jumped up and caught the middle bar. I turned around to check the wardens, feeling a warm wave of happiness with every meter I got away from them. God, I love you, thanks for saving me. But... where is the woman? "Hi." I heard from above. I hoped it would be her but it was man's voice. I looked up. He was on the roof of the train. "Come up," he said. I didn't refuse his hand as he helped me pull up. "I saw you with the wardens, you were crazy." "I'm sorry? I just tried to save my life, kind of?" "I'm kidding; I'm Tobias, by the way." "I'm..."

I suddenly realized I didn't have the slightest notion of what my name was. "Watch out!" I shouted a second before the train hit the tunnel. We both threw ourselves on the roof. As we left the tunnel, I asked "Where are we actually going?" He started to laugh as if he'd just heard the best joke ever. "Somewhere, where we can finally live." I looked at him with a dull expression. "What do you mean?" I asked, noticing the yellow star on his chest. "To a place where we can work, have families, houses and a peaceful life, away from all of these," he answered with a fascinated

and happy face, "but for now, relax and don't think much." I had a lot of questions I wanted to ask this guy, but I remained calm till I felt the train slowing down. "Where are we?" I asked. He looked around and his smile froze. "What do the barbed wires mean?" "Don't worry, it'll all be fine," he replied, but I felt it was not going to be fine. We climbed down as the train stopped. He took my hand and pulled me somewhere forwards. A lot of people around again. All with the yellow star. I let myself be led by him. We stepped into a rocky room with a couple of other people. The rest was massively continuing forth. There were only a few wooden desks in the room. For sleeping, I guessed. I looked at him, he looked back, his eyes were sad but I could see a little hope in them anyways. I didn't ask anything, but held his hand firmly. "This is our new life," he said, trying to cheer me up. I smiled a little. The people in our room were already lying on the desks, trying to fall asleep, only a little girl and a boy were playing on the ground. "It doesn't feel good around here," I said. He nodded. I somehow liked this guy. He stayed calm for a while but then looked at me. "Let's go out." It was getting dark outside and there weren't any people to be heard anymore. We came outside, not caring if anyone could see us or not. We ran quite a long way, but there was still the barbed wire to be seen. We came to the edge and sat down close to each other, leaning onto the fence. "You're lovely," he said and I smiled at him. "Look!" he uttered pointing at something a few steps away from us. A pond. Goldfish. We came closer, watching the fish. "They're so adorable." I stayed a few steps away. "Come here!" he said and pulled me closer. Then he kissed me. "But you're more." I returned the kiss, even though I've never done this before, with him it just felt so right.

A shot. His kissing suddenly stopped. He fell down, the bloody smudge on his chest getting bigger. "No!" I cried. The guard. "Tobias, wake up!" The guard came closer. "Why did you do this...?" I asked. He didn't reply, just pointed his gun on my forehead. Shot. I saw the woman. I felt her hands on myself pulling my body to the pond. Silence.

"Oh my goodness. My portal works!" Lucy's voice.

3. miesto III. kategória

Julián Chiesa (Escuela Provincial, Rosario City, Argentina)

My last human memories

One day I woke up.

I have never felt so cold in my life. I was shivering, with a profound sensation of loneliness, and it was really painful to move my body. On the second my foot touched the ground, I started feeling a deep nausea. I realized that it was really

hard to breathe. My eyes started to hurt, and, without realizing it, my nose started to bleed.

The world around me was incredibly depressing. There was no visible vegetation, except for what it seemed like a really big tree, far away from where I was standing. The ground had gray dirt, and there were small circles of what I thought was some kind of dark-yellow mud, which smelled like long dead animal corpses. The air was extremely dense, and the sky, once blue, filled with clouds, with a shining sun, now it was full of dark clouds, thundering all the time, and far away I could barely see some wired lights which seemed to be inside the clouds. Unfortunately, I was never destined to know what those lights were.

I decided to start moving. There was definitely something wrong with the air, so I had to move quickly. Somewhere inside me, I had the feeling that I should go towards the big tree I mentioned before. As I walked, I felt something weird on my fingers. There was nothing wrong when I looked at them, but I'm sure I felt something. There was a long way ahead, so I wondered into my thoughts: Who am I? Why am I here? What happened to the station?

That's right, the station. Orbiting a planet once known as Earth, the KOL-45 space station was a secret project financed by a corporation called Steelwings. The project consisted on sending human beings (called "KOL humans") to space, to live on the station, so they could survive the 3rd World War. The station was launched to space in 2018. I had no idea what day was that, but when I remembered about the station, waking up on a small metal capsule made a lot more sense.

I was arriving to the tree, which now seemed more like a statue, the tree's wood was so gray, it didn't seem like wood. I saw something on top of it. It was something black, and soon as I intended to look at it, it disappeared. I looked down, to my hand. My nails were longer than before, and they were much darker. I had a massive headache, and fainted.

One day I woke up.

I wasn't on the same place as I was before. I was inside a building, and there were people around me, some of them were strange, they moved in a weird way. A person came closer to me, looked at me in the eyes, and asked me, with a really soft voice:

-How are you feeling?

I didn't have the strange to answer the question, but for some reason, I trusted that person, which after a closer look and listening to her voice I realized it was a woman. She gave me a weird feeling, that made me think that everything was O.K, that there was nothing to worry about...but I was wrong.

Another person came closer. It was one of those that moved in a strange way. The person started touching my chest, my neck and my hands, it was checking something, I didn't know what. At a certain point, the person was paralysed. Completely. The woman with a soft voice came closer to the person, touched something on its back, and the person, after making a really strange, mechanic sound, started moving again. It was at that moment when I realized, not all of the people in the building were humans. Some of them were robots.

The woman came back, and sat next to me. She asked again, with her beautiful, soft voice:

-How are you feeling?

I could barely manage to answer:

-I'm in total pain. I don't know what's going on, I don't understand why is the world so gray, why am I here, and why am I alive. I just want to know, please, explain to me, what happened here since 2018?

The woman looked at me with sadness.

-I guess you are one of those "KOL humans". I would love to explain to you everything. Well, actually, no, I'd really hate to tell you what happened. But that's not important now. You suffered extreme contamination of xaedation, and I'm really sorry, but you can't be saved. You have some minutes left, and I'll have to put you into an eternal rest.

My mind was exploding. What did all of that mean?

-Why would you kill me? -I asked, as calm as possible-.

-Look at your hands.

I looked at them. My nails were long, sharp, and completely black. My skin was darker, and, as I looked back at the woman, I felt a strange need to rip her face off. What had I become?

-What is xaedation?

The woman grabbed something that looked like a syringe, but it had lights on it and it was connected to a machine.

-I'm sorry -said with her soft, calm voice-.

And slowly, I fainted once again.

One day I woke up. But this time, I wasn't myself. I couldn't see, hear, or use any of my senses. All I felt was a deep, strong guilt. I don't know what happened, but all I felt was guilt.

And so, my human life ended.

Naša spoločnosť sa venuje poskytovaním bezdrôtového internetu najmä v okrese Piešťany, ale dostupnosť našich služieb neustále rozširujeme a zkvalitňujeme.

V súčasnosti poskytujeme niekoľko druhov pripojenia od pripojení vhodných pre nenáročných užívateľov až po pripojenie vhodné pre veľké spoločnosti vyžadujúce garantované pripojenie v najvyššej kvalite a spoľahlivosti.

2017- jubilejný rok mesta Vrbové

580.

výročie udelenia mestských výsad
cisárom Žigmundom

50.

výročie opätovného povýšenia
Vrbového za mesto

Oslavy jubileí sa uskutočnia v rámci Dní mesta Vrbové 2017, ktoré potrvajú od 22. do 30. septembra 2017.

22. septembra 2017 Odovzdávanie ocenenia Beňovského glóbus

30. septembra 2017 Tradičný vrbovský jarmok

Deň športu

Mesto Vrbové v zastupení Branko Remiáš, Zšk Mesta Vrbové a jeho športové kluby vás pozývajú 13. mája 2017 na deň športu.

Hrať sa bude v amatérskom poňatí hokejbal, stolný tenis, nohejbal, futbal, šach a ďalšie športy.

OBSAH:

Úvod		5
Výsledky XVIII. ročníka literárnej súťaže sci-fi poviedka 2017		6
Katarína Helmeciová	Voľní	7
Júlia Katová	Biele krysy	10
Simona Gibalová	Cudzincovo nebo	16
Lívia Kozicsová	27.8.2583	21
Kristína Martišková	Sarah	24
Dominika Rudolfová	Vyvolená	29
Gréta Moravčíková	Skutočný domov	31
Magdaléna Martišková	Správa zvitkov velúrovej kože... o nikdy „nenarodených knihách“	33
Denisa Lakoščíková	Nedeľný obed	36
Noemi Kuliková	B-562	38
Alžbeta Bujdošová	UNIVERZUM, rok 5086	41
Gabriel Pisani	Múry vojínova snu	43
Matúš Ján Capko	Oni, ona a ja	45
Mária Juríková	Nádej pre spisovateľku	49
Hana Pastoreková	Dahlia	51
Bianka Puschenreiterová	Benedict C3D	61
Branislav Šalata	Subjekt 121	62
Eva Kelešiová	A Man from Another Place	66
Monika Miklovičová	The Pond	68
Julián Chiesa	My last human memories	70

KEĎ SI VYMÝŠĽAM... 2018

Gymnázium J. B. Magina a mesto Vrbové
vyhlasujú XIX. ročník
medzinárodnej literárnej súťaže SCI-FI – poviedka

Podmienky súťaže:

1. Súťaže sa môže zúčastniť každý autor (žiak alebo študent) s poviedkou napísanou **v slovenskom jazyku alebo anglickom jazyku**, ktorá nesmie byť do vyhlásenia výsledkov nikde publikovaná.

2. Súťaží sa v troch kategóriách:

- I. kategória – žiaci základných škôl
- II. kategória – študenti stredných škôl
- III. kategória – sci-fi poviedky v anglickom jazyku

3. Účastník môže poslať do súťaže iba **jednu prácu v rozsahu maximálne 4 strany** (30 riadkov po 60 znakoch).

4. Príspevky posielajte e-mailom na adresu: **ked.si.vymyslam@gmail.com** vo formáte MS Word)

5. Práce prijaté do súťaže sa nevracajú.

Vyhlasovateľ garantuje, že práca nebude použitá v rozpore s autorským zákonom.

6. Ku každej práci je potrebné uviesť **meno, dátum narodenia, bydlisko, kategóriu a navštevovanú školu, presnú adresu školy i bydliska, telefonický kontakt a mailový kontakt**. Zároveň je potrebné v elektronickej forme poslať vyplnenú prihlášku, ktorej predloha je tu uvedená.

7. Príspevok, ktorý nevyhovie podmienkam, bude vrátený odosielateľovi do 14 dní. Po uplynutí tejto lehoty je príspevok považovaný za prijatý.

8. Vyhlasovateľ si vyhradzuje právo upraviť pravidlá súťaže.
Aktuálne platné pravidlá sú uvedené na www.gvrbove.sk.

Vzor prihlášky do medzinárodnej literárnej súťaže:

Názov súťažného príspevku
Meno a priezvisko autora
Kategória
Názov školy
Ulica PSC
Mesto
Adresa bydliska
Ulica PSC
Mesto
Dátum narodenia
Kontaktné tel. číslo:
Kontaktná e-mailová adresa:

Prehlasujem, že súťažná práca zaslaná do literárnej súťaže sci-fi „Keď si vymýšľam...“, nebola nikde verejne publikovaná. V prípade, ak by práca postúpila do finále súťaže, súhlasím s jej uverejnením.

Prihlášku posielajte elektronicky vyplnením formulára
na webovom sídle Gymnázia J. B. Magina
<http://www.gvrbove.sk/sk/ked-si-vymyslam/prihlaska>

Vyhodnotenie a ocenenia súťaže:

1. Práce posúdi odborná porota, ktorá navrhne vyhlasovateľom súťaže udeliť ocenenia autorom víťazných prác v každej kategórii

I. kategória:	1. miesto	100 €	II., III kategória:	1. miesto	150 €
	2. miesto	70 €		2. miesto	100 €
	3. miesto	50 €		3. miesto	70 €

2. Ak súťažné práce nedosiahnu požadovanú úroveň, odborná porota má právo navrhnúť vyhlasovateľom niektorú z cien neudeliť.

3. Víťazné práce budú uverejnené na www.gvrbove.sk, v dvojtyždenníku Hlas Vrbové a z vybraných prác bude zostavený zborník, ktorý dostane každý účastník súťaže.

4. Práce posielajte s označením: Literárna súťaž sci-fi na adresu:
ked.si.vymyslam@gmail.com

5. **Uzávierka súťaže je 15. decembra 2017** a jej vyhodnotenie, spojené so slávnostným odovzdávaním cien, sa uskutoční v apríli 2018 v aule Gymnázia Jána Baltazára Magina vo Vrbovom.

CARS IQ

CARS IQ

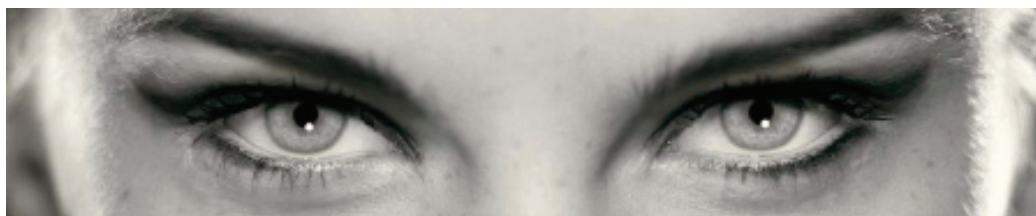
ŽILINSKÁ 112, 921 01 PIEŠTANY

ŠTK, AUTOŠROTOVIŠKO

AREÁL KIA, SMER NOVÉ MESTO NAD VÁHOM,
OPROTÍ LETISKU

OTVORENÉ 08:00 - 17:00

KONTAKT: 0905 545 026, 0905 545 027, 033/77 215 95

Zaujima Vás spolupôsobenie v inovatívnej a dynamickej firme?

Ponúkame Vám novú perspektívu v stabilnej, medzinárodnej spoločnosti.

- 10 rokov na Slovensku
- viac než 600 zamestnancov
- viacero medzinárodných ocenení pre textilné výrobky

Ponúkame prácu v pletiarňi, úpravni látok, štepovni a šijacej výrobe.

Nemusíte sa obávať nedostatku praxe. Na dané pozície Vás ochotne zaučíme. Možnosť ubytovania.

**Prihláste sa na
výberové konania,
kde prácu uvidíte
na vlastné oči.**

Ďalšie informácie
radi zodpovieme na tel. kontakte:

033/7984609

033/7984607

praca@bodet-horst.sk
<http://www.bodet-horst.de>

J.Zigmundika 1489
922 03 Vrbové
Slovenská republika

CHIROSAN[®]

chránime zdravie ľudí

prestavba úžitkových vozidiel na:
sanitné vozidlá
prenosové vozidlá
vozidlá na prevoz imobilných ľudí
mobilné chemické laboratóriá
regálové zástavby vozidiel
vozidlá pre pohrebné služby

výroba mobilných nemocníc
výroba RTG dverí pre zdravotnícke účely
výroba zdravotníckych nosidiel s podvozkom,
pojazdných infarktových kresiel
servis zdravotníckej techniky
metrologické služby – overovanie meradiel
tlaku krvi a tónových audiometrov

K vydaniu zborníka prispeli:

mesto Vrbové

Rodičovské združenie pri gymnáziu

Bodet & Horst mattress ticking k.s.

Chirosan, s.r.o.

Semikron, s.r.o.

Cars IQ, s.r.o.

PetroComp

Stolárstvo - Peter Radoský

SEMIKRON

innovation + service

www.semikron.com, sales.sk@semikron.com

facebook

www.gvrbove.sk

Gymnázium J. B. Magina Vrbové, Beňovského 358/100, 92203 Vrbové
tel.: 033/77 91 495 fax: 033/77 91 500, e-mail: gymvrbove@gymvrbove.sk, www.gvrbove.sk

Vydalo mesto Vrbové pre Gymnázium J. B. Magina Vrbové
v spolupráci s Rodičovským združením pri gymnáziu a Trnavským samosprávnym krajom

Zostavovateľ PaedDr. Ing. František Glos, PhD.

Redaktorka publikácie PaedDr. Jaroslava Kériová

Vrbové, apríl 2017. Grafická úprava Pavol Kostur. Text neprešiel jazykovou úpravou.

ISBN 978-80-972598-6-0

Keď si vymýšľam... je licencované podľa Creative Commons
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License.

ISBN: 978-80-972598-6-0

9 788097 259860 >